

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FALLEN GODS **BOOK FIVE**

K.A. KNIGHT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Pretty HOT

THE FALLEN GODS BOOK FIVE

K.A. KNIGHT

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Sonsöz

Yazar Hakkında

YazanAyrıca : K.A

Knight

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Oldukça Ateşli (Düşmüş Tanrılar Beşinci Kitap).

**Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.
Telif hakkı© 2020 K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.**

**K.A. Knight tarafından yazıldı: Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından
düzenlenmiştir.**

**Kaila Duff tarafından biçimlendirilmiştir.
Kapak tasarımı Temptation Creations tarafından yapılmıştır.**

OceanofPDF.com

"İyi bir hayat ile kötü bir hayat arasındaki fark, ateşin içinden ne kadar iyi yürüdüğünüzdür."

Carl Jung

OceanofPDF.com

PROLOGUE

KYRO

I Güneşleniyorum, sıcak günün tadını çıkarıyorum. Kum sırtımın altında sertleşiyor ve güneş ışınlarını içime çekip sihrimi yeniden şarj ederken güneş gözlüklerim yerinde duruyor.

Su kıyıya vuruyor, çocuklar gülüyor ve kadınlar konuşuyor. Kendimi bulduğum bu küçük kasabanın sahilinde güzel bir gün, güneyin kıyı şeridini keşfederken buraya çekildim.

Burası küçük bir kasaba ama bu eğlenilmeyeceği anlamına gelmiyor. Bir sarışın koşarak yanımdan geçerken başımı kaldırıyorum ve gözlüklerimi indiriyorum, göğüsleri sallanıyor. Kahretsin, güneşe bayılıyorum. Herkese çekingenliğini kaybettiriyor, sadece duygularını değil, kıyafetlerini de ve eğer güneşten daha çok sevdiğim bir şey varsa...

Çıplak ten.

Bir ıgık havayı b6ldüğünde tekrar uzanmaya gidiyorum. Gözlerimi devirerek, kum, deniz ve memelerle dolu mükemmel günümü mahvetmeye kimin cüret ettiğini görmek için etrafıma bakıyorum. Sahildeki diğerleri oturup bakıyor ve ıgık tekrar geldiğinde telefonlarını kapıp polisi aramaya başlıyorlar, özellikle de bir çocuk kararmış bir ceset için ağlayarak aralarına koştığında.

İlgimi çekti, ayağa kalktım ve parmağını takip ettim. Sahile yakın ağaçların arasında, elli adım bile atmadan bahsettiği cesedi buluyorum ve ısıık alıyorum. Oh, kadın ölmüş. Gözleri yok ve ağzı sessiz bir ıgıkla açık - tüyler ürpertici bir manzara - ama kaşlarını atmama neden olan şey tüm vücudunu kaplayan siyah damarlar.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" Mırıldanıyorum, gücümün biraz dışarı akmasına izin veriyorum. Onun tadına bakıyorum ve kaşlarını daha da çatıyorum; bir cadı.

Bulduğum sahilde ölü bir cadı mı var? Bu bir tesadüf olabilir mi?

Kurutulmuş gibi görünüyor. Kardeşimin insanların yüzlerini yıpratmak için yaptığı gibi değil, sanki ruhu bedeninden çekilmiş, arkasında karanlık ve boş bir kabuktan başka bir şey bırakmamış gibi. Bağırışları duyduğumda hala kalbi var mı diye bakmak için uzanıyordum.

Başımı çevirdiğimde polisin bana doğru geldiğini görüyorum ve iç çekiyorum. Harika, insanlar. Ayağa kalkıp onlara sırtıyorum ama cesede bir kez bakıp benim yaptığımı karar veriyorlar. Aptallar. Silahlarını çekip bana doğrultuyorlar ve emirler yağdırıyorlar.

"Dinleyin, insanlar, ben-"

Ama beni görmezden geliyorlar.

Lanet olası insanlar. Ben ellerimi yana açıp sırtırken polis silahlarını bana doğrultmaya devam ediyor. "Merhaba çocuklar, korkarım bu ben değildim-" Tekrar deniyorum, ama bana hücum ediyorlar, beni çeviriyorlar, ellerimi arkamdan çarpıyorlar ve ben gözlerimi devirirken onları birbirine kelepçeliyorlar.

Başımı eğdiğimde, kayaların arkasından beni izleyen kadını yakalıyorum. Uzun mavi saçlarını topuz yapmış, rüzgarda savrulan tutamları bana çok uzaktaki suyu hatırlatıyor. Gözleri elanın inanılmaz bir tonunda ve ışık onları yakaladığında yanıyorlar.

Ateş ve su.

Merhaba.

Beni uzaklaştırmaya çalışan polislere bir bakış attıktan sonra tekrar kayalığın içine saklanıyor ve arabalarına götürölürken içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Tutuklanmamı izleyen gizemli güzelliğı bir kez daha görebilmek için boynumu geriye atıyorum.

Kimdi o?

Ona bir kez baktım diye sikim kalktı ve kalbim küt küt atıyor. Ölüm ve arzu, ne eğlenceli bir gün oluyor.

"Umarım o hücrelerde iyi yemek vardır, acıktım," diye yorum yapıyorum arabanın içine itildiğimde, yankılanan bir klik sesiyle.

Yerel istasyona götürülürken o kadının görüntüsü aklımdan çıkmıyor ve özgür kaldığımda onu avlayacağımı ve vücudunun başka herhangi bir parçasının benim için o muhteşem gözler gibi yanıp yanmayacağını keşfedeceğimi biliyorum.

Senin için geliyorum, mavi gülüm.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

1

CASSANDRA

R Arnavut kaldırımli sokaklarda koşarken nefes nefese kalıyorum. Yerel beni görmezden geliyor, yanlarından geçerken şaşkınlıkla bakıyorlar ama kısa süre sonra beni unutuyorlar, yeni bir cinayetin yarattığı gürültü önceliği alıyor.

Kahve dükkânının köşesinden kayarak küçük, köhne sokaktan aşağı inerken okült kitap ve malzeme dükkanının kapısını iterek açtım.

Zil yukarıda çalıyor ve Salem sağdaki cam tezgahın üzerindeki tüneğinden miyavlıyor. Kapı kapanıyor ve ben yutkunarak

sanki o adam beni kovalıyormuş gibi. Bu imkansız ama kalbim sakinleşmiyor.

Kristaller, mücevherler ve takılarla dolu iki cam kasa odayı boydan boya kaplıyor. Sol arka duvarda bir cadı olmak ya da cadılık eğitimi almak için ihtiyaç duyacağınız tüm kitaplar yer alıyor - bazıları halkımızın başlangıcına kadar uzanıyor. Sağ tarafta büyü malzemeleriyle dolu kavanozlar var. Tavandan sarkan ışıklar ve içeri girdiğimde yanağıma sürtünen, beni topraklarken iç çekmeme neden olan çiçekler de öyle. Dükkânın olağan kokuları - tütsü ve arkada her ne büyü pişiriliyorsa - burnuma saldırıyor.

Altın süslemeli bordo kadife bir perde, dükkânın ön tarafını gerçek cadılığın yapıldığı arka taraftan ayırıyor. Bazen buraya turistler ya da meraklı yerliler gelir ama burası çoğunlukla cadılar meclisimiz ve onların malzemeleri içindir.

Oh, ve ben burada çalışıyorum.

Salem tekrar miyavlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Biliyorum, , başım belada.

Ben sadece-"

Geriniyor ve kuyruğunu bana doğru sallıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum. "Yine başlama dostum, seni hâlâ besliyorum."

Bana sırtını döndü ve aşağı atladı. Ne pislik ama. Bin yıl önce ceza olarak kediye dönüştürülüyorsun ve bu seni gerçekten huysuz yapıyor.

"Cassandra, işte buradasın!" Allegra telaşla dükkânın önüne gelirken haykırıyor. "Neredeydin sen? Çalışıyor olman gerekiyordu ve şu haline bak!" Ayaklarımdaki kumu fark edince iç geçiriyor, bu da beni irkiltiyor. Aceleden onları temizlemeyi unutmuşum. Burada dükkânla ilgileniyor olmalıydım ama onun yerine bu çekimi takip ediyordum.

Karnımdaki bu çekim beni bir adama ve bu ay dördüncüsü olan başka bir bedene götürdü. Küçük kasabamız Indigo Falls için bu duyulmamış bir şey. Bırakın dördünü, daha önce hiç cinayet işlenmemişti. Polis şaşkın ve ne yapacağını bilmiyor. Genelde sadece hırsızları tutuklarlar ve o zaman bile genellikle dükkândaki bisküviler gibi aptalca bir şey yüzünden olur. Hayır, burada işleri cadılar yürütüyor ve insanlar ne ya da kim olduğumuzu anlamasalar bile bunu biliyorlar.

Büyümüz fısıltıları kasabamızda tutuyor. Buradan ayrıldıklarında, burada gördükleri tüm gariplikleri unutuyorlar. Kasabamızı mutlu ve kimliğimizi gizli tutuyor, çünkü dışarıda, dünyada canavarlar pusuda bekliyor.

cadıları öldürmek için bekliyorlar. Karanlığa dönenler bize kötü bir isim takıyor, tek bildikleri bizden nefret etmek olana kadar değişiyorlar.

Ona hüznle gülümserken bile şikâyetlerini duymazdan geliyorum. Bana bir şans, bir iş veren tek kişi Allegra'ydı. Güçlü bir cadı diyebilecekleri biri değilim. Aslında, neredeyse hiç büyü yapamıyorum. Bu da meclisin çoğunlukla beni görmezden geldiği ve bana tepeden baktığı anlamına geliyor. Ama Allegra öyle değil. Çocukluğumdan beri bana göz kulak oldu. Okulu bitirdiğimde bana bir iş verdi, bir ev ve daha iyi bir hayat için para kazanmamı sağladı. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama elimde değil. Hissediyorum.

Kasabamızda bir şeyler oluyor, şeytani bir şeyler.

Diğerleri deli olduğumu düşünüyor ama ben hissedebiliyorum. Bunun bir insan seri katil olduğunu söylüyorlar, başka bir şey değil ve hepsinin cadı olması bir tesadüf değil, çünkü kasaba onlarla dolu. Bunu hissetmiyorlar mı? Karanlık üzerimize geliyor, kasabadaki sınırlarımızı test ediyor ve bir enfeksiyon gibi yeryüzüne ve insanlarımıza sızıyor.

Çiftler kavga ediyor, aldatıyor ve tartışıyor. Daha fazla kavga, daha fazla öfke var. Herkes gergin ve biliyorum ki bu karanlıktan kaynaklanıyor... ama kimse bana inanmıyor. Ancak bugün gördüklerimden sonra inanmak zorundalar.

Ateş gözlü adam.

Teni eğrilmiş altın gibi görünüyordu, sanki güneşin alevleri altında hapsolmuş ve onu aydınlatıyordu. Parlak, şekillendirilmiş sarı saçları ve pelüş dudakları beni izlerken kibirli, bilmiş bir sırıtişla yukarı kalktı. Güzeldi ama bundan daha fazlasıydı. Güçlüydü, bunu hissediyordum, güçlü ve tehlikeliydi. Kaslı vücudunun her çizgisinde, her eğiminde ve kıvrımındaydı. O kadar büyük bir güce sahipti ki, hepimizin güçlerimizi birleştirip bir araya geldiğimiz ayın gecelerinde bile hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda içimde bir şeyler patladı, öylesine yoğun bir şekilde canlandı ki neredeyse düşüyordum. Sanki bir tel beni ona doğru sürüklüyordu. Çaresizdim, zayıftım, hayatımın her günü bana söylenen bir şeydi bu. Belki de haklıydılar. O adamın bir katil olduğunu, muhtemelen cadılarımızı öldüren kişi olduğunu biliyordum ama yine de tek yapabildiğim bakmaktı.

Sihrim içimde dönmeye başladı ve ona uzandım, kalbim çarptı ve karnım sıkıştı ve sonra göz kırptı. Amım *evet lütfen* diye yalvarırken neredeyse bayılacaktım, hatta ona onun açıkça çılgın bir katil olduğunu söyledim, ama o umursamıyor gibiydi. Belli ki ölmek istiyor.

Ama harika olmaz mıydı?

Başımı sallıyorum ve Allegra'nın bana baktığını görüyorum. "İyi misin Cass? Hasta mısın?"

"Hayır, pardon, büyükler burada mı?"

Yaklaşıyor, merkezimi kontrol etmek için yanaklarımı avuçlamak üzere hareket ediyor, ben de geri çekiliyorum. "Allegra, lütfen," diye yalvarıyorum. "Bu çok önemli. Bir şey oldu." Ona en iyi köpek yavrusu bakışlarımı atıyorum ve o da omzunun üzerinden bakıp iç çekerek bana dönüyor.

"Sadece bir çemberi tamamlıyorlar-" Onu iterek geçiyorum ve o da peşimden koşuyor. "Cass, belki de yapmamalısın, biliyorsun onlar-"

"Benim gibi," diye bitiriyorum, perdeden geçerken. "Biliyorum."

"Ben de rahatsız ol diyecektim," diye sesleniyor arkamdan, Salem'e mırıldandığını duymadan önce. Onları görmezden geliyorum ve harap koridorun sonundaki kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı çalıp beklerken kapının altından alevlerin sıcak ısıltısı ve gölgeler titriyor.

Dokunulmadan gıcırdayarak açılıyor. Başımı saygıyla eğerek içeri giriyorum. "Büyükler," diye mırıldanıyorum, kirpiklerimin arasından onlara bakarak.

"Cassandra." Sam iç geçirir. "Sözünü kesme konusunda sana ne demiştik-"

"Biliyorum, ben sadece-"

"Ve yine yaptın." Başını sallıyor ve cübbesini çıkarıp altındaki uzun siyah elbiseyi ve boynundaki boncukları ortaya çıkarırken dudaklarımı kenetliyorum. Turuncu saçları karanlık odadaki ateş ışığı gibi -perdeler mekândaki gücü korumak için kapalı. Hareket ederken yere çizilmiş dairenin yanına yaklaşmamaya dikkat ediyorum. Bir keresinde yanlışlıkla ayakkabımla silmiştim.

Bu kötü bir taneydi.

"Ne istiyorsun?" Gretchen tersliyor. Buruşuk yaşlı cadı ateşin yanındaki köşede oturuyor, aldatıcı yaşlı yüzü gerçek yaşını ele vermiyor. Beyaz saçları yüzünün etrafında dalgalanırken mavi gözleri küçümsemeyle bana kilitlenmiş durumda.

Lilly, "Cassandra, hemen konuş," diyor.

Başımı tekrar eğiyorum, saygıyla değil ama yüzümdeki ekşimiş ifadeyi gizlemek için. Benden nefret ettiklerini biliyorum, meclisin çoğu nefret ediyor ama artık bunu saklamaya bile çalışmıyorlar. "Büyükler, bir şey oldu."

"O zaman konuş," diye sabırsızca bağırıyor Gretchen, zayıf, cılız sesi içinde gerçek bir güç barındırıyor. Hafif bir rüzgârla savrulacak kadar çelimsiz görünüyor ama bu odadaki en güçlü kişi ve meclisimizin lideri o. demek tüm güç onunla dinleniyor, ondan akıyor,

Sorumluluğu da var ve yıllar geçtikçe bu baskıyı hissettiğini biliyorum. Suyu neredeyse özlem dolu bir bakışla izlediğini gördüm, sanki içine kaçabilirmiş gibi, özellikle de kız kardeşlerimizin cinayetleri başladığından beri.

"Başka bir ceset daha bulundu," diyorum basitçe.

"Bir cadı mı?" Sam sesinde hüzünle sorar. Bir empat olarak bu kaybı en çok o hissedecektir.

"Evet." Başımı salladım ve sonra yukarı baktım. "Olay yerinde bir adamı tutukladılar." "Güzel, şu işe yaramaz insanların bir şeyler yapmasının zamanı gelmişti," diyor Lilly

Kaybettiği kız kardeşi için sesinde bir öfke var - bizim meclisimizden uzak bir soydan gelse bile, bu yine de bir kayıp. Sarı saçları ışığın altında parıldıyor ve her zamanki gibi güzelliğine imreniyorum. Sessiz bir zarafeti var ve gücü hayal bile edilemez, yine de benim yaşımda... evet, bu beni rahatsız ediyor. Birlikte büyüdük ve hatta bir zamanlar arkadaştık, yaşlılar onun potansiyelini fark edip onu kanatları altına almadan ve eğitmeden önce.

Güç onu geçirdikçe başka biri oldu, kaba ve talepkâr ve diğerleri gibi... Sonunda benim ne kadar aptal, işe yaramaz bir cadı olduğumu anladı ve kendinden uzaklaştı. Bazen ne kadar yakın olduğumuzu ve erkekler hakkında nasıl dedikodu yaptığımızı özlüyorum. Ona bugünkü çocuktan bahseder miydim? Belki, ama belki de söylemezdim, çünkü söyleseydim onu arayabilirdi ve o da beni değil onu isterdi. Cinayetten tutuklanmış bir adamın beni istemesini istediğimden değil ama... yine de.

O yakınlığı ve yanımda birinin olmasını, sihirle oynamayı ve sadece eğlenmeyi özlüyorum. Bir an için, gözlerinin gri derinliklerinde, benimki gibi özlenen bir umudun titreşimini görüyorum, sonra onu eziyor ve çenesini kaldırıyor, şu anda olduğu gibi her yönüyle yaşlı davranıyor.

"O insan değildi," diye bilgilendiriyorum onları, esasen onları şok etmek için ve evet, hepsinin düşündüğü kadar işe yaramaz olmadığımı kanıtlamak için.

"İmkânsız," diye alay ediyor Gretchen.

Sam kaşlarını çatarak yaklaşır. "Neydi o zaman? Cadı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama o güçlü biriydi, bunu hissettim."

Lilly homurdanıyor ve ben irkiliyorum, Sam'in gözlerinin içine bakarak bana inanması için yalvarıyorum. O iç geçirip arkasını dönüyor ve ben sarkıyorum. "Çocuk hayal görüyor," diyor Gretchen. "Cassandra, bizi yalnız bırak."

"Doğruyu, o insan değildi, bunu biliyorum!" İtiraz ediyorum.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye bağırır Lilly. "Gücü hissedecek kadar güçlü değilsin Cassandra, vaktimizi boşa harcıyorsun."

"Ama hissettiklerim doğruysa, insanlar onu tutamaz," diye başlıyorum, anlamalarını istiyorum. Eğer o cadıları öldürdüyse, insanlar onu durduramaz, sadece biz durdurabiliriz. Oraya gidip emin olmalıyız, yoksa hepimiz risk altındayız.

Ama neden meclisimin bu adamla buluşacağı düşüncesi içimde bir acıya yol açıyor? Gretchen ayağa kalkıp gücü beni tekrar kapıya fırlattığında acıyı kendimden uzaklaştırıyorum. Duvara sertçe çarptım ve bir çığlıkla dizlerimin üzerine düştüm.

"Yeter!" diye kükrüyor ve yaşlı kadın bir anlığına olduğu büyülü varlığa dönüşüyor. Saçları başının etrafında uçuşuyor, güç gözlerinde ve bedeninde dalgalanıyor, sonra da altımızdaki toprağa akmasına izin veriyor. "Cassandra, gücü hissetmek için çok zayıfsın. Bu bir insan meselesi, onu rahat bırak. Haddini aştığın için cezalandırılmadan önce bizi terk et." Beni görmezden gelerek arkalarını dönüyorlar.

Bana söyleneni yapacağım, kırımın kenarı.

Ne zaman bana söyleneni yaptım ki? Aslında, bana bir şey yapmamı söylerseniz, tam tersini yapacağımı garanti edebilirsiniz. Sanki içimde garip bir dürtü var.

Onları dinlemek yerine, son pişirme maceramı kutuya koyuyorum ve arka kapıdan sıvışıp karakola gitmeye karar veriyorum.

Arnavut kaldırımlı yollardan, ana caddeden geçip polis merkezine doğru aceleyle ilerlerken söyleyeceklerimi prova ediyorum. Adamı görmek için içeri girmem gerekiyor ve umarım fırıncılığım yardımcı olur... tabii işler yine ters gitmezse.

Hayır, olumlu düşün Cassandra.

Omuzlarımı dikleştirerek başımı ahşap kapıdan uzatıyorum ve masalarının arkasında öğle yemeği yiyen dört polis memurunu görüyorum. Arka duvarda iki hücre var ve soldaki hücre bir adamla dolu. Uyuyor ya da öyle görünüyor. Zayıf, uzun boylu, kaslı vücudu karyolaya uzanmış. Eli yüzünün üzerinde, ama odaya girdiğimde elinin hareket ettiğini ve gözlerinin yoğun bir şekilde bana kilitlendiğini görüyorum. Mekânın derinliklerine indikçe içimi daha fazla sinir kaplıyor. Beni neredeyse açlıkla izliyor ve ilk masaya ulaştığımda oturuyor ve dudaklarında garip bir gülümsemeyle başını eğiyor.

Bir sebepten dolayı zor olsa da kendimi ondan uzağa bakmaya zorluyorum. Bunun suçunu halkımı neden öldürdüğünü bilme ihtiyacıma atıyorum. "Cassandra," diye selamlıyor Şerif Leyton sandalyesinde doğrulup. Yarısını yediği sosisli sandviçten üniformasına hardal bulaşmış. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, şaşkınlıkla arkama bakarak.

Kutuyu ona doğru ittim. "Böyle harika bir iş çıkardığın ve k-katili yakaladığın için sana biraz kek getirdim." Masumca göz kırpyorum, kelimeye takılmış gibi yapıyorum.

Sırıttırıyor, ayağa kalkıyor ve diğerleri yaklaşırken pantolonunu yukarı kaldırıyor. Ben geri çekilirken kutuyu alıyor ve açıyor, hâlâ bir kukla gibi tatlı tatlı gülümsüyor. "Çok nazıksın Cassandra. Bunlar çok lezzetli görünüyor. Mildred bana hep fazla şeker yemememi söylüyor ama sen yemezsen ben de söylemem." Gülüyor.

"Tek kelime etme." Kirpiklerimi kırıştırıyorum, gülümsememi sabit tutuyorum ve ellerimi önümde *oh be, bak ne kadar masum ve sevimliyim* tarzında kenetliyorum.

Gözlerim tekrar hücredeki adama kaydı. Şimdi parmaklıklarda duruyor, dolgun dudaklarında kalıcı bir gülümseme ve bakışlarında şaşkınlıkla beni izliyor. Beni ilginç, ne yapacağı belli olmayan bir böcekmişim gibi gözlemliyor.

Bir inilti duyuyorum ve polislerin keklerin içine dalarken keyifle homurdandıklarını görmek için bakıyorum. Hafifçe sola kayarak, onların dikkati dağılmışken hücreye doğru ilerliyorum. "Onu neden öldürdün?" Tıslıyorum.

"Ne? Bana pasta yok mu?" diye cevap veriyor, sanki bir bardaymışız ve beni tavlamaya çalışıyormuş gibi barlara doğru rahatça eğiliyor. Gözlerini üzerimde gezdiriyor ve bunun kirli hissinden ürpermeme neden oluyor. Sanki kıyafetlerimin içini görebiliyormuş gibi hissediyorum, sanki sadece gözleri değil de avuç içleri tenimde geziniyormuş gibi. O mavi gözler nihayet benimkilerle tekrar buluştuğunda tüylerim diken diken oluyor ve saçlarım diken diken oluyor. Orada beni korkutması gereken kalıcı bir karanlık var, ama nedense bunun yerine dudaklarımı yalıyorum.

Bunu yaparken beni izliyor ve inliyor. "Dalga geçme, benim küçük mavi gülüm."

Tam o sırada garip bir homurtu sesi ikimizin de memurlara dönmesine neden oldu. Onları gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yarısı yenmiş kekler yere düşüyor ve polisler erimiş gibi görünürken kıyafetleri düşüyor.

Ve kıyafet karmaşasından dört domuz ortaya çıkar. Biri daha büyük ve iri, belli ki şerif.

Domuzlar, polisi domuza çevirdim.

Lanet olsun, bunun için başım çok belaya girecek.

Tarifi karıştırmış olmalıyım...

"Rose... ne yaptın?" diye soruyor, o kadar çok gülüyor ki gözlerinden yaşlar süzölüyor ve parmaklıklara yaslanırken yanaklarından aşağı yuvarlanıyor.

İnlemeden önce ağzım açık bir şekilde polis memurlarına bakıyorum. "Onları bir saat uyutması gerekiyordu... bu değil-" Elimi onlara doğru sallayarak iç geçiriyorum. "Bir gün tarifleri doğru yapacağım."

"Sen. Dönüştün. Onları. Domuzlara. Domuzlara" diye hırıldıyor.

Dönüp parmağımı göstererek ona ters ters bakıyorum. "Sihirli pişirme zordur! Beni yargılama seni... seni katil, seni! şimdi, neden cadıları öldürölürsün?" Kollarımı kavuşturarak talep ediyorum.

Yüzünü silerken kakhahası kıkırdamaya dönüşüyor. "Tanrım, Rose, inanılmazsın."

Öfkelandim ve gözlerimi kıstım. "şimdi, yoksa-"

"Beni tek boynuzlu ata mı çevireceksin?" diye sırtarak karşılık veriyor ve sonra gözleri kollarımı kavuşturduğumda yukarı kaldırdığım göğüslerime kayıyor. Tekrar kıkırdıyor ve parmaklıklardan daha da uzağa eğiliyor. "Tüm bilmek istediğin bu mu?" diye soruyor, sesi alçalarak.

Tekrar onu işaret etmeden önce tınısından ürperiyorum. "şu büyüleyici saçmalığı kes. Neden insanları öldürölürsün?"

"Öyle olduğumu kim söyledi?" diye karşı çıkıyor kaşlarını kaldırarak.

"Bir cesedin üzerinde duruyordun!" Ellerimi havaya kaldırdım.

"Belki ben bir Azrail'im, belki de organ toplamak için oradaydım," diye dalga geçiyor.

"Öyle ?" Talep ediyorum.

"Oh, Rose, çok tatlısın." Bana göz kırıyor. "Keşke bütün gün burada kalıp sohbet edebilseydim ama cadıları öldüren yaratığı bulmam gerekiyor, yine de burada kestirebildiğim için minnettarım."

Çırpınıyorum, ama sonra parmaklıklar kayboluyor ve aniden parmaklıkların arasından geçip diğer tarafa geçiyor ve tüm güvenim yok oluyor. Parmaklıkların diğer tarafında belirdiğinde nefesim kesiliyor ve tökezliyorum. Düşündüğümden daha güçlüydü. O da ne? Ve bunu yapan yaratığı bulması gerektiğini söyleyerek ne demek istedi? Bu kesinlikle o! Değil mi?

"Üzgünüm küçük cadı, yapacak işlerim var," diye tekrarlıyor, inleyerek gözlerini bedenimde gezdiriyor. "Gitmek zorunda olduğum için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Ne? Gidemezsin, onları öldürdün-"

"Sana bir katil gibi mi görünüyorum?" diye mırıldanıyor ve beni masaya yaslayana kadar yaklaşıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerim gözlerine hapsolmuş, onun gücü tarafından tutuluyor.

Sırıttıyor ve daha yakına eğiliyor, uzun, zayıf parmağıyla uzanıyor ve irkilmemi görmezden gelerek bir tutam saç kulağımın arkasına itiyor ve bir süre orada kalıyor. Nefesinin dudaklarımın üzerinde dolaştığını hissettiğimde karnım düşüyor ve gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Çok yaklaştık, çok yaklaştık. O bir katil... O... O bir-

"Güzel," diye fısıldıyor neredeyse dudaklarıma karşı. "Bunu unutma, küçük cadı. Oh, ama sen baştan çıkarıcısın. Yumuşak kıvrımlar ve öpülesi dudaklar. Benim bir katil olduğumu düşündüğünde bile ne kadar tatlı bir şekilde teslim olduğuna bak..."

Haklı, ona yaslanıyorum, yakınlığından dolayı çaresizim. Aramızda filizlenen bu çekime karşı koymak istiyorum ama yapamıyorum. Bekliyorum, bir öpücük bekliyorum ama bir an sonra bir sıcaklık patlaması oluyor ve gözlerimi açtığımda o gitmiş oluyor. Onun yerinde, yerde bir gül vardı. Altın bir gül.

ve şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Az önce ne oldu öyle? Eğer onları o öldürdüyse, sıradaki kim? Ve eğer o yapmadıysa, kim yaptı?

Ama daha da önemlisi, meclisim bir büyüü daha mahvettiğimi öğrenmeden önce subayları nasıl geri döndürebilirim?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

2

KYRO

C Sanırım ona Assandra diyorlardı.

Göz kamaştırıcı. Küçük cadı neredeyse neden tutuklandığımı unutturacaktı. Genelde diğer doğaüstü varlıkların işleriyle ilgilenmem ama cinayetle suçlanıyorsam, evet, karışırım.

Bunun küçük cadıya katil olmadığımı kanıtlamak istemekle -ki bunları ben öldürmedim- ya da bunu yapan her kimse cadıları avladığını düşünerek onu korumakla bir ilgisi yok.

Hayır, hiç de değil.

Kendimi adli tabibin ofisinde böyle buldum. Resepsiyon görevlisinin gözlerini kör ederek içeri giriyorum ve muhtemelen düşünümümü hayal ediyor. Cesedin yerini kolayca buldum. Burada dört tane var, hepsi aynı, ama çoğu kanıtlardan arındırılmış olacak. Hayır, sonuncusunu görmeliyim.

Onu son çekmecede buldum. Onu çekip çıkarıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi üzerinde gezdirip güçlerimle içine bakıyorum. Hızlı olmam gerektiğini biliyorum. Siyah damarların ötesinde, içindeki karanlığı ve boşluğu hissediyorum. Ruhu alınmış ve onun yerine bir parmak izi gibi yerleştirilmiş bir enfeksiyon var, karanlık dışarıdaki biriyle bağlantılı.

Bir şey bu küçük durgun su kasabasını takip ediyor ve cadılarını öldürüyor... Ama neden? Çaldığı kan ve ruhlarla ne yapıyor?

Gözlerimi açıp dosyayı aldım ve otopsi raporuna baktım. Hissettiğim gibi çok fazla kan kaybı var ve lanet olsun... kalp. Kalbi kesip çıkarmışlar.

Yani törensel.

Bu kasaba çok daha eğlenceli hale geldi ve bunun tek nedeni o küçük cadıya kendi karanlığımı bulaştırmayı planlamam değil. Bu düşünceye sırtarak cesedi kaldırdım. Yapmam gereken iki şey var.

Birincisi, yarattığı durdurun ya da ne yaptığını ve neden yaptığını bulun.

İki, cadıya kur yap ve benim küçük mavi gülümün görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını gör.

Çıkarken resepsiyon görevlisine göz kırparak yumuşak okyanus esintisine geri dönüyorum. Gece yaklaşıyor ve karanlıkta canavarlar pusuda bekliyor. Yarattığı bulmak için en iyi atışlarımdan biri ve cadılar beni ona götürecek.

Bu arada hangi cadının peşinde olduğunu bulmam gerekiyor. Kendimi bir yan sokağa çekilmiş buluyorum ve orada bir duvara yaslanıp bir okült dükkânını izliyorum. Beni Cassandra'ya, gülüme çekiyor gibi görünen bağlantı beni o yöne doğru çekiyor.

Saatlerce orada kalıyorum, sokak lambalarındaki meşaleler yanıp söndüğünde ve karanlık çöktüğünde bile yerimden kıpırdamıyorum. Ancak o zaman kapı açılıyor ve küçük cadımı izlerken daha dik durmama neden oluyor.

Mavi saçları dağınık ve dükkânı kilitlerken kendi kendine mırıldanıyor. Sonra peşinde siyah bir kediyle uzaklaşmaya başlıyor. Sırıyorum ve peşinden giderken yarattığı bulmak için onu takip ettiğimi söylüyorum.

Gölgelerde kalarak -ki bu, güneş ışığı tanrısı olan bir adam için oldukça zor görünüyor...

Ta ki güneş ışığının gölgeleri de beraberinde getirdiğini ve her ikisini de kontrol ettiğimi fark edene kadar.

Sessiz kasabada rahatsız edilmeden dolaşır. Geçerken kimse onu selamlamıyor bile. Sahilden önceki yol boyunca yürüyüp ağaçların arasına girerek gözden kayboluyor. Kaşlarını çatarak peşinden gidiyorum, kocaman ağaçların arasından kıvrılan ve kalın bir gölgelik oluşturan toprak yola adım atıyorum. Ağaçların arasında, ağaçtan ağaca dizilmiş, yolu aydınlatan küçük ışıklar var. Sırtarak onun peşinden sokaklardan geçiyorum ve toprak yolun aniden bir kulübede bitmesini izliyorum.

Benim küçük cadım lanet bir kulübede yaşıyor.

Ağaç gövdelerinin arkasından dışarı bakıyor, çalılar ve çiçekler bir tür büyümlü krallık gibi onu çevreliyor. Sivri bir çatısı var ve kahverengi binanın tuğlaları üzerinde çiçekler ve sarmaşıklar büyüyor. Kulübenin ve açıklığın etrafında daha fazla ışık asılı ve iki ağacın arasına asılmış dev, beyaz dantel bir salıncak var.

Yeşil cadı diye bağıyor ama yine de buradan okyanusu duyabiliyorum, yumuşak esinti kokusunu taşıyor. Bahse girerim o yöne doğru gidersem sahile çıkabilirim.

Burada küçük bir sığınak yaratmış ve çok sevimli, neredeyse rahat ve kapıyı açıp ışıkları yakmasını izlerken dudaklarımı garip bir gülümseme kaplıyor. Gözden kaybolmadan önce pencerenin önünden geçerken onu son bir kez daha görüyorum.

Tereddüt ediyorum, gitmem gerektiğini biliyorum. O güvende ve belli ki beni yaratığa götürmeyecek, ama bunun yerine kendimi küçük kulübenin etrafında dönerken buluyorum.

Arkasında ormana bakan bir güverte var. Verandada ayaklı bir küvet var, aletim sarsılırken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum, bir yandan da ateşli küçük cadının burada benim gibi herkesin görebileceği şekilde banyo yaptığını hayal ediyorum. Pencere içeriden aydınlanıyor ve sürgülü arka kapı kapalı. Zemin daha fazla bitki ve çiçekle kaplı, ışıklar aşağı sarkıyor ve kumaş şeritleri ona başka bir dünya hissi veriyor. İçerisinin neye benzediğini merak ediyorum.

Onu tekrar gördüğümde arkamı dönüp gidiyorum. Benim küçük cadımı. Ben izlerken pencerenin önünden geçiyor ve onu görebileceğim bir yerde duruyor. Mavi saçları omuzlarına dökülmüş, dalgalı ve ben onu becerirken tutmak için mükemmel

ya da ben onu arkadan kavrarken yumruğuma sarılıyor. Gömleğini çıkarıyor ve arkasına uzanıp sütyenini çıkarıyor, yere düşmesine izin veriyor. En yakındaki ağaç gövdesine tutunarak, lanet bir röntgenci gibi orada duruyorum ve onun soyunmasını izliyorum. Yumuşak, parlak teni beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ediyor ve kendimi ona arkasını dönmesi için yalvarırken buluyorum, böylece o lezzetli kıvrımların hayal ettiğim şeyle eşleşip eşleşmediğini görebiliyorum. Onun yerine, daha iyi bir şey yapıyor. Pantolonunu çıkardı, yüksek, dolgun kıcını ortaya çıkarıyor.

Sikeyim.

Dizlerimin üzerine çöküp yanaklarını ayırdığım, onu eğip dolgun memelerine el izlerimi bıraktığım görüntüler beni rahatsız ediyor.

Bahse girerim tadı doğa gibidir ve yatakta vahşi olur. Bir şey almak için yana dönüyor ve inanılmaz göğsünün yan tarafına bir göz attığımda lanet bir hayvan gibi homurdanıyorum.

Bu kadar mı düştüm? Bir kadını takip edip gözetlemek mi? Genelde ayaklarıma kapanırlar, bana akın ederler ve beni memnun etmek için yalvarırlar... Ama bu küçük cadıda farklı bir şeyler var. Yalvarmasını istemiyorum... Tamam, bu bir yalan, sikim için yalvarmasını istiyorum ama bunun kolay olmayacağını da biliyorum. Şehvetten çıldırmış ya da gözlerimdeki güneşten kör olmuş değil, onun altını görüyor. Arzudan akılsız değildi, hayır. Onun yerine, içimde kıpırdayan bir şey var.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey, bunca yıldır ve bu dünyada becerdiğim onca insan içinde. Sadece bedenine değil, zihnine, ruhuna karşı da gerçek bir şehvet duyuyorum. Onun saygısını, sesini arzuluyorum, sadece onu fethetmek ve benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini sağlamak için değil, aynı zamanda bunun bedenimden daha fazlası için olduğunu bilmek için.

İçimden bir ses içeri girmemi, küçük cadıya masumiyetimi kanıtlamamı ve ondan... ne? Çıkmak mı? Tanrılar çıkmaz, özellikle de sevimli, küçük, çirkin, yeşil cadılarla. Sevişiriz ve gideriz. İstedimizi alırsız.

Ve ben küçük mavi gülümü istiyorum. Ona sahip olacağım.

Tuhaf, çelişkili hisleri görmezden gelerek elimi kaldırıyorum ve bir anlığına gücümü odaklayarak onu elime çağırıyorum. Bakma riskini göze aldığımda, onun kulübenin içinde kaybolduğunu görüyorum, bu yüzden zeminden güverteye doğru kayıyorum

ve son bir bakışla küçük cadımı kendi hayatına bırakmadan önce sürgülü cam kapıya yerleştiriyorum.

Şimdilik.

Avlamam gereken bir canavar var.

Daha sonra geri döneceğim ve mavi gülümün ne kadar vahşileşebileceğini göreceğim.

OceanofPDF.com

3

CASSANDRA

A gürültü beni sürgülü cam kapıyı açmaya zorladı. Genelde garip sesleri görmezden gelirim. Bir ormanın ortasında yaşıyorsanız bunu yapmak zorundasınız.

etrafta kimse yokken. Tuhaf sesler doğaldır ve eğer her birini araştırırsaydım, asla içeride olmazdım. Ama bu seferki farklı. Kapıyı açtığımda, Salem ayaklarımın arasında dolanıyor ve dikkatimi çekmek için yarışıyor, donup kalıyorum.

Çünkü orada, bir metre ötedeki koyu renkli ahşap güvertede başka bir altın gül var. Gözlerim kısıldı, etrafıma bakındım. O burada mıydı? Katil mi? Ne zaman

ve neden...? Nerede yaşadığımı nereden biliyordu ki?

Kapıyı kaydırarak kapatıp kilitliyorum, ama kilidi hızla açmadan önce tereddüt ediyorum, çiçeği kapıyorum ve bir kez daha çarparak kapatıyorum. Tekrar kilitliyorum ve güvende olmak için parmağımı kesip kapı kolunun etrafındaki rünlere ve büyülere bastırarak koruyucu bariyerlerini etkinleştiriyorum.

Diğerlerine de böyle mi ulaştı? Onları takip etti ve burada olduğunu bilsinler diye küçük hediyeler bırakarak onlarla alay mı etti? Ama bu neredeyse iyi bir jest gibi geliyor, kötü niyetli bir jest değil. Som altın gülü okşarken, yapraklarındaki ve sapındaki inanılmaz ayrıntılara dikkat ederken, şehvet ve... umut izlenimi ediniyorum?

Nefret değil, öfke değil, hatta beklediğim gibi öldürme ihtiyacı bile değil. Kim bu adam?

Yine de dikkatini çektiğim açık ve her iki durumda da bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Ancak gülü atmaya ya da yok etmeye kıyamıyorum, onun yerine mutfaktaki küçük bir kaba yerleştirip geri çekiliyorum. Yaptırdığım ahşap tezgah, bitkilerim ve otlarımla dolup taşıyor. İçeri girdiğimde demlediğim çaydanlık, kristallerim ve okuduğum kitaplarla çevrili, dökülmeye hazır bir şekilde orada duruyor. Arka tuğla duvar boyunca daha fazla bitki var ve bunlar lavaboya ve yan tarafta eski tip bir SMEG buzdolabı bulunan pişirme alanına doğru sarkıyor. Kulübem çok şirin ve tam da benim gibi yeşil bir cadının sevdiği gibi.

Soğuk tuğla zeminden geçip sarı oturma odamdaki kabarık halıya adım attığımda kendimi tavandan sarkan makrome sandalyeye atıyorum. Karşımda duran pembe kanepem dekoratif komik cadı yastıklarıyla kaplı ve altın rengi sehpa da cadılıkla ilgili daha fazla kitap ve -tahmin ettiğiniz gibi- daha fazla bitki var. Televizyon yok ama arka duvarın tamamı, duvarın içine inşa edilmiş gömme kitap raflarıyla kaplı; mumlar, kristaller, sihirli toplar ve kurukafa süsleri ışıltılı ışıklarla örülmüş.

Evimi seviyorum. On altı yaşında meclisin evinden ayrıldıktan sonra buraya taşındığımdan beri burayı kendimin yaptım. Orada sıkışıp kaldım, kendimi hep yalnız hissettim ama burada mutluyum, her ne kadar çoğu kişi burayı alışılmadık bir yer olarak görse de. Küvetimin güvertede olması gibi. Ya da yatak odamın sadece iki basamağı olan küçük, ahşap bir merdivenden çıkması, basamaktan çok dekoratif bir şey olması, yan taraftaki yükseltilmiş bir alanda sadece şeffaf bir perde ve onu gizlemek için parıldayan ışıklar olması gibi.

İçeride, korunmak ve evet, büyülerimi test etmek için tüm duvarlara daha fazla rün boyanmış alçak yatağım var. Daha fazla kitap, bitki ve ayaklarımı sıcak tutmak için kabarık beyaz bir halı var. Odanın köşesinde büyüyen bir ağacım bile var, asılı bitki sepetleri ve mutlu bir şekilde parıldayan ışıklar var. Ayrıca arka duvarda, ormana bakan cam pencerelerin karşısında bir ateş var.

Banyo, koruma ve şifa için rünler ve diyagramlarla işlenmiş geri kazanılmış ahşaptan yapılmış sürgülü bir kapı ile eklenmiştir. Sadece bir tuvalet, lavabo ve depodan oluşan küçük bir yer, ama onu kendimle doldurmayı başardım. Tavandan bitkiler sarkıyor, tıpkı içine ışık yerleştirilmiş beyaz kumaş şeritleri gibi. Tuğla duvarda siyah bir ayna asılı ve pencerenin hemen önünde tavanda yağmur ormanı duş başlığı bulunan küçük, ayaklı bir duş var.

Burayı evim yapmak, mutlu olabileceğim bir yerde yaşamak için çok para harcadım ve kulübeme adım atmak bile bunu sağlıyor. Burada kimse beni yargılamıyor, kimse bana küçümseyici sözler söylemiyor ya da tepeden bakmıyor. Burada sadece kendim olabiliyorum.

İç çekerek kendimi kalkmaya ve çayımı almaya zorluyorum, sonra da oturup içerken okumaya başlıyorum. Ölen cadılarla birlikte yapıldığı belli olan ayın hakkında biraz bilgi bulabileceğimi umuyorum.

Neler olduğunu ve flörtöz altın adamın bu işe nasıl dahil olduğunu anlamam gerekiyor.

"Sana onunla oynama demiştim," diye mırıldanıyorum Salem öfke nöbeti geçirirken. Canlanıp onu dükkânın içinde kovalayan büyülü puta ters ters bakıyor. "Kedi olarak çok uzun zaman geçirdin, dostum." Salem'in tüylü sırtını okşayıp mırıldamasını sağlamadan önce putu nazikçe kenara iterken gülüyorum.

Dükkân sessiz. Cadıların çoğu iş başında ve turistler içeride mahsur kalmış durumda, yağmur arnavut kaldırımlı sokaklarda dışarı çıkılamayacak kadar şiddetli yağıyor. Bu da beni sıkılmış halde bırakıyor. Dükkânı temizleyip yeniden düzenledikten sonra, siyah damarlara neden olabilecek ritüellerle ilgili araştırmamı sürdürmeye karar veriyorum. Şimdiye kadar bir şey bulamadım.

Ama sabahtan beri garip bir his var içimde, sanki gözler üzerimdeymiş gibi. Tüylerim diken diken oluyor ve izlendiğimi, takip edildiğimi ve avlandığımı biliyorum... Küçük bir parçam bunun altın çiçekçi olmasını umarken, diğer yarım onun muhtemelen cadı arkadaşlarımı öldürdüğünü düşünüyor.

Kimse bir psikopatı sevmez... özellikle de altın sarısı saçları, parlak mavi gözleri ve amından şelale gibi damlayan kasları olanları. *Kahretsin, dur Cassie.*

Başımı sallayarak, okumakta olduğum eski kitaptaki siyah karalanmış kelimelere odaklanıyorum. Çok heyecan verici değil ama dilenciler seçici olamaz. Başka cadılara soramam, beni yaşlılara rapor ederler ve onlara itaatsizlik ettiğim için cezalandırılırım. Hayır, bunu tek başıma yapmak zorundayım.

Salem elime vurarak dikkatimi çekmeye çalışıyor, ben de uzanıp sayfaları çevirirken onu okşuyorum. Diğer elimi çenemin altında yumruk yaparak senaryoyu ağır ağır okuyor, işe yaramayan kısımları atlıyorum. Burada kontrol etmem gereken binden fazla kitap ve günlük var. "Çok tatlısın ama okumam gerek," diye mırıldanıyorum Salem'e. Salem kitabın üzerine basıp yüzüme sürtünerek kararlı bir miyavlamayla görüşümü engelliyor.

Gülerek onu kucağıma alıyorum ve kollarımın arasına alırken karnını okşuyorum. "Çok tatlısın, evet öylesin, çok tatlısın," diye mırıldanıyorum onu kucaklarken.

"Teşekkür ederim. Fark etmediğinizi sanmıştım," diyor karanlık, boğucu bir erkek sesi.

Ağzım açık, bir çılgılık atarak dönüyorum ve tutuklanan adamı, seksi gül canavarını dükkânımın ortasında dikilirken görüyorum. Ellerini vitrinlerde gezdiriyor, mavi gözleri kararlılık ve açlıkla bana kilitlenmiş. Yağmurda bile düğmesiz ve açık bir gömlek giyiyor, etkileyici geniş göğsünü ve altın tenini gösteriyor... ve tüm o karın kaslarını.

Ve o V, zeki kızları aptallaştıran Adonis kemeri. Öylece bakıyorum... ve bakıyorum, ta ki Salem elimi ısırıp onu bir bakışla yere düşürürken ciyaklamama neden olana kadar. "Pislik herif," diye mırıldanıyorum, kuyruğunu sallayıp hışımla uzaklaşırken, artık dikkatimin merkezi o değil.

"Ben mi kedi mi, mavi gülüm?" Yaklaşp arkasına tünediğim tezgâha yaslanırken kıkırdıyor, ben kanayan parmağımı kaldırırken bile mavi bakışları beni hapsediyor.

Gözleri parmağıma kayıyor ve bana sırttan bir bakış atarak parmağımı kavıyor, elinin sıcaklığı beni ürpertiyor. Dokunduğunda içimde bir şok dolaşp, ısırılan parmağımın titreşimi klitorisimin titreşimiyle eşleşiyor, hain.

Gözleri hâlâ bende, parmağı ağzına alıyor ve bir mırıltıyla dilinin parmağın etrafını sararak yarayı temizlediğini hissediyorum. Konuşamıyorum. Ağzım açık kalıyor ve bedenim onun farkında. Meme uçlarım tişörtümden dışarı fırlamış, külotum nemli ve ona doğru eğilmiş durumdayım.

Katil, hatırladın mı?

Elimi geri çekiyorum ve kıkırdarak dudaklarını yalıyor. "Tadın sihir ve doğa gibi Rose." Gözlerini üzerimde gezdirirken gözleri kararıyor. "Başka bir yerde tadının nasıl olduğunu merak ediyorum. Söyle bana küçük cadı, amın da bu kadar tatlı mı?"

"Bunu kim birine söyler ki?" O bundan bahsederken amımın zonklamasını görmezden gelmeye çalışarak haykırıyorum.

Bu adama karşı daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç duyuyorum. Seks her zaman iyiydi, harika ya da özel bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse, kendimle erkeklerden daha iyi vakit geçiriyorum, ama kutsal cehennem, sırtan, kibirli dudakları, altın teni ve beni aptal, ıslak bir karmaşa bırakan tüm o kaslarla hiç böyle bir çekim hissetmedim. Tıpkı istediğini elde etmek için kadınları büyülemeye alışkın olduğuna bahse girerim.

Ta ki kalplerini çıkarıp içlerini boşaltana kadar.

Üzerime bir kova su attı. "Ne yapıyorsun burada? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Seni uyarmalıyım, ciddi bir kış tekmeleyebilirim." Gözlerimi kısıyorum ve dikleşen meme uçlarımı saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Gülüyor ve tezgâhın karşısında daha da eğiliyor. "Eminim. Kışıma istediğin zaman dokunabilirsin Rose, ama hayır, buraya seni öldürmeye gelmedim. Yapabileceğimiz çok daha eğlenceli şeyler düşünebilirim." Kaşlarını oynatıyor, ben de ters ters bakınca gülümsemesi büyüyor. "Sen tam bir muamma değil misin, küçük cadı? İhtiyacının kokusunu alıyorum ama yine de direniyorsun, ne tuhaf."

Kendime engel olamayarak homurdanıyorum. "Ne yani, genelde tek gereken sevimsiz bir replik, bir gülümseme ya da karın kaslarının parlaması ve ayaklarına kapanmaları mı?"

"O bile değil." Göz kırparak omuz silkiyor ve dükkânda dolaşmaya başlıyor.

"Seni uyarmalıyım, ortaya koyduğun meydan okuma hoşuma gidiyor gibi görünüyor." "Bu bir meydan okuma değil," diye homurdanıyorum ve peşinden koşuyorum.

Parmaklıyor ve tekrar yerine koyuyor. Döndüğümde başka bir şeye dokunuyor, bu yüzden ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, bu da kanat çırpın ellerimi tutup göğsüne düşene kadar beni daha yakına çekmek için kullanırken gülmesine neden oluyor.

"Karın kasları," diye mırıldanıyorum, yüzüm onlara çarpıyor ve lanet olsun, acıyor. Neyden yapılmışlar? Taştan mı? Mutlu, orantısız bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ah, küçük cadı, çok sevimlisin," diye alay ediyor ve bana doğru eğilerek bu ölümcül büyücüye karşı koyma kararlılığımı test ediyor.

"Dur," diyorum ama sesim kulağıma zayıf ve nefes nefese geliyor ve o bana birkaç santim öteden sırtırtırken ikimiz de bunu biliyoruz. Güneş gibi kokuyor, sahilde geçirilen bir günün sıcağında pişmek gibi. Bağımlılık yapıyor ve vücudundan yayılan gerçek ısı delice, önünde kıvrılmak istediğim bir ateş gibi.

Ama bu alev bir adam, tehlikeli, seksi bir adam ve sadece tanrıçanın bildiği bir nedenden dolayı küçük benden tuhaf bir şekilde etkilenmiş gibi görünüyor.

"Yoksa ne olur Rose? İkimiz de beni istediğini biliyoruz, vücudun dokunuşum için adeta yalvarıyor," diye mırıldanıyor.

"Çünkü ikimiz de biliyoruz ki teslim olmamı istiyorsun ve ben şu anda . Eğer beni şimdi öpersen, ikimiz de bunun senin istediğin için olduğunu biliyoruz, benim değil," diye tartışıyorum, kelimeler gevezelik gibi aceleyle dökülüyor, ama işe yarıyor. Gözlerini kırıştırıp gülüyor ve beni ruh halinin kırbacıyla baş başa bırakarak çekip gidiyor.

"Kurnaz küçük cadı, hoşuma gitti. Haklısın, seni öptüğümde, seni becerdiğimde ve benim için çılgılık attığını duyduğumda, bunun nedeni benim horozum ve dilim için yalvarıyor olman olacak," diyor bana konuşarak.

Ateş yanaklarımı ısıtırken sözleriyle neredeyse ciyaklıyorum, o da bunu fark ediyor ve daha geniş gülümsemesine neden oluyor. Tam o sırada arka kapının açıldığını duyuyorum ve onu dükkândan itmeye çalışırken gözlerim panik içinde açılıyor. Hâlâ o cadıları öldürüp öldürmediğini bilmiyorum ama kendi meclisimin umurunda olmayacak. Onu gördükleri yerde öldürecekler, bu yüzden emin olana kadar ondan kurtulmalıyım.

"Defol," diye tısladım.

Kımıldamıyor bile, ama beni zahmetsizce kaldırıyor. "Sorun mu var Rose?"

"Seni görürlerse öldürürler. Bunu ister misin?" Alay ediyorum, ayaklarım yere zar zor değiyor, yüzlerimiz birkaç santim uzakta.

"Benim için mi endişeleniyorsun Rose? Ne kadar şirin," diye takılıyor ve sonra eğiliyor. Beni öpeceğini düşünerek donup kalıyorum, ama son anda başı dönüyor ve yanağını öpüyor. Orada kalıyor, yumuşak, sıcak dudakları dokunuşuyla tenimi dağlıyor gibi görünüyor. "Sonra görüşürüz Rose," diye mırıldanıyor tenime karşı ve ben titrerken gözlerim kapanıyor.

Kendimi yere bırakılmış hissediyorum ve bir an sonra kapının üstündeki zil çalıyor ve baktığımda o gitmiş, elimde bir altın gül daha var. Perdenin geri çekildiğini duyduğumda, elimi nazıkçe perdenin etrafına doluyorum ve elimi arkamda tutarak hoş bir gülümsemeyle dönüyorum.

İhtiyaç duydukları malzemeleri alıp tekrar arka tarafa gitmeden önce bana bir bakış atıyorlar, selam bile vermiyorlar. Yere çökerek tezgâha doğru yürüyorum ve okumaya devam ediyorum, kendimi kelimelere kaptırıyorum ama arada bir parmaklarımı gülün üzerinde gezdiriyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Bana ne yapıyor?

Birkaç saat sonra ve on beş kitap içinde, umut verici bir şey buluyorum. Birebir aynı değil ama siyah damarların vücutta gezindiği benzer bir kurbanı anlatıyor. Sebebini bulmak için sayfaları karıştırıyorum.

Bunu yaptığımda kalbim donuyor ve bedenim kaskatı kesiliyor. Bu, karanlığın hanımına, dünyayı tüketecek olan karanlığa bir kurban.

Dünyayı ele geçirip herkesi öldürebilmesi için onu zincirlerinden kurtarmak büyük bir kötülük fedakârlığıdır.

Kahretsin, bu hiç iyi değil.

Eğer birileri bu büyük karanlığı özgürleştirmeye çalışıyorsa, onları durdurmam gerekiyor ve bu da insanları nerede kurban ettiklerini bulmak anlamına geliyor. Çünkü bu hiç yanlış gitmedi, değil mi?

Önce kontrol etmem gereken bir yer var, sadece vardiyamın bitmesini ve dükkanın kapanmasını beklemeliyim, sonra gidip kontrol edeceğim. Umarım bir şey bulurum, meclisime göstermek için kanıt olarak kullanabileceğim bir şey.

Kararlı bir şekilde okumaya devam ediyorum, bu karanlık ve ölüm ajanına karşı bir silah olarak kullanmak için olabildiğince çok bilgi tüketiyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

4

KYRO

T Akşam yağmur diniyor ve ben binanın kenarına saklanıp yine küçük cadımı izliyorum. Bir şeylerin peşinde. Birkaç saat sonra Biraz önce onu mutlu bir dans yaparken gördüm ve şimdi küçük dükkanını kilitleyip kediyi eve gönderirken sinsi sinsi bakıyor.

Onu izlememin ve evinin ters yönüne döndüğünde onu takip tek nedeni bu. En azından kendime böyle söylüyorum.

Küçük cadıyı öpmeye çok yaklaştım, daha önce hiç yapmadığım bir şey. Binlerce olmasa bile yüzlerce kadınla yatabilirim.

Hatta canım istediğinde erkekleri bile. Ama asla öpüşmem. Asla. Çok fazla duygu var ve bu çok kişisel, ama Rose'la ilgili bir şey bu kuralı bozup o baştan çıkarıcı dudakların tadına bakmak, o sevimli saçmalıkları bir öpücükle durdurmak, yenilgisini ve zevkini dilinde tatmak istememe neden oluyor.

Beni lanetledi mi? Bana büyü mü yaptı?

Sanmıyorum, üzerimdeki etkisinden habersiz gibi görünüyor. Aslında, tüm o lezzetli kıvrımları ve dilime ve parmaklarıma yalvaran kremsi teniyle ne kadar güzel olduğunu farkında değil gibi görünüyor. O şımarık küçük kıcı ve kocaman göğüsleri. Kahretsin, beni çıldırtıyor, özellikle de bana o tatlı, masum gözlerini ve başboş ağızını verdiğinde.

Çılgılık atana kadar, tanrıça olduğunu fark edene kadar onu becermek istiyorum. Ama ben kimseyi bir kereden fazla sikkem ve içimden bir ses küçük cadıyı sikersen tüm kurallarımın çöpe gideceğini söylüyor.

Ama bana yalvarırsa... gerçekten karşı koyabilir miyim? Neredeyse kendi kuralımı çiğniyordum ve o beni durdurmaya çalışsa bile.

Ve işte buradayım, am hastası bir aptal gibi onun peşindeyim ve ona sahip bile olmadım. Hayır, bu kasabada her ne oluyorsa durduracağım, küçük cadıdan olabildiğince uzaklaşacağım ve kokusunu unutana kadar, Rose'a olan arzumu unutana kadar kendimi am yığınlarına gömeceğim.

Işıkları ve sokakları geride bırakıp ormana girene kadar onu uykulu kasabada takip ediyorum. Yolunu aydınlatan küçük bir sihirli küreyle yürüyor. Kaşlarını çatarak, bir tepeye tırmanırken ağaçların arasından sıyrılıyorum ve orada, kardeşim Slate'in muhtemelen altında gezindiği ayın altındaki açıklığa adım atıyor. Ağaçların kenarına doğru kayarak onu izliyorum.

O ne yapıyor?

Tarlanın ortasında çömeliyor ve ben de neye baktığını görmek için yaklaşıyorum. Kurumuş kanla çizilmiş gibi görünen bir daire. Çimlerin hepsi kurumuş ve ölmüş, yanık izleri ve oradan oraya sıçramış daha fazla kan var.

Cadıların kurban edildiği yeri mi buldu? Bence buldu.

Tam o sırada bir ses duyuyorum, o da duyuyor. Kafasını kaldırdı ve ikimiz de ağacın diğer tarafına baktık. Bir mırıltıyla bana doğru koşuyor ama başaramayacak. Dalların çatırdaması daha da artıyor ve gelen her neyse muhtemelen iyi değil.

Aceleyle onu yakalayıp en yakın ağacın arkasına sürüklüyorum ve ağaca sırtımı dayıyorum. Önüne kendimi yapıştırırken çığlıklarını ve protestolarını durdurmak için elimle ağzını kapatıyorum. Ağacın etrafına bakarken sessiz kalıyoruz ve vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum. Tüm o kıvrımları ve dudaklarını tenime bastırması sikimi cehennem gibi sertleştiriyor.

Karnına bastırıldığını hissettiğinde gözleri açılıyor ve ona bakarken sırtıtmama neden oluyor. "Küçük cadı, görüyorum ki başını belaya sokuyor," diye kulağına fısıldıyorum, böylece kim ya da ne olursa olsun bizi duymuyor.

Gözlerini kısıyor ve konuşmaya çalışıyor ama elim yüzünden konuşamıyor. İç çekerek avucumu yalıyor, ben de parmağımı çekerken beni güldürüyor. Sus işareti yapmak için parmağımı dudaklarına bastırıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Ben aptal değilim," diye fısıldıyor.

"Beni kandırabilirdin Rose," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Kim bir cinayet mahallini aramaya yalnız gider ki?"

Ben ağacın etrafına bakıp sesleri çıkaran nesneyi ararken ofluyor ama konuşmuyor.

Ayının uzaklaştığını görüyorum ve burada onun ya da benim için ölümcül bir şey olmadığını bilmeme rağmen, onu orada sabit tutup bir saldırı bekliyorum.

Tekrar ona baktığımda gözlerim dudaklarına takılıyor ve merak etmeye başlıyorum. Nasıl bir his olurdu? Tadı nasıl olurdu? Ağacın etrafına bakmaya çalışır gibi dönüyor, ama bakışlarımı ondan ayıramıyorum.

Bir öpücük, hepsi bu kadar . Onu

öpmek zorundayım.

Konuşmak için başını arkaya çeviriyor, ben de eğilip dudaklarını dudaklarımla kapatıyorum.

Bana karşı donup kalıyor, ben de donup kalıyorum ama tadı ağzımda patlıyor -tatlılık, sihir, mutluluğun ta kendisi gibi ve kendimi kaybediyorum. Dudakları benimkilere doğru hareket etmeye başladı, artık şok olmamıştı ve geri çekilmem gerektiğini bilsem de yapamıyorum.

Elimi saçlarından geçirerek, nefesi kesilene kadar alt dudağını ısırıp kemiriyorum ve dilimi onunkine dolayarak içeri sokuyorum. İçimde eriyene kadar öpücüğe hükmediyorum, kendini alaycı bir şekilde bana sürtüyor. Sikim onu çevirmem, domaltmam ve sikkem için bağılıyor ama direniyorum. Kendime sadece bu bir anlık zayıflık, bu bir öpücük için izin veriyorum.

Uzaklaştığımda pişman olacağımı biliyorum ama o an için kendimi cadıya kaptırıyorum.

Ağzıma inliyor ve ben de onu yutuyorum, öpüşmemiz vahşileşirken onu ağaca daha da bastırıyorum. Aramızda ihtiyaç ve büyü girdapları dönüyor, bizi birbirimize çekiyor ama onu benim yapmadan önce durmalıyım. Ağzımı çekip geri çekiliyorum.

Sertçe yutkunarak, ağır ağır nefes alarak küçük cadıma bakıyorum. Ağaca yaslanmış, dudakları öpücüğümden kızarmış ve çiğ, göğsü baştan çıkarıcı bir şekilde kabarıırken gözleri kapalı. Kalmayı her şeyden çok istiyorum, peki ne yapacağım?

pislik gibi onu orada bıraktım.

Yapayalnız.

OceanofPDF.com

5

CASSANDRA

I Beni hayatı buna bağıymış gibi öptüğünden beri onu iki gündür görmemiştim. Gözlerimi açtığımda, arkasında bir gül bile bırakmadan tekrar ortadan kaybolmuştu. Beni nasıl öyle öpebildi ve sonra

Kaybolmak mı?

Bir şey yokmuş gibi mi?

Sanki tüm dünyamı sarsmadı mı?

O tek öpücükte daha önce hiç hissetmediğim kadar çok şey hissettim ve şimdi daha fazlasını arzuluyorum. Yükselen duyguları, hazzı ve açlığı, mutlak

Onun dudaklarında hissettiğim doğruluk. Sanki onu her zaman öpmek için yaratılmışım gibi. Ama onun aynı şeyi hissetmediği açıktı ve saatler ve günler geçtikçe ne kadar aptal olduğumu fark ettim.

Dikkatimi dağıtmak için beni öptü. Sonrasında sersemlemiş bir halde eve dönmüş, olay yerine daha fazla bakmamıştım bile.

Onun bir katil olabileceğini biliyorsun Cass ve aptal bir öpücük yüzünden onun hakkında hayaller mi kuruyorsun?

Aptal.

Başta kafam karıştı, sonra üzüldüm, ama şimdi? Şimdi sadece kızgıyım.

Sikeyim onu, o bağımlılık yapan altın dudaklarını ve o güzel sözlerini sikeyim. Eğer o cadıları öldürdüyse, cazibesi olsun olmasın onu alaşağı edeceğim ve bir daha asla pes etmeyeceğim. Vibratörler bunun için var zaten. Bir penis kadar iyi zevk verirler ve buna eşlik edecek hiçbir tavır yoktur.

" dakikanızı alabilir miyim?" diye prova yapıyorum, yaşlıların dükkâna gelmesini beklerken. Geçen gün 'hayır' dediklerini biliyorum ama şimdi elimde kanıt var ve beni dinlemek zorundalar. Değil mi?

Tam o sırada ayrıldıklarını duyuyorum ve hemen önlerini kesiyorum. "Cinayetlerin kanıtını buldum-"

"Trajik ölümleri mi kastediyorsunuz?" Gretchen gözlerini kısarak düzeltiyor. "Size yalnız bırakmanızı söylediklerimiz mi?"

"Evet, ama onlar kurbandı. Yerlerini buldum-"

"Yeter!" Gretchen kükrüyor ve bana doğru adım atıyor, büyü yükseliyor. "Sana yeterince tahammül ettik, Cassandra. Şimdi git buradan. Bize itaatsizlik ediyorsun, adımıza leke sürüyorsun. Şu itibaren, artık bu meclisin bir parçası değilsin!"

Geriye doğru sendeliyorum ve Allegra yaşlıları sakinleştirmeye çalışıyor ama açıklamadaki kesinliği hissediyorum. Evlatlıktan reddedildim, ben haydut bir cadıyım, belki de hep öyleydim. Gözlerim yaşlarla doluyor ve onların gözyaşlarını görmelerine izin vermeyi reddederek çantamı ve kitabı kaptığım gibi Salem'le birlikte dükkândan çıkıyoruz.

Kendimi yatağa atıp çılgılık atarken ve ağlarken eve geldiğimi zar zor hatırlıyorum. Salem bile beni teselli edemiyor. Ailemi, insanlarımı kaybettim... Sanırım bu günün geleceğini hep biliyordum. Beni sadece acıdıkları için yanlarında tuttular ama meclisi olmayan bir cadı hiçbir şeydir.

Hiç yoktan daha kötüsü, varlıkları sona erer.

Kendime acıdıktan sonra yüzümü temizliyorum ve kitaba bakıyorum. Bunun benden ve hatta onlardan daha büyük bir mesele olduğunu biliyorum. Cadılar öldürülüyor ve biri buna zorlamadıkça bu durmayacak.

Hiçbir şey yapamazdım ama meclisime geri dönmek ve haklı olduğumu kanıtlamak için katili bulmam gerekiyordu. Ve bir sürü cadıyla dolu bir ayinden daha iyi neresi olabilir? Tam cinayet zamanı, bu yüzden üzüntümü bir kenara bırakıp giyiniyorum ve bir cadılar meclisi ayinine katılmak için ormana gidiyorum.

Onlar benden vazgeçmiş olabilir ama ben onlardan vazgeçmedim. Türümüzden biri daha öldürülürken ve burada onlardan, hatta benden bile daha büyük bir şey olurken yerimde oturmayaacağım. Eğer bunlar gerçekten karanlığı ve iblisleri kurtarmak için verilen kurbanlarsa, o zaman tüm dünya tehlikede ve bunu gerçekleşmeden önce durdurma şansımız var.

Bu bir emir olsa da, kızgın ve kederli olsam da, her adımda kararlılıkla bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum. Cadılar meclisi ritüelimizin gerçekleştiği açıklığa gelene kadar çok tanıdık, alışkanlık haline gelmiş bir yolda yürüyorum. Her hafta bir tane yaparız ama bugün özel bir gün, bir cadı reşit oldu. Güçleri ortaya çıktı ve cadılar topluluğuna katılacak.

Onu karşılamak için orada olmalıydım, ama ben bir utanç kaynağıyım. Bir hayal kırıklığı.

Bir cadı için aptalca bir bahane.

Bu kadar çok reddedilmenin getirdiği karanlık düşünceler beni rahatsız ve beni bütünüyle yutuyor. Katil bile beni istemedi. Bir öpücükle onu uzaklaştırdım ve şimdi kendi meclisim beni bir çöp gibi attı.

Tören cüppeleriyle gelen cadıların sayısı arttıkça, ateş ışığının ulaşamayacağı bir yerde, açıklığın kenarında çömeliyorum. Onlar kaynaşıyor, konuşuyor, gülüyor ve ben tek başıma duruyorum. Ben her zaman yalnızım. O zaman yorgunluk üzerime çöküyor.

Yalnız olmaktan çok yoruldu. Beni ne kadar derinden etkilediğini görmelerine izin vermemek için iyi bir görüntü çiziyorum, ama burada, karanlıkta, yanımda olması gerekenleri izlerken, içimi dolduruyor - derin bir yalnızlık, asla tam olarak kurtulamayacağınız türden.

Bir şey beni korku ve arzuyla ürperttiğinde ritüellerine başlamalarını izliyorum. Bir varlık, yakın bir şey. Dönüyorum ve sürekli hayatımda beliren altın adamın mavi gözleriyle karşılaşıyorum. Beni öpüp giden adam, şimdi burada duruyor ve o ukala sırtışıyla beni izliyor.

"Ne istiyorsun?" Şak diye söyledim.

"Ah, neden kızıyoruz Rose?" diye alay ediyor.

Sakın söyleme, diye uyarıyorum kendimi. "Beni neden öptün?" Dudaklarımı kapatıyorum ama kelimeler gelmeye devam ediyor. "Eğer hoşuna gitmediyse, neden beni öptün? Neden ortadan kaybol-" O beni izlerken ağzımı kapatıyorum.

Sıcaklığını da beraberinde getirerek yaklaşıyor. "Sevmedim değil Rose. Çok fazla sevdim."

"Bu da ne demek oluyor?" Elimi bırakarak soruyorum. Zaten Utanç Yolu'ndayım, o yüzden tam gaz devam edebilirim. Öpücüğü düşündüğümü ve endişelendiğimi biliyor, bunu gözlerinden anlıyorum.

Onu istediğimi bilmek.

"Tadın umut gibiydi küçük cadı," diye mırıldanıyor, başımı arkaya eğip parlak mavi gözleriyle buluştuğumda. "Ve umut tehlikeli bir şeydir, özellikle de benim gibi bir yaratık için." Sonra bir adım daha yaklaşıyor, neredeyse bana dokunuyor. "Seni tüketir, içini kurutur ve uzaklaştırken seni kalbi kırık bir halde bıraktırdım."

"Çekip gidebileceğini mi sanıyorsun?" Bu ani cesaretin nereden geldiğinden emin olamayarak alay ediyorum.

Sırıtarak başını eğiyor ve tadının nasıl olduğunu hatırlayınca içim ürperiyor. "Ben her zaman çekip giderim Rose, her zaman ve sen de farklı olmayacaksın. Kalbini kırmayı reddediyorum. Seni incitmeyi reddediyorum, küçük cadı. Bununla yaşayamam."

Yutkunuyorum ve o da yaklaşıyor.

"Senin gibi bir cadının yalnız kalması için uygun bir zaman değil. Canavarlar seni yemeye hazır," diye homurdanıyor.

"Senden korkmuyorum," diye alay , onun yakınlığından bile.

"Olmalısın Rose. Olmalısın," diye tehlikeli bir şekilde cevap veriyor geri adım atarken. Her zamanki alaycı mavi gözleri gölgeli, karanlık ve tehlikeyle dolu ve aniden güçlü bir varlıkla yalnız olduğumu anlıyorum. Hem iyi hem de kötü şeyler yapabilen biriyle... Sanırım.

Tehlikeli biri.

Beni inciteceğini, kalbimi kıracağını ve beni istediğini itiraf etti... ama o cadıları öldürdüğünü itiraf etmedi.

"Kalbimi mi kıracaksın?" Alay ediyorum.

"Amını parçalamadan olmaz, güzel cadı," diye mırıldanıyor.

Yutkunarak bir adım öne çıkıyorum, o da geri çekiliyor. "Neden bana Rose diyorsun?"

"Çünkü sende bir gülün güzelliği var, gizemli ve çekici." "Ve kırılğan." Homurdanıyorum.

"Hayır Rose, kırılğan değil. Güçlü. Güzellikleri seni içine çeker ve sen farkına bile varmadan dikenleri içine batar," diye mırıldanıyor.

Metrelerce uzaktan birbirimizi izliyoruz, ikimiz de ne söyleyeceğimizden emin değiliz. "Cadıları öldürmek için mi buradasın?"

"Hayır, ben senin için buradayım," diye cevap veriyor, sonra gözleri arkamda toplananlara kayıyor. Büyülerinin ayınle birlikte yükseldiğini hissediyorum. "Neden onlarla birlikte değilsin?"

"Ben onlardan biri değilim," diye itiraf ediyorum. "Beni istemiyorlar."

"O zaman onlar aptal," diye alay ediyor. "Ama sen , onları korumaya çalışıyorsun."

"Herkesi korumak için," diye düzeltiyorum. "Sadece onları değil. Yardım etmek için bir şey yapabileceksem, neden yapmayayım?"

Gözlerini kırıştırıyor ve başını eğip beni izliyor. "Çünkü insanlar bencildir... ama sen değilsin, küçük cadı. Sen safsın ve nazıksın... çok nazıksın." Başını sallıyor ve geri adım atıyor. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce seni eve götürelim."

"Beni öldürmek gibi mi?"

"Seni becermek gibi," diye karşılık veriyor, gözlerini aklıkla üzerimde gezdiriyor. Oh, kahretsin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

6

KYRO

I Yürürken aramıza mesafe koyuyorum, kendimi ayartmak istemiyorum. Tatlı kokuyor, gözyaşı ve sihir gibi. Kendimi onun kokusuna gömmek ve onun sıcaklığında kendimi kaybetmek istiyorum ama yapmıyorum. Beni baştan çıkardığında bile, ya da beni ittiğinde ve bana bokumu söylediğinde.

Küçük cadı ateşimde yanmak istiyor.

Yürüyüşünü izliyorum, yine üzgün görüldüğünü fark ediyorum. Bu da bana ona ve meclisine ne olduğunu merak ettiriyor. Elbette onlarla birlikte olmalıydı? Ama konuşmak istemiyor gibi görünüyor. Bunun yerine, o sarar

Kollarını kendine dolamış, gözleri gökyüzünde, sanki bu yolu milyonlarca kez yürümüş gibi, hiç bakmadan yürüyor, ama yukarı çıkan kökü görmüyor. Ben de başımı sallayarak omzundan tutup kökün etrafından dolanmasını sağlıyorum ve o yürürken elimi orada tutarak kendine zarar vermesini engelliyorum.

Kulübesine vardığımızda, ağaçların kenarında duruyorum. İçeride güvende olduğunu anladığımda, katili avlamak için cadılara geri döneceğim. Oraya gitmekle akıllılık etmiş. Eğer cadıları istiyorsa, bu en iyi seçim, ama benimkini alamayacak.

Sonra durdu ve bana döndü. "Neden onları öldürüyorsun... ve neden beni değil?"

Kendime engel olamayarak, onun acısı ve üzüntüsünden etkilenerек, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve yanağını okşayarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Seni öldürmek yapmak isteyeceğim son şey Rose. Şimdi içeri gir."

"Neden?" diye fısıldıyor, gözlerime bakarak.

"Çünkü eğer yapmazsan, seni tekrar öpebilirim ve ikimiz de biliyoruz ki bu sefer bu iş burada bitmeyecek," diye homurdanıyorum.

"Seni durduracağım," diyor kararlılıkla. "Yaptığın şey yanlış." "Hayır Rose, sana yapmak istediğim şey yanlış. Çok yanlış ve Kirli," diye takılıyorum.

"Şakalarının arkasına saklanıyorsun ama ben senin içini görüyorum. Korkuyorsun," diye fısıldıyor ve ben geri adım atıp elimi bıraktığımda göz kırpmıyor, sıcaklığı hızla kayboluyor.

"İyi geceler Rose," diyorum ona, avucumu kaldırıp bir gül şekli verip uzatırken. Onu alıyor ve ben uzaklaşırken gözlerimin onunkilere kilitlenmesini izliyor.

"Adın ne?" diye .

Sırıtarak, ortadan kaybolmadan önce bunu ona vermeye karar verdim. "Kyro."

"Kyro," diye tekrarlıyor, kelime bir dua gibi rüzgârda uçuşuyor. Tatlı, yumuşak söyleyişle sikim daha fazlası için yalvarıyor ve kalbim alışılmadık bir şekilde çarpıyor.

Küçük cadımın içeri girdiğinden emin olduktan sonra cadıları kontrol etmek için geri dönüyorum ama oraya vardığımda gitmişlerdi. Bölgeyi aradım ve buldum

Yanmış toprak parçalarının etrafında kalan güç kalıntıları dışında hiçbir şey.

Tam pes edip başka bir gün tekrar deneyecekken, rüzgârda bir şey bana doğru esiyor; kötülük, karanlık, ölüm ve çürüme... kükürt. Bir araya gelince gözlerim keskinleşiyor ve karnımdaki ateş yanıyor, kendimi savunmaya hazırım ama hiçbir şey saldırmıyor. Aslında, koku uçup gidiyor gibi görünüyor.

Kokuyu kaybetmeden önce, o yöne doğru koşmaya başlıyorum, gittikçe uzaklaşırken ormanın içinden geçiyorum. Ay yolumu aydınlatıyor ve gücüm üç katına çıkarken altımdaki toprak , ölüm hissi beni çekiyor. Kötülüğün kokusu uzaklaşıyor, ama ölüm... daha da güçleniyor.

Beni alt ettiğinde kayarak duruyorum. Bir daire çizerek dönüyorum, onu görüyorum. Cesedi.

Bu kez, elleri, ayakları, omuzları ve bacakları delip geçen, siyah kan damlayan bıçak gibi dikenlere benzeyen şeylerle bir ağaca sabitlenmiş. Etraflarından akan kan, ölmeden önce yapıldıklarını kanıtlıyor. Cadıların giydiği gibi siyah bir pelerin vücudu örtüyor ve sarkık başı gizliyor.

Dişlerimi gıcırdatarak öne çıkıyorum ve kapüşonu geri çekerek ölü, boş gözlerle bakıp iç geçiriyorum. Soluk teni o siyah damarlarla dolup taşıyor. Cübbenin üstünü okşarken göğsünde, göğüslerinin arasında kocaman bir delik buluyorum; kalbi yok. Dikkatlice parmağımı diken boyunca sürüklüyorum, sızan sıvının bir kısmını yakalıyorum ve burnuma götürüp kokluyorum.

Kesinlikle kan, hem şeytani. İçinden saf güç akıyor ve ben istemesem de... tadına bakıyorum. Öğürüyorum ve hemen tükürüyorum. Bu yaratık her neyse, içinde ne ışık ne de insanlık kalmış. Asla durmayacak.

Bu kasabadaki tüm gücü tüketecek, her öldürmeden sonra daha da güçlenecek... Benim küçük cadımı tüketecek.

Ben durdurmadığım sürece.

Kasabaya yaptığım küçük eğlenceli gezi karanlık hal aldı. Cassandra'yı istediğimi kabul etmek istemiyor olabilirim ama başka kimse de ona zarar veremez ya da sahip olamaz.

Tanrı rolüne bürünüyorum, savaşçı... kendi ordumun generali. Cinayet... çok kolay. Tanıdık karanlık içimi dolduruyor, birçok savaşta bana rehberlik eden karanlık, yıllar boyunca kahkaha ve aşkı yeniden bulmak için attığımı sandığım karanlık - genellikle içki, güneş veya kadınlarda, ama yine de.

Ve Şimdi buna gönüllü olarak adım atıyorum, titan ebeveynlerimin olmamı istediği katil, yenilmez güneş tanrısı oluyorum.

Hepsi onun için.

Her zaman onun

in. Gülüm.

Benim küçük cadım.

OceanofPDF.com

7

CASSANDRA

M Rüyalarım garip görüntülerle doludur. Bunları pek sık görmem, bu daha güçlü bir cadının, bir durugörürün işaretidir, ama nedense, Hala geliyorlar. Kızıl saçları, ölüm çığlıklarını, aşkı... bir aileyi düşünüyorum. Sanki bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi gergin bir hisle uyanıyorum.

Kendimi biraz kaybolmuş hissederek kartlarımı okumaya karar veriyorum, bu da hislerimi üç katına çıkarıyor. Desteden üç kart çekip basit, anlaşılır bir dağılım seçiyorum ve kartları teker teker çeviriyorum. Kule kartı. Bu

yıkım ve mutlak yıkım anlamına gelir. Başımı sallayarak, öldürülen cadıları ve o kitapta bulduğum, tamamen karanlıktan bahseden bilgileri düşünüyorum. Şeytan. Bunu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum, aradaki bağlantıyı anlayamıyorum. Şeytan kontrol edilmekten, güçsüzlükten bahsediyor, ama başkaları tarafından değil... hayır, kendiniz tarafından. Cadıların ölümüyle nasıl bir bağlantı kurabilirim? İç çekiyorum ve daha sonra işlemeye karar vererek yoluma devam ediyorum. Üçüncüsü yargı, ama tersine döndü. Geçmişim ve geleceğim çarpışıyor, ancak konumu özellikle kendimi geride tuttuğum anlamına geliyor ve şimdi değişme, bir fark yaratma şansım var. Yine bu kart özellikle bana ve cinayetlerle olan bariz bağlantıma gönderme yapıyor. Tüm bunlar ne anlama geliyor? Ancak bunu ciddiye almam gerektiğini biliyorum, çünkü herhangi bir okuma sadece majör arcana'yı göstermez.

Uzun bir nefes alıyorum, kendimi sıfırlıyorum ve omuzlarımdaki ağırlığı azaltmaya çalışıyorum. Okumayı hafifletmeye kararlı bir şekilde bir kart daha çekiyorum ama bu seferki özellikle tek bir amaca yönelik: Kyro.

Kartı çeviriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Aşıklar. Bu olabilir mi?

Herkes için tek bir kişi olduğuna inanmıyorum. Aşık olursunuz ve o kişi sizin tek kişiniz olur... ama bu kartı çektiğimde gördüğüm tek kişi, beni ondan uzak durmam konusunda uyaran kişi. Kendi türümü öldürüyor olabilir.

Altın adam. Kyro.

Vücudum uyanırken onun adı bile beni ürpertiyor. Kendime kızarak masadan uzaklaşıyorum ve duşa doğru soyunuyorum. Kapıyı hafif aralık bırakarak içeri giriyorum ve sıcak suyun gergin kaslarımda gezinmesine ve rüyalarımın hissinden arınmama izin veriyorum.

Saçlarımı yıkayıp bakım yaptıktan sonra kendimi bir havluya sarıyorum ve parmaklarımı buradaki bitkilerimin üzerinde gezdirerek onlara sevgi ve sıcaklık gönderiyorum. Karşılığında onlar da büyüyor ve bana şifa enerjisi gönderiyorlar. Kendimi daha iyi hissediyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, aynayı siliyorum ve saçlarımı taramaya başlıyorum.

Bir ses beni dondurdu. Tekrar geliyor, bir patlama ve sonra Salem tıslaması.

Kulübemde biri var.

Fırçamı kaptığım gibi havlumu göğsüme bastırıyorum ve yatak odasına giriyorum. Gözlerim adamın sırtına takılıyor. Silueti tanıdık geliyor,

ve Salem ayak bileklerine sürtünüyor, hain.

"Kyro, burada ne halt ediyorsun? Birinin evine öylece giremezsin," diye çıkışıyorum, etrafımdaki havluyu sıkarak.

Bok yiyici bir sırtışla dönüyor ama yarı çıplak olduğumu fark edince sırtışı değişiyor. Bakışlarını ıslak, açık tenimde gezdirirken gözleri ısınıyor, ateş ve korla yanıyor. "Bunu her gün giymelisin," diye mırıldanıyor.

"Havlu mu?" İçimi çekiyorum ve daha fazla derimi örtmek için bacak bacak üstüne atıyorum.

"Teninden başka bir şey yok," diyerek bana göz kırıyor. Dn gecek tüm dram ve uyarılar onun tarafından unutulmuş gibi görünüyor. Ruh hali bana kamçı etkisi yapıyor.

"Neden buradasın?" Talep ediyorum.

"Kahvaltı için, tabii ki, giyin. Havluyla çok dikkat dağıtıyorsun. Ben pişirmeye başlayayım." Salem'i de peşine takarak mutfağıma doğru ilerliyor, giderken de ıslık çalıyor. Evime yeni girmiş olmasına rağmen evimde son derece rahat.

Peki ben ne yapacağım?

Yüzü kızarmış ve kafası karışmış bir şekilde banyoya koştu. Onu kovmalıydım ama şimdi gerçeği öğrenme şansım var. Onu heceleyebilirim, sadece ne yaptığımı anlamaması için sinsi davranmam gerekecek. Bir katilin evinize girmesine izin vermek akıllıca değil... Korumalarımı nasıl aştığını bile bilmiyorum ama büyük kız külotumu giyip onunla yzleşmeliyim.

Kısa, fırfırlı, iekli yeşil bir elbiseyi çabucak giyiyorum ve saçlarımı ıslak bırakarak evin içinde ilerlerken onu mutfağımda dolaşırken görüyorum. "Ben vejetaryenim," diye teklif ediyorum yan tarafta domuz pastırması görünce.

Gözlerini kırpıştırıyor ve pastırmaya bakıyor. "Pastırma için bile mi? Pastırma kutsaldır," fısıldıyor sahte bir şaşkınlıkla.

"Pastırma için bile," diye onaylıyorum tezgâhın önündeki tabureye kayarken.

İ geçiriyor, zgn bir şekilde ete bakıyor. "Yiyebilirsin, bu beni rahatsız etmez. Görüşlerimi kimseye dayatmam, bu benim kişisel tercihim." Bunun zerine gözlerini kırpıştırıyor ve çaydanlık ıslık çalarken dönüyor. Bana bir fincan uzatmadan önce iki fincan dolduruyor.

Karanlık, bitkisel karışıma şaşkınlıkla bakıyorum.

"Ne? ay yapmayı bilmediğimi mi sanıyorsun? aydan anlarım Rose. Peki kahvaltı? Kruvasana ne dersin?" diye soruyor.

"Ve meyve," diye katılıyorum.

"Meyve. Pastırma yemem ama meyve yerim," diye mırıldanıyor ve ihtiyacı olan şeyleri almaya başlıyor.

"Meyvenin nesi var?" Gülüyorum, ellerimi bardağın etrafında ısıtıyorum, bu sahne tuhaf bir şekilde rahatlatıyor. Bu beni rahatlatıyor, ki bu garip.

"Hiçbir şey, sadece pastırmayı tercih ederim." Omuz silkiyor ve tavada cızırdayan eti çevirirken parmaklarını yalıyor.

"bok yiyerek böyle karın kaslarına sahip olamazsın." Homurdanıyorum.

Dönüyor, tişörtünü kaldırıyor ve karın kaslarını göstererek esniyor. "Bu küçük ole şeyler?" Göz kırıyor.

Ağızından salyalar akıyor olabilir diye ağızımı siliyorum ve tükürmekte olan tavayı gösteriyorum. "Yanacak."

Arkasını dönüyor ve ben ürpererek nefes alıyorum. Bu adam aramızdaki arzuyu görmezden gelme kararlılığımı gerçekten sınıyor. Ama sonra şimdi tam zamanı olduğunu fark ediyorum, bana dikkat etmiyor. Tek ihtiyacım olan küçük bir büyü. Bilmesi bile gerekmeyecek.

Fincanımı yere bırakıp cesaretimi topluyorum ve beni dinleyen her kimse, bu tek büyüün, sadece bu büyüün, hayatım boyunca doğru gitmesi için dua ediyorum.

Sihrimi topluyorum ve sivri bir bakışla ona fırlatıyorum.

Tabii ki, Kaderler ya da tanrılar beni dinlemiyor ve benim adıma gülüyorlar, çünkü yapmaya çalıştığım tüm sihirler gibi bu da gidiyor, gerçekten ters gidiyor.

Büyü Kyro'yu ele geçirirken Salem homurdanıyor ve tırısla uzaklaşıyor. Etrafını sararak görüşümü engellerken itiraz edecek ya da çılgılık atacak zamanı bile olmuyor. Görüldüğü gibi aniden kayboluyor ve seksi adamın yerinde... bir yarasa var.

Lanet bir yarasa.

Göz kırıyor, yere tünerken kanatlarını açıyor ve çok yavaş bir şekilde küçük tüylü kafasını çevirip bana bakıyor.

"Ters dönmüş küçük bir köpek yavrusu gibisin." Alkışlıyorum ve gözleri kısılıyor, ben de parmağımla işaret ediyorum. "Bana küstahlık etme!"

Kanatlarını çırpıyor ve uçuyor. Küçük bir cırlama sesi çıkıyor ve ben gözlerimi devirip irkiliyorum. "Tamam, tamam, özür dilerim! Kötü olup olmadığını görmeye çalıştım. *Kötü*, hepsi bu, cadıları öldürüp öldürmediğini görmek için... Nasıl 'yarasa'ya dönüştüğüne dair hiçbir fikrim yok," diye açıklıyorum.

Kanatlarını germiş, gözlerini kocaman açmış, vahşi olmaya çalışsa da çok sevimli görünüyor ve ben de tutamıyorum, boğazımda bir kıkırdama başlıyor. I

Ağzımı kapatıp durdurmaya çalıştım ama bu daha da kötüleştirdi ve onun küçük yarasa suratına doğru kahkahayı patlattım.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Bu hiç komik değil," diye ekliyorum, gülmekten karnım ağrıyor ve kahkahalarla ağlıyorum. Kanatlarını kendi etrafına sarıyor ve önüme çöküyor, bu da beni daha çok güldürüyor. "Çok tatlısın."

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama o kadar çok gülüyorum ki bir çılgılık atarak tabureden yere düşüyorum. Orada yatarken Kyro'nun yeni bedenini anlamaya çalışırken uçmaktan çok düşer gibi çırpınısını izliyorum. Göğsüme konuyor ve sanki "iyi misin?" der gibi bana bakıyor.

Ama göğsüme ve ben de onunla aynı anda küçük ayaklarına baktım. Nerede olduklarını fark edince gözlerini tekrar yukarı kaldırdı ve kendimi bir yarasa tarafından... azdırılmış hissettim. Her şeyin bir ilki vardır.

"Defol, seni küçük sapık," diye bağırıyorum ve ben doğrulup ona bakarken o yanımda yere atlıyor. "Seni geri döndürmeye çalışabilirim... ama yanlış gidebilir. Muhtemelen etkisinin geçmesini beklemek daha iyi olur."

Kanatlarını çırttığı anda başımı sallıyorum. "Şu andan iki gün sonrasına kadar herhangi bir zamanda," diye yanıtlıyorum cevapsız sorularını.

Bir yarasa ile konuşuyorum.

Tam o sırada Salem tekrar içeri giriyor ve kuyruğuyla Kyro'ya vurarak onu yere düşürüyor. İç çekerek onu kucağıma aldım, omzuma koydum ve Salem'i okşadım. "Sen hâlâ benim favorimsin, benim küçük ölüm topum, ama nazik ol, tamam mı bebeğim?" Mırıldandıkça kulaklarını kaşıyarak mırıldanıyorum. Durduğumda Kyro'ya bir bakış fırlatıyor ve muhtemelen kargaşa çıkarmak için tırıs tırıs uzaklaşıyor.

Tam o sırada kapı çalındı. Bu yoldan pek fazla insan çıkmaz, bu yüzden ayağa fırlıyorum ve omzumdaki Kyro'yu unutarak kapıyı açıyorum. Diğer tarafta elinde bir demet çiçekle Yuriel duruyor. Bana tatlı tatlı gülümsüyor, kızıl saçları güneşte ıslık ıslık parlıyor. Kaslı vücudu pazen bir gömlek ve botlarının içine soktuğu kot pantolonunun altında saklı. "Günaydın Cass." Bana çiçekleri uzatıyor, ben de onları göğsüme bastırıyorum. "Üzgün olabileceğini duydum, bu yüzden seni neşelendirmek için onları getirmeyi düşündüm."

"Teşekkür ederim, çok tatlısın!" Diye haykırıyorum ve gerçekten de öyle. O kadar nazik ki, yakınlarda oturmamasına rağmen bana her zaman çiçek ve hatta bazen yiyecek getiriyor.

"Bir şey değil." Daha geniş sırtıyor ve sonra omuzları gerilmeden önce bir an için yere bakıyor. "Cassie, birbirimizi bir süredir tanıyoruz."

uzun zamandır merak ediyordum-"

Tam o sırada Kyro kanatlarını çırpmaya başlıyor ve Yuriel'in yüzüne doğru uçuşmasını izlemekten başka bir şey yapacak vaktim olmuyor. Yuriel çığlık atıp eğilerek onu savuşturuyor ama Kyro saldırmaya, ısırma ve vurmaya devam ediyor.

"Boş ver, sonra görüşürüz!" Yuriel çığlık atar ve ardından Kyro onu kovalarken yolda koşmaya başlar, üzerinde uçar ve onu döver.

Orada öylece durdum, ağzım açık, az önce ne olduğundan emin değildim.

Kyro bir dakika sonra geri dönüyor ve hiçbir şey olmamış gibi omzuma konuyor. Gözlerimi kırpıştırarak kapıyı kapattım ve mutfığa yöneldim. Onu tezgâhın üzerine koyup bakıyorum. "Bu da neydi böyle?" Talep ediyorum.

Gözlerini kısarak kanatlarını etrafına sardı ve sadece beni izledi. "Harika, kızgın, bir zamanlar insan olan, yarasaya saldıran bir hayvanım var" diye mırıldanıyorum, çiçekleri alıp suya koyuyorum ve ona bakmadan önce masanın üzerine koyuyorum. "Tamam, seni değiştirmemiz gerekiyor." Ben , o da gevezelik edip uçup gidiyor. "Hadi ama! Doğru yapacağım!" Peşinden koşarken bağıriyorum.

Kyro, ben onun üzerinde sihrimi kullanmaktan vazgeçene kadar saatlerce saklandı. Şimdi o yerde bir yastığın üzerinde yatarken ben de oturmuş kitap okuyorum. İkimiz de büyüünün etkisinin geçmesini bekliyoruz. Umarım, güçlü bir yaratık olduğu için çok uzun sürmez.

Tam bunu düşünürken bir çığlık atıyor ve oda büyüyle doluyor. Parlak sarı ışığı engellemek için gözlerimi kapatıyorum ve gözlerimi kırpıştırıp ayağa kalktığımda duman kayboluyor ve Kyro orada duruyor.

İnsan... ve çıplak.

"Penis!" Ona bir yastık fırlatmadan önce ağzımdan kaçırıyorum. Gülüyor ve yastığı yakalayıp aletinin önüne koyuyor, gerçi boynunu kırıp iç çektiği için daha çok benim için olduğunu düşünüyorum.

"Tanrıya şükür Rose. Sonsuza dek böyle sıkışıp kalacağımı sanıyordum," diye homurdanıyor ve bana ters ters bakıyor. "Artık üzerimde büyü yok."

"Oops?" Gülümseyerek teklif ediyorum.

Sırıttıyor. "Yine de erkek arkadaşının geri geleceğini sanmıyorum."

"Erkek arkadaş mı?" Kaşlarımı çatarak yankılıyorum. Gözlerimi onun yüzünde tutmaya çalışıyorum, sergilenen pek çok kasın üzerinde değil. "Oh, Yuriel? Bekle... Onunla çıktığımı düşündüğün için mi ona saldırdın?"

"Ben sahipleniciyim, Rose." Omuz silkiyor ve yastığı bırakıyor. "Şimdi, yarasa kokusunu duşla uzaklaştıracağım." Yanaklarım ısınırken gözleri vücudumda geziniyor, penisine bakmamaya çalışıyorum. Çok güzel, büyük penisi tam bana dönük. Hayır, hiç bakmıyorum.

"Bana katılmaktan çekinmeyin." Dönüyor ve uzaklaşıyor. Gidişini izlerken şeftali gibi kıçı beni inletiyor.

Bu adam kendi iyiliği için fazla yakışıklı. Onu yarasa olarak tercih ederdim. Kukum için daha az tehlikeli.

8

KYRO

Sbeni bir yarasaya dönüştürdü, lanet bir yarasaya. Eğer bu kadar eğlenmeseydim, kızabilirdim. Yine de çok sevimli, kızgın kalamayacak kadar sevimli.

hem de. Ayrıca, bir amaca da hizmet ediyordu - ona çıkma teklif edeceği belli olan o adamı uzaklaştırmıştı.

Benim küçük cadım kör, o çocuk ona aşık.

Onu suçlamıyorum, kız çok güzel. Kesinlikle bir karmaşa, ama tuhaflıkları beni güldürüyor. Yıllardır gülmediğim kadar çok gülüyorum. Benim alışık olduğum gibi mükemmel ya da kendini biri değil.

gibi görünüyor. Saçları vahşi, yüzü makyajsız ve masum duygusallığında bağımlılık yaratan bir şey var.

Kişiliğine ve bedenine güveniyor, beğenmezseniz .

Ancak bu gülümseme ve nezaketin ardında acı ve özlem gizlidir.

Biliyorum çünkü bu duyguları hayatımın her günü yaşıyorum. Her şey cehenneme dönmeden önceki eski hayatımı özlüyorum. Ailemin nasıl parçalanıp gittiğine dair acı. Her şeyi birlikte yapan, çok yakın olan kardeşlere özlem. Bu izole varoluşa katlanmak çok zor.

Onların kaybını her zaman şiddetle hissediyorum. Onların alaylarını, kahkahalarını ve güvenlerini özlüyorum. Ait olmayı özlüyorum.

Bu karanlık düşünceleri bir kenara bırakıp, dönüp düşünüyorum ve teklifimi kabul edip bana katılıp katılmayacağını merak ederek içeri giriyorum. Şüpheli, çünkü hala bana karşı hissettiği çekimle savaşıyor, aramızda kıvılcımlanan ve bizi birbirimize bağlayan arzu, bizi birbirimize çekiyor. İkimiz de bunu görmezden gelmeye kararlıyız, ama teslim olmak çok tatlı olmaz mıydı?

Çılgınlıklarını tatmak, zevkini hissetmek... o küçük cadıya bir anlığına bile olsa sahip olmak?

Ama onun kalbini kırmak istemiyorum. Garip, çünkü genelde umursamam. Sikişip gidiyorum, gözyaşlarını ya da yalvarışları görmezden geliyorum, ama küçük mavi gülümün ağladığı fikri soğuk, ölü kalbime bir sızı gönderiyor. Daha iyi olmak istememe neden oluyor, ona yapacağımı bildiğim şey için kendimden nefret etmeme neden oluyor. Neden olacağımı bildiğim acı, birbirimizin bedenlerinde bulacağımız muhteşem zevkten daha ağır basıyor.

Ve bir kez olsun, benden başka birini düşündüm. Onu.

Benim gülüm.

Şelale duşa girerek başımı spreyin altına eğdim ve suyun altında durmadan önce saçlarımı geriye doğru kaydırdım. Suyun yarasa olma hissini yok etmesine izin veriyor, hatırladıkça ürperiyorum. Bir daha asla bana büyü yapmayacak, yoksa dayak yiyecek ve taliplerini kovalamamdan daha kötü şeyler yaşayacak.

Sıcak spreyin altında dururken su ayaklarımı yıkıyor ve sadece bir an için böyle bir hayatı hayal etmeme izin veriyorum. Sahile yakın yaşamak, ağaçların arasından parlayan güneş. Bizi rahatsız edecek kimse yok, sadece bizim için küçük bir kulübe. Kahkaha, sevgi ve kabullenmeyle dolu bir hayat.

Artık acı yok, birlikte.

Ama bu sadece bir hayal, çünkü herkes gidiyor. Herkes sıkılır ya da nihayetinde kendi başının çaresine bakmak zorunda kalır ve sonra yine yalnız kalırsınız. Onlar gitmeden önce gitmek, asla çok yakınlaşmamak, asla çok fazla hissetmemek daha iyidir. Böylece bu gerçekleştiğinde, sadece onların anıları yüzünden yüzyıllar boyunca kırılgan ve kederli kalmazsınız.

Sadece ölümler için değil, yaşayanlar için de yas tutabilirsiniz. Sahip olabilecekleriniz, sahip olduklarınız ve bir daha asla sahip olamayacaklarınız için.

Ailem dışında sevgi dolu bir ailem vardı. Bu dünyayı birlikte yönetebilir ve birlikte yaşayabilirdik ve ben de böyle olmasını istedim. Keşke şu anda yanımda olsalardı, ne yapmam gerektiği konusunda bana yol gösterebilirlerdi. Cadımı nasıl güvende tutacağım, bu çekime nasıl karşı koyacağım konusunda. Onun kalbini kırmamı engellemek için. Çünkü içten içe biliyorum ki, onun kalbini kırarsam, kendi karanlık kalbimi de kırmış olurum.

Duşumu aldıktan sonra havluyu belime bağlıyorum, kıyafetlerimin mutfakta olması gerektiğini hatırlıyorum. Dışarı çıktığımda onu kanepeye tünemiş, dişlerinin arasına sıkıştırdığı kalemle kitap okurken görüyorum ve bu beni inletiyor. Sese doğru bakıyor, konuşmak için ağzını açıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Gözlerinin bedenime kayışını izliyorum ve sanki dokunuşunu buradan hissedebiliyormuşum gibi içimi bir ürperti kaplıyor. İfadesindeki bariz arzu karşısında neredeyse gururla kabarıyorum. Gözleri kararıyor, dudakları aralanıyor ve gözleri bacaklarımdan aşağıya, onun bakışları altında uyanmakta olan sikime doğru kayıyor.

Pek çok insan beni çekici buluyor ama nedense küçük cadımın çekici olduğunu bilmek bende bir kral gibi kasıla kasıla dolaşma isteği uyandırıyor. Yutkunuyor, yanakları kızarıyor ve artık sertleşmiş olan sikim havluyu çadırlarken bakışlarını tekrar yüzüme çeviriyor. "Şey, kıyafetler" diye mırıldanıyor.

"Evet, orada hiç yoktu." Bilerek onun önünde duruyorum ve zor kazanılmış kaslarıma iyice bakmasına izin veriyorum. Tanrılar çekici ve güçlü doğarlar ama ben her ihtimale karşı her zaman en formda halimle kalmayı severim ve bu da bazı avantajlar getirir, kızların ağzını sulandıran karın kasları gibi. Adonis kemerim onları zayıflatıyor.

Ama her zamanki gibi küçük cadım beni yine şaşırtıyor. "Biraz giy, yani," diye tersliyor, artık bana bakmıyor, bilerek kitabına bakıyor.

Eğilerek, ellerimi vücudunun her iki yanındaki kanepeye bastırmadan önce havluyu kalçalarıma doğru sarkarken bırakıyorum. "Neden Rose?"

Ellerini benden uzak tutamayacağından mı endişeleniyorsun?"

"O şeyle gözümü çıkaracaksın diye korkuyorum. Tanrım, dostum, sosislerini... sosislerini insanların yüzüne öylece koyamazsın," diye kekeliyor.

Bir an donup kalıyorum ve sonra kahkahalarla geriye doğru düşüyorum. Kızgınlıkla gözlerini kısarken, mavi saçları sinirli bir şekilde yüzünün etrafında uçuşurken kalbimi dolduruyor. Tanrım, çok güzel. "Sosis," diye tekrarlıyorum.

Tam o sırada kapı bir kez daha çalınıyor ve ikimiz de kafamızı çeviriyoruz. "Bu orospu çocuğu. İlk seferinde anlamadı mı?" Ben kapıya doğru yöneliyorum, o bir çığlıkla ayağa fırlıyor, etrafımdan dolanıyor ve ellerini göğsüme koyuyor.

Sırtarak, vücudumdaki parmaklarına bakıyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, ancak bu tek dokunuş tüm vücudumu canlandırıyor. İçimi yakıyor, beni dağlıyor, aletim sarsılırken kollarımın arkasındaki tüyleri diken diken ediyor, devam etmesini diliyorum, ama endişeyle geri adım atıyor ve hayal kırıklığı ve pişmanlık içimi dolduruyor.

"Burada kal," diye tıslıyor ve kapıya doğru koşuyor. Sırtını kapıya dayamadan önce etrafına göz atıyor, yüzü panik içinde. "Saklan!" diye fısıltıyla bağılıyor.

"Ne, neden?" Sırıtiyorum. "Benden utanıyor musun Rose?"

Eliyle ağzını kapatırken neredeyse "Evet!" diye bağılıyor.

Bunun üzerine geri çekiliyorum ama o darbenin nasıl indiğini göstermemeye çalışarak çabucak toparlanıyorum. Bana doğru koşuyor, beni yatak odasına giden merdivene doğru itmeye çalışıyor. "Seni yatağa götürmemi Rose, tek yapman gereken sormak," diye takılıyorum, ellerimi tutup çekmeye başladığında, ama kıpırdamıyorum bile.

Gözleri kocaman, saçları vahşi, göğsü kabarık, durdu ve bana döndü. "Lütfen, lütfen, polis, saklanman gerek. Lütfen Kyro."

Dolgun ağzında kulağa o kadar hoş gelen, içinde dilim ve sikim varken yalvaracağı tüm yolları hayal etmeme neden olan 'lütfen' mi, yoksa dilini baştan çıkarıcı bir şekilde dolayarak adımı kullanması mı bilmiyorum, bir an için ne konuştuğumuzu unutuyorum ama vazgeçiyorum.

Yatak odasına doğru yürürken etrafa bakıyorum. "Beni nerede istiyorsun Rose, sırtüstü mü, dizlerimin üstünde mi? Üstte mi?" Elimini tekrar tutup beni banyoya sürüklemeyi ve içeri itmeden önce başını sallarken kaşlarımı oynatıyorum.

"Sessiz ol," diye tıslıyor.

"Bunda benim çıkarım ne?" Kapı tekrar çalınırken kapıya doğru eğilip onun kapıyı kapatmasını engelleyerek soruyorum. Bana dönüp bakmadan önce biraz gergin bir ses çıkararak başını çeviriyor.

"Herhangi bir şey, ne istiyorsun?"

"Bir öpücük." Ben durduramadan ağzımdan dökülüveriyor ve geri alamıyorum. Bir an için gözlerindeki ilginin parladığını görüyorum.

"Ve sen sessiz kalacak mısın?" diye aceleyle soruyor. Sessizce başımı sallıyorum. Kahretsin, neden öpücük dedim ki? Öpüşme yok kuralıma ne oldu? Ya da bir öpücük ve bitti kuralıma? Neden bana her şeyi unutturuyor?

"Peki," diye tersliyor ve eğiliyor, ama ikimiz de çok kolay teslim olduğunu biliyoruz. O da bunu istiyor. Çoğunlukla inatçılıktan ama aynı zamanda küçük bir korku kıvılcımından dolayı kıpırdamadan ya da başımı eğmeden onu bunun için zorluyorum.

Bir öpücük, bu küçük cadının korunmaya ve bakılmaya değer olduğunu anlamamı sağladı.

Bu ne yapacak?

"Cassandra?" diye bağırır ve iç çeker.

"Siktir et," diye mırıldanıyor ve kendini bana doğru atıyor. Gülerek onu yakalıyorum ve kaldırıyorum, ama beceriksiz dudakları benimkilerle buluştuğunda kısa sürede azalıyor.

Bunu yaptıklarında, diğer her şey yok olur.

İnleyerek, elimi başının arkasına bastırıyorum, öpücüğü derinleştirirken onu istediğim şekilde eğiyorum. Biz kapıya yaslanırken dilimi onun ayırık dudaklarının arasından geçirip onunkiyle sarmaş dolaş ediyorum. Diğer elim sırtından aşağı kayarak dolgun kalçasını kavıyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Aramızda bir santim bile yok. Sertliğimin sıcaklığına bastırıldığını hissediyor ve ceza olarak dudağımı ısırarak için hafifçe geri çekilmeden önce sızlanmasını yutuyorum.

Ama tam tersini yapıyor.

İçimdeki arzu kabarıyor ve öpücük vahşileşiyor, tüketiyor. Ağzını benimkine dönüştürdüğümde dünyanın geri kalanı yok oluyor. Vücudunu kavrayıp tatlı, sıcak küçük ağzını alırken bana sürtünerek inliyor ve pantolonunu çıkarıyor.

Elleri kayıyor, omuzlarımı okşuyor, beni titretiyor ve amına sürtünmeme neden oluyor. Elim kalçasından aşağı elbisesini yukarı çekerken nefesi kesiliyor, gittikçe yükseliyor. Artık bizi hiçbir şey durduramazdı. Ne benim niyetim ne de onunki.

Bizi başka bir şey yönlendiriyor, karşı koyamayacağımız kadar güçlü bir arzu. Bir şehvet fırtınası.

Kalçası ellerimin altında ipeksi bir hal alıyor ve neredeyse vaat edilmiş topraklara varmıştım ki kapı bir kez daha gürültüyle vuruluyor ve bizi ayırıyor. Kollarımdan kurtulmak için çırpınırken ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz, büyü bozuluyor, ben de onu yavaşça ayaklarının dibine bırakıyorum.

Geri çekiliyor, kıyafetlerini düzeltirken ve saçlarını düzeltirken telaşlı görünüyor ve kapı daha yüksek sesle çalıyor. Bana bir kez daha şok olmuş ve şehvetle bakarak kapıyı çarpıyor ve ayak seslerinin geri çekildiğini duyuyorum.

Tökezleyerek geri çekildim, gözlerimi kapattım ve oraya gidip başladığımız işi bitirmemek için ona kadar saydım. Onu o kapıya çarpıp çiğ çiğ sikmekten. Böylesine eğlenceli, masum küçük bir cadı nasıl içimde böylesine karanlık bir özleme neden olabilir? Bilmiyorum, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, kendimi tutma gücüm o kadar azalıyor.

Başımı serin ahşaba dayayarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve öfkeden kuduran sikimi ve içimde zonklayan arzuyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Hiç böyle olmamıştı, hiç. Bir şeyler, herhangi bir şey hissetmek ve bu girdap gibi dönen ihtiyaçlardan kurtulmak için sevişiyorum. Ama hiç bu kadar güçlü olmamıştı, sanki dudakları dudaklarımda olmadan nefes alamıyordum gibi.

Sadece tadına bakmak için ayaklarına kapanırdım.

Bir geceliğine bile olsa onun bedenine sahip olmak için bastığı toprağa tapıyorum. Ve bu şehvetten de öte, benim ruhumla ve soğukkanlılığımla bağlantılı,

ölü kalp. Onu tekrar atmaya zorluyor, o yakınımdayken hızlanmasını sağlıyor. Bana sadece hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor. Bu yüksekliğin peşinden koşmak için çok fazla hareket ediyorum, ama aynı hissi onun öpücüğünde buldum.

Home.

Tehlikeli bir umut, uzun sürmeyecek bir umut, ama kendimi hepsini içmek, yaşadığımı hissedene kadar onu boşaltmak ve sonra gitmek isterken buluyorum, ama bunu yapabilir miyim? Gerçekten küçük cadımla birlikte olup sıkıldıktan ya da katili bulduktan sonra onu terk edebilir miyim?

Ve en korkutucu düşünce, ondan sıkılır mıydım?

Eğer yapmazsam... sonunda ateşimin altın parıltısının ardını görecektim ve yüzeyin altında benim bile ulaşamayacağım kadar derinde saklanan karanlık, kırık ölümsüzü görecektim mi?

Seslerin yükseldiğini duyuyorum ve kendimi düşüncelerimden çekip dinliyorum. En azından yine benim olanı kovalamaya gelen o aptal çocuk değil. Onun yerine polis, domuza çevirdiği polis. Eğer saldırganlaşırlarsa, saklanmayı siktir et, onları parçalara ayıracağım.

Ancak konuşma yaklaştıkça, konunun bu olmadığı anlaşılır. Aslında, böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorlar bile, her şey yolundaymış gibi davranıyorlar. Nasıl olduğunu soruyorlar, havadan sudan konuşuyorlar ve ekstra kibar davranıyorlar, bu da dişlerimi berbat, kıskanç bir nedenden dolayı geriyor.

Küçük cadı benim değil, ama bunu düşünürken bile kalbim bana yalancı diyor.

"Dinle, Cassandra. Garip bir şey oldu. Keklerini bıraktığını hatırlıyorum ve sonra dürüst olmak gerekirse, biraz bulanık ama uyandım ve mahkûm gitmişti. Bir şey gördün mü?" diye sorar, sesi utanmıştır.

"Gitti mi?" Şok olmuş gibi davranıyor ve sanki az önce aynı mahkûmla öpüşmüyormuş gibi sırtıtmama neden oluyor. "Hayır, üzgünüm, yapmadım. Pastalar için teşekkür ettin ve ben de ayrıldım. Gittiğimde o hâlâ oradaydı... Ne oldu, iyi misin? Sence kan şekerin çok mu düştü?"

"Bu iyi bir nokta. Emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, hepimizin kafası gerçekten karışık ama denemeye değer diye düşündüm... Bu arada böldüğüm için özür dilerim."

"Hiç de değil. Duştan yeni çıktım ve giyinmem gerekiyordu. Yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye kibarca soruyor ve ondan kurtulmak için açıkça kapıya doğru götürürken ayak seslerini duyuyorum.

"Başka lezzetli pastalarınız yoksa hayır," diye gülerek yanıtıyor.

"Korkarım yok. Yine de biraz bırakacağım!"

"Kulağa harika geliyor, teşekkürler Cassandra." Kapının açıldığını duyuyorum, bu yüzden banyodan sıvışıyorum, ama perdenin arkasından ön kapıya baktığımda, kapı aralığında duruyor ve ona dönüyor. Hızla geri adım atıyorum ve kendimi şifonyerine yaslanmış buluyorum.

"Bir şey daha var, dikkatli ol, tamam mı? Bu kadar çok saldırı olurken burada tek başına yaşamam hoşuma gitmiyor."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye neredeyse tersliyor, açıkça sinirlenmiş.

"Oh, bundan hiç şüphem yok, ama serbest dolaşan bir katil var ve başka bir ceset daha bulduk, bu yüzden lütfen daha dikkatli olun," diye teklif ediyor, ben onları ayarlarken, yarı açık çekmecesini görmek için dönüyor.

Meraklı olmaya karar vererek sessizce çekip açıyorum ve içinde bulduğum minik dantel külotlara sırtıyorum. Parmaklarımı özellikle parlak bir

sarı çifti, ön kapının kapandığını duyduğumda onları tutuyorum. Kendime engel olamayarak onları kokluyorum ve küçük cadımın amının tatlı kokusuyla inliyorum.

"Dostum, bu da ne? İç çamaşırımı mı kokluyorsun?" diye bağıyor. "Bunun ne kadar garip olduğunu biliyor musun?"

Dönüyorum, gözlerimi ona dikiyorum, yüzüme ve burnuma bastırıyorum, o izlerken derin derin içime çekiyorum. Gözleri açılıyor, dudakları aralanıyor ve ben onları çekip ona sırtıttığımda şehvetin geri döndüğünü görüyorum. "Senin gibi kokuyor, tamamen tatlı ve biraz baharatlı. Söyle bana, benim küçük mavi gülüm, senin amının tadı da bu kadar tatlı mı?"

Çenesi düşüyor ve yanakları alev alev yanarak tekrar kekeliyor. "Nereden bilebilirim ki? Eğilip hızlıca deneyecek değilim ya!" diye karşılık veriyor ve sonra ağzını kapatıyor.

Gülerek, yaklaşırken külotu yumrukluyorum. "Bilmek istiyorsan bunu senin için yapabilirim... Ama hiçbir erkek sana söylemedi mi?"

"Amımın tadı güzel mi?" diye mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum. "Hayır, genellikle sadece siklerinin emilmesini ve hızlı bir sikiş istiyorlar. Vajinamın tadını tartışmıyoruz," diye tersliyor ve sonra külotuna uzanıyor.

"O zaman onlar lanet olası aptallar. O kalçaların arasında saatler geçirirdim. Sadece senin için değil, kendim için. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi amcığınla ziyafet çekerdim." Sırıtarak, bana doğru tökezlerken onları kaldırıp ulaşamayacağı bir yere koyuyorum. Diğer kolumu ona dolayarak, çırpınırken onu yakınımda tutuyorum. Sonunda, bir huff ile durdu.

"Neden bana yeni bedeninden bahsetmedin?" diye soruyor bir süre sonra, sesi sessiz ve üzgün.

"Vücuduna konsantre olmakla çok meşguldüm," diye itiraf ediyorum.

Titriyor ama elimden kurtulmayı başarıyor, geri çekilirken kollarını kavuşturuyor ve iç çekmeme neden oluyor. "Kyro," diye uyarıyor.

"Peki, sana söylersem katili bulmak için daha çok uğraşacağını biliyordum. Ki bunu yapmamalısın. Yaratık açıkça tehlikeli ve cadıların peşinde ve sen de kendini tehlikeye atmamalısın. Bu işi bana bırak."

Gözleri kısılıyor ve o anda her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum. "Oh, bunu bir erkeğe bırak, öyle mi? Bunu durduracak kadar güçlü, akıllı ya da büyük bir penisim olmadığı için mi? Onlar benim halkım, Bay Ateşli Vücut," diye hırlıyor ve parmağını bana saplıyor. "Ve tehlikeli olsa bile aramaktan vazgeçmeyeceğim. Herkes bana sürekli ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyor ve ben bundan bıktım. Sen de yapamazsın, şimdi defol git evimden!" diye bağıyor, konuşması onu sinirlendiriyor.

Kaşlarımı çatarak ona uzanmaya çalışıyorum ama elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. ". Küçümseyici bir pislik olduğun için seni kurbağaya çevirmeden önce ! Sen de herkes gibisin!" diye bağırıyor ve ben

Bunu kastettiğini biliyorum.

"Öyle demek istemedim Rose. Özür dilerim. Sadece seni korumak istedim."

"Evet, ama senin korumana ihtiyacım yok, hiç olmadı."

O zaman sessizleşiyor ve öfkesi artıyor, ben de kıyafetlerimi alıp dışarı çıkıyorum. Onunla konuşmak için dönüyorum, ama kapıyı çarpıp fırtına gibi uzaklaşıyor, beni bir elimde külot ve kıyafetlerle havlunun içinde bırakıyor, şaşkınlıkla bakıyorum.

Nasıl oldu da onun kukusu hakkında konuşmaktan kadar geldik? Böyle bir şey asla olmaz. Ne oluyor lan?

İlk defa bir kadının evinden kovuldum ve sikim bile ıslanmadı.

OceanofPDF.com

9

CASSANDRA

T Kibirli orospu çocuğu! Onu lanet bir kurbağaya çevirip bırakmalıydım. Benim halledemeyeceğimi düşündüğü için cesetten bana bahsetmemeye nasıl cüret eder? Neyi yapıp neyi yapamayacağımın söylenmesinden bıktım. Sırf çok etkileyici bir penisi ve inanılmaz karın kasları var diye Yani beni seksle oyalayabilir.
Seks suçları mı?
Hayır, bu önemli değil Cassie!

Başka bir ceset daha var, bu da başka bir ölü cadı demek. Meclisim bir şey yapmıyor, polis yapamıyor ve Kyro'nun çok ukala olduğu ve bunu durdurabileceğini düşündüğü açık, ama gerçekten deniyor gibi görünmüyor. Daha çok beni takip ediyor ve penisiyle beni penis-peek-a-boo gibi şaşırtıyor. Ve şimdi onun penisine geri döndüm.

Kolumu çimdikleyip hışımla banyoya giriyorum ve yüzüme biraz soğuk su dökerken kapıyı çarpıyorum. Hayır, bu bana bağlı. Bir katili yakalamanın zamanı geldi ve sonra umarım Kyro ortadan kaybolur ve beni huzur içinde bırakır... Yine de bu düşünce neden göğsümde bir acı hissi uyandırıyor?

Aptal kalp, aptal vajina.

İkisini de görmezden gelerek şık bağcıklı botlarımı giyiyorum ve çantamı her ihtimale karşı koruyucu büyüler ve lanetler yapmak için ihtiyacım olan her şeyle dolduruyorum. Her zaman doğru sonuç vereceklerinden değil ama bir katile karşı ekstra bir koruma katmanına sahip olmak güzel.

Kapıya doğru ilerlerken Salem beni takip etmeye çalışıyor, ben de çömeliş başını kaşıyorum. "Bu sefer olmaz dostum, ama burayı koru, olur mu? Penis gösteren adamların ya da katillerin içeri girmediklerinden emin ol."

Yüksek sesle mırıldandığında ve elime vurarak onayladığında, ayağa kalkıyorum ve dışarı çıkıyorum. Yolda bir amaç uğruna yürüyorum. Katili nerede bulacağımı bilmiyorum ama şehirde oldukları kesin. Ana caddelerden başlayıp saklanabilecekleri her yeri kontrol ederek ilerleyeceğim.

Bugün onları bulacağım.

Ormanda ilerlerken, benimkinden çok uzakta olmayan eski, terk edilmiş kulübeden başlıyorum. Kasabadan başlayacaktım ama kalın kalçalarım birbirine sürtünmeye başladı, o yüzden kasabanın dışından başlayacağım. Tekmelenmiş ön kapıya ulaşmak için devrilmiş ağaçların ve büyümüş molozların üzerinden tırmanmam gerekiyor. Burası boş içki şişeleri ve bardaklarıyla dolu, bazı grafitiler var, şüphesiz çocuklar tarafından yapılmış. Ama hiçbirinin kurbanlık ya da büyücülükle ilgili olmadığından emin olmak için tüm çizimleri kontrol ediyorum.

Bir pentagram var, ama gerçek bir pentagramdan çok bir çocuğun karalamasına benziyor, bu yüzden burası iyi. Sürünerek ve tırmanarak bir sonraki yere gidiyorum - yolun yaklaşık bir mil aşağısındaki eski bir çiftlik evi, kasabadan önceki son ev. Eskiden yaşlı adam Richmond'a aitmiş ve onun yaşadığı bir yermiş ama bir yıl önce ölmüş ve çocukları da çiftliği hiç istememiş. Şimdi orada öylece çürümeye terk edilmiş.

Gerçekten utanç verici. Çocukken yazlarımı orada geçirirdim ve bir yetişkin olarak orada daha fazla zaman geçirirdim, hayvanlara yardım ederdim, atlarla oynardım ve

Onları tarlalarda sürüyordum. O öldüğünde, hepsi en yüksek teklifi verene satıldı ve benim onlara param yetmedi. Şimdi, çocukluğumun en mutlu anılarından bazılarının hayaleti sadece.

Ne olduğumu biliyordu ama umursamadı. Sümüklü, korkmuş, yalnız bir çocuğu yanına aldı ve ona bir amaç, bir iş, bir hobi verdi. Çiftliği bana bırakmaya çalıştı ama ailesi buna izin vermedi, ki çiftliği umursamadıklarını düşünürsek bu can sıkıcı bir durum. Bu yüzden uzun, dolambaçlı yoldan aşağı indiğimde ve 'girilmez' tabelası olan tel örgünün üzerinden tırmanıp ahırı gördüğümde, tüm o mutlu anılar geri geliyor-öldüğü gece gibi kötü anılar da.

Birkaç haftadır hastaydı ve ben ona bakıyordum, işten sonra yemek getirmeye ve yatağa bağlıyken ilaçlarını vermeye gidiyordum. O gece verandada oturuyordu. Bana oraya gelmesinin iki saat sürdüğünü ve hareket etmediğini söyledi. Ben geldikten sonra saatlerce orada oturup gece boyunca konuştuk.

Çorbasını ısıtmak için içeri girdiğimde... dışarı çıktığımda artık burada değildi. Kalbim kırılmıştı, dizlerimin üzerine çöküp ağladım ve gitmemesi için yalvardım. Bana iyi davranan ve beni seven tek adam, tek kişi gitmişti.

Ve ben yalnızdım.

Büyümüş yolun ortasında durup iç geçiriyorum. Buranın dönüştüğü halden nefret ederdi. Doğa burayı geri kazanıyor gibi görünüyor, bu hem güzel hem de çok üzücü. Ahırın ve eski çiftlik evinin etrafında yükselen çiçekleri ve çimenleri fark ediyorum. Önce ahıra yöneliyorum, evi sona saklıyorum. O öldüğünden beri oraya adımımı atmadım. Ahırın kapıları parmaklıkları ama yine de çalışan ışığı yakmadan önce kaldırıp açıyorum.

Ahırlar boş ve sarmaşıklar yerde sürünüyor. Sağ tarafta hâlâ eyerler ve kayışlar var, çapalar ve tarım aletleri de. Güvende olmak için hepsini inceliyorum, ama boşluktan başka bir şey yok, bu yüzden geri kapatıyorum ve çiftlik evine dönüyorum.

İki katlı beyaz bina sevgisizlikten neredeyse çökmek üzere. Sundurma sarkmış ve ahşap güvertedeki salıncak kırılmış. Eskiden oturduğumuz iki sandalye hala orada ve yukarı çıkan alt basamaklarda durduğumda gözlerim onlara takılıyor. Acı bir an için içimde alevleniyor, sonra onu uzaklaştırıyorum. Yas tutmak, incinmek sorun değil ama o kişiyi unutmak

ve temsil ettikleri her şeyi unutmak, tüm sevgiyi ve mutluluğu da unutmak anlamına gelir, bu yüzden acıyı kabul edeceğim çünkü bu iyiyi elde edeceğim anlamına geliyor.

Basamakları çıkarken gıcırıyor ve alçakta asılı duran paravan kapının önünde duruyorum. Kapıyı kenara itip anahtarımı kullanıyorum ve içeri giriyorum. Toz ve bayat hava yüzüme çarpıyor ve burnumun kırıışmasına neden oluyor. Pencere kapalı, bu yüzden ışıkları açıyorum. Koridordaki ışık parlıyor ve sonra üfleyerek iç çekmeme neden oluyor. Bunu hep yapardı.

Kafamı sol taraftaki oturma odasına çeviriyorum, ama her şey bıraktığımız gibi, sadece o beyaz tozlu çarşafarla kaplı. İnleyen koridordan aşağı inerek büyük, açık planlı mutfığa giriyorum. Ocak ve tezgahlar sağda, yemek yemek için küçük köşe solda ve arka kapı arka duvarda tahtayla kaplanmış. Mutfağın

kiler kapısını da kontrol ediyorum ama kilitli, bu yüzden koridora geri dönüyorum ve ahşap tutunarak merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyorum.

Attığım her adımda tahtalar gıcırıyor. Merdivenlerin tepesindeki banyonun kapısı açıktı ve içeri baktığımda,

temiz ve boş. Sağ taraftaki yedek misafir odasının kapısı hafif aralık ve yatak dağınık, ama hiçbir şey yersiz görünmüyor ya da kurban ritüellerini haykırmıyor. Çalışma odasını da kontrol ettim. Topladığı tüm kitaplar ve eserler gitmiş, sanırım onları çocukları almış, ama orası da boş. Merdivenin etrafından dolaşıp koridordan geçerek buradaki son kapıya geliyorum.

Yatak odası.

Elimi kapıya koyarak gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu oda o hastayken kaldığımız son odalardan biriydi ve orada olmanın zor olacağını biliyorum ama buna mecburum. Emin olmak zorundayım. Kapıyı iterek açıyorum ve içeri giriyorum. Beyaz ve çiçekli duvar kâğıdı hâlâ aynı, ancak yer yer dökülmeye başlamış. Genellikle açık olan cumbalı pencere tahtayla kapatılmış, karanlık. Metal çift kişilik yatak tek başına duruyor ve sadece kısmen çekilmiş beyaz bir çarşafı örtülü. Zemin düz bir ahşap ve boş.

Ama hemen kötü bir hisse kapılıyorum. Karnımda başlıyor ve bu odaya daha fazla adım atmak istemiyorum. Bunun yerine gözlerimi kapatıp bu hisse odaklanıyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda yerdeki tebeşir lekelerini görüyorum. Burada bir şey olmuş, kötü bir şey.

Geri çekilip hızla bir çanta hazırlıyorum ve kapıyı kapatıp alt kata inmeden önce olumsuzlukları içeri hapsetmek için kapıya asıyorum ama bir şey beni koridora doğru çekmeye başlayınca ön kapıda donup kalıyorum. Onu takip ediyorum ve mutfığa vardığımda kiler kapısı açık, aralık duruyor.

Kilit yerde. Oh, lanet
olsun.

Hayır, oraya gitmemeliyim. Hiç iyi
bir fikir değil, hayır.

Kesinlikle olmaz.

Ama benim aptal, sarışın, korku filmi kışım oraya gidecek mi? Evet, gidecek.
Çünkü bilmek zorundayım ve eğer katil oradaysa, o zaman bilmem gerek. Gerçi
eğer öyleyse, muhtemelen öleceğim.

Ki bu berbat olurdu.

Ölmeden önce biriyle yatmadım ya da iyi bir yemek yemedim ama dilenciler
seçici olamaz.

"Bu iyi, kilitli bir kapının şimdi açık olmasında garip ya da berbat bir şey
yok. Hayır, tamamen normal. Belki de dost hayalet Casper'dır," diye
mırıldanıyorum kendi kendime, kapı aralığına girip ışığı yakarken. Işık yanıyor
ama ancak karanlığa inen merdivenleri aydınlatacak kadar parlıyor. Mahzenin
ışığı merdivenlerin dibinde. "Aşağıda beni öldürmek ve derimi palto olarak
kullanmak için bekleyen bir şey yok, hayır, sadece güzel, karanlık bir mahzen,"
diye mırıldanıyorum, kendi kendime konuşurken sinirlerimi bastırmaya
çalışıyorum.

Her adım beni korkuyla dolduruyor ve büyüm içimde çığlık atarak geri
dönmem için beni uyarıyor. Bunu yapmamam için. Dibe ulaştığımda ayaklarım
sıkışıyor, sanki her adım sert ve dehşetle kaplıymış gibi, ölüm ve karanlıkla
kaplıymış gibi hissedebiliyorum.

Kötülük yüzüme çarpıyor, öyle bir kötülük ki bir daha asla mutlu
olamayacağımı hissediyorum. Sanki tüm ışıklar sönmüş ve dünyada var olan tek
şey ölüm ve acıdan ibaretmiş gibi. Acı damarlarımda dolaşıyor ve gözyaşlarım
yüzümden aşağı akarken kalbim gerçekten duruyor ve sonra hızla çarpmaya
başlıyor. Tökezleyerek ilerlerken büyük bir acıyla tükeniyorum. Işığa ulaşıyorum
ve burada bulduğum şey karşısında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Bu evi mahvetmeye nasıl cüret ederler?

Karanlık, şeytani büyüyle doldurmak mı? Bildiğim tek mutlu yerdi ve şimdi
bozulmuş, sonsuza dek o kadar çok kan büyüyle dolmuş ki havayı ve
ciğerlerimi kaplıyor ve nefes almayı zorlaştırıyor. Hırıldamaya başlıyorum,
bedenim titriyor ve zihnim kaçmak için çığlık atıyor.

Buradaki her şeyi çözmeye çalışırken gözyaşlarımı siliyorum. O kadar çok
kan var ki, duvarları kaplıyor ve sanki eski

Çimento zemin. Zeminin her beyaz tebeşir var ve herhangi birine basıp kendimi tuzağa düşürmediğimden veya herhangi bir şeyi tetiklemediğimden emin oluyorum.

Anlamadığım diyagramlar ve çizimler var, ama onlardan gelen kötülüğü hissedebiliyorum. Her birinin içinde bir kalp var - hala atan, kanlı bir kalp. Hepsi pompalıyor, sanki içinde bulundukları büyüye ya da bir çağırma çemberine hayat veriyormuş gibi, hangisi olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Vücuttaki siyah damarlar burada değil ama köşede bir kumaş yığını görüyorum. Duvara dokunmadan olabildiğince yakın durarak çizimlerin etrafından dolanıyorum ve yığına yaklaşıyorum.

Şimdi fark ediyorum ki bu bir yatak, bir yuva. Kirli ve kan lekeli, ama birinin ya da bir şeyin burada uyuduğu açık. Şu anda burada değil, ki bu iyi bir şey, çünkü bu yaratık ya da kişi her neyse, gerçekten şeytani olduğu açık ve özellikle benim gibi donanımsız birinin hiç şansı yok. Belki serseri bir cadı ya da canavar beklerdim... karanlık ve şeytani bir varlık değil.

Ve işte bu.

Ve burası onun yuvası, kurban alanı. Cesetler sadece onlardan kurtulmak ve belki de korku uyandırmak için atılıyor. Ama gerçek kötülük burada gerçekleşiyor. Bunu ruhumda hissediyorum, sadece burada bulunarak asla temizlenemeyeceğim bir leke.

Burada soğuk bir rüzgâr esiyor, çürüme ve kan kokusu getiriyor, ağzımı kapattığımda öğürmememe neden oluyor. Büyüm şimdi daha sert çılgılık atıyor, titreşiyor ve beni uzaklara sürüklemeye çalışıyor ve ilk kez dinliyorum. Merdivenlere doğru koşuyorum, neredeyse diyagramlardan birine çarpıyordum. Onun yerine duvara düşüyorum ve yüzümün sert yüzeye çarpmasını engellemek için elimi uzatıyorum. Elim kaplayan kanı hissettiğimde donup kaldım.

Onu çekip çıkardıktan sonra üst kata koşup kapıyı çarparken tenimdeki kanı görmezden geliyorum ve nefes nefese kalırken sırtımı kapıya dayıyorum.

Tökezleyerek lavaboya gittim ve suyu açtım. Borular gümbürdüyor ve kirli su dışarı pompalanıyor. Temizlenmesini bekleyemem. Elime bulaşan kan ölü bir insana ait ve gitmesi gerek. Hemen. , ağlıyorum ve ancak temizlendiğinde musluğu kapatıp öylece uzanıyorum.

Hastalık ve panik içinde nefes almaya çalışıyorum ama zamanım yok çünkü bir uluma duyuyorum. Başımı kaldırdım. Bu anormal, hayvani ses ne insana ne de buralarda yaşayan herhangi bir hayvana aitti. Katildi, biliyorum. Kemiklerim derin bir ürpertiyle doldu ve tüylerim diken diken oldu.

boynum ve kollarım diken diken oluyor. Geliyor ve burada olduğumu, yuvasını bozduğumu biliyor.

Çok kızgın.

Tökezleyerek arka kapıya gidiyorum ama kapı kapalı, bu yüzden koridordan ön kapıya koşuyorum ve kapıyı açıyorum. Merdivenlerden inerken kapıyı arkamdan kapatma zahmetine girmiyorum. Geri döndüğünde burada olmak istemiyorum ama tam o sırada toprak yolda durmuş beni izleyen bir figür görüyorum. Ellerimi havaya kaldırıp kulaklarımı kapatmama neden olan bir başka ulumayla başını arkaya eğmiş.

Boynuzları ve bükülmüş bacakları dışında neredeyse insana benziyor ve inanılmaz derecede uzun. Vücudu çıplak, kürk ve et karışımı. Oh, ve parlayan gözleri var, başı tekrar aşağı inerken bana kilitleniyor. Bir an için, dönüp ormana doğru koşmaya başlamadan önce kötülüğün derinliklerine bakıyorum. Ormandan geçip evimin koruyucu sınırlarına geri dönmenin yolunu biliyorum, sadece oraya ulaşmam gerekiyor.

Ama beni kovalamaya başlıyor, onu duyuyorum ve çok hızlı, gerçekten çok hızlı. Kükreyip pantolonunu indirirken arkamdaki ağaçlar ve çalılar kırılıyor. Kokuşmuş nefesi neredeyse boynuma çarpıyor ve elleri bana uzanıyor. Beni yakalarsa öleceğimi ve kalbimin de koleksiyonuna ekleneceğini biliyorum. Bunun olmasına izin veremem.

Bacaklarımı ve kollarımı pompalıyorum, ona karşı herhangi bir büyü yapmaya bile çalışmıyorum. İşe yaramazdı, çok güçlüydü, sadece onu kızdırdı. Bunun yerine, ağaçların ve köklerin etrafından dolanıyorum, bacaklarım beni tanıdık patikadan aşağı taşıyor. Yine de bu yeterli değil ve o kadar hızlı gidiyorum ki bir açıklığa girdiğimde bir kayaya takılıp yere yuvarlanıyorum. Saniyeler içinde ayağa kalktım ama eli saçlarımı yakaladı ve beni fırlattı. Bir iniltiyle yere çarpıyorum, ama yerde kalamıyorum, bu yüzden ayağa kalkıyorum. Dudağım kanıyor. Yaratık bana bakarken ağızma dolan kanı hissediyorum, dudakları hırıltılı bir şekilde yarı çömelmiş, benimle yüzleşirken dişlerini ortaya çıkarıyor.

Ben geri çekiliyorum, o ileri atılıyor. Gözlerinde gördüğüm ölüm ve acı karşısında kalbim küt küt atıyor. Bu şeyi avlamaya çalışırken kim olduğumu sanıyordum? Herkes haklıydı, ben bir hiçim, onu rahat bırakmalıydım. Ama şimdi buradayım, diğer tüm cadılar gibi ölmek üzereyim.

Farkı ne? Kimse beni özlemeyecek.

Tam o sırada, yaratık üzerime atlarken ağaçların arasından bir şey çarpıyor. Gözlerimi kapatmıyorum ya da arkamı dönmüyorum, ne olduğunu görmek istiyorum ama aniden büyük bir ışık topu onu benden uzaklaştırıyor. Patlamanın etkisiyle geriye doğru savruluyorum, sanki saatlerdir güneşin altındaymışım gibi hissediyorum ama

canavar acı içinde ılık atıyor. Ayağa kalktığında derisinin yandığını görüyorum ve orada, aramızda Kyro var.

Ayaklarını ayırmış bir şekilde durur ve ellerinde ateş ve güneş topları tutar. Vücudu içten içe parlıyor gibi görünüyor ve saçlarının uçları neredeyse yanıyor. Eski zamanların ışıltılı altınına benziyor ve omzunun üzerinden bana baktığında gözleri artık mavi değil. Turuncu, parlak turuncu ve alev alev yanıyorlar.

"İyi misin Rose?" diye soruyor, sesi eski bir ılık gibi etrafta yankılanıyor.

Ona bakarken konuşamadan başımı sallıyorum. Kim bu adam? Belli ki onu hafife almışım. Ondan dalga dalga akan gücü hissediyorum ve o kadar gcl ki beni sersemletiyor. Çok da kadim. Kyro gelip geçici bir sperden çok daha fazlası, yaşlı ve o kadar gcl ki dişlerime kadar sızlıyor. Bir uluma duyduğumuzda yüzünü ileri dönüyor ve topları fırlatıyor ama yaratık eğiliyor.

Kyro'yu döndüren bir güçle keserken ılık atıyorum. Yarıklardan yere kan sıçradığını görüyorum ve kesiklerin arasından, sanki güneş vücudundan çıkıyormuş gibi, mutlak, parlak bir ışık parlıyor. Gözlerimi siper etmek zorunda kalıyorum ve sonra kayboluyor, ona bakarken görüşümde noktalar bırakıyor. Yaratıkla yüzleşmek için dönüyor, belli ki incinmekten rahatsız olmuş.

Ona ışık topları fırlatıyor ve her birinde bir adım ne çıkıyor. Bir kükreme ve Kyro'nun omzunun üzerinden bana son bir bakışla ormanın içinde kaybolana kadar kötülüğün kölesini geri püskürtüyor. Yaralı ve şüphesiz inine geri dönüyor.

Kyro tkezliyor, ben de ayağa kalkıp yanına koşuyorum ve ellerimi göğsündeki yaranın üzerinde gezdiriyorum. Gömleğini atığında hâlâ kanaması olduğunu gördüm. "Sana yardım getirmeliyiz."

"Her şey küçük cadı," diye beni temin ediyor. "Sen iyi misin?"

Sorusunu duymazdan gelip omzumu kolunun altına bastırıyorum ve yürümeye başlıyorum. "Haydi."

"Beni sahile götür." İ ekiyor.

"Sahil mi?" Neredeyse ılık atacaktım. "şimdi güneşlenmenin sırası değil."

Kıkırdıyor, elini aşağı kaydırıyor ve kııma şaplak atıyor, bu da benim inlememe ve geri çekilmeme neden oluyor. Daha uzun duruyor, acı bile çekmiyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Hadi Rose, kumsal. Anlayacaksın." Elimi tutuyor ve tam yerini biliyormuş gibi ormanın içinden sahile doğru yürümeye başlıyor.

"Bekle, yani sen iyi misin? Seni sürüklememe gerek kalmadı mı?" Tıslıyorum.

"Hayır, yine de güzeldi, tüm o kıvrımları bana bastırmak ve kıcını hissetmek." Bana göz kırptı.

"İnanılmazsın," diye .

"Aww, Rose, endişelenmeni tercih ederim. Benim için gerçekten korkuyordun, değil mi? Benden gizliden gizliye hoşlanıyorsun, değil mi?" diye takılıyor ve o eğilirken ben başımı sallıyorum. "Bu arada hayatını kurtardığım için bir şey değil."

"Ben aldım," diye yalan söyleyerek onu daha çok güldürüyorum.

"Elbette yaptın Rose. , ben iyileşirken sen de beni yelpazeleyebilir ve beni taşımaya çalıştığın için o kadar da endişeli değilmişsin gibi davranabilirsin," diye teklif ediyor.

Bu adam! Onu hem dövmek hem de ortaya çıktığı için öpmek istiyorum. Ormana dönüp bakıyorum, orada hala gizlenen kötülükten titriyorum, ama Kyro'nun sıcak eli elimdeyken, vücudunun sıcaklığı beni sararken ve bana doğru yönelen gülümsemesiyle, bu lekenin yerini iç çekmeme ve peşinden gitmeme neden olan bir parlaklıkla değiştiriyor.

Bir katilden daha iyi olmalı...değil mi?

OceanofPDF.com

10

KYRO

W Sahile ulaştığımızda neredeyse boştu, ki bu iyi bir řey. Yaratığın geri gelme ihtimaline karşı ağačların uzağına uzandım.

Göğsüm sızlıyor ama iyileşmesi uzun sürmeyecek. Bir kolumu başımın altından geçirip Cassie'ye bakıyorum, o tereddüt ediyor ve şaşkınlıkla başımda dikiliyor.

"Rose, yanıma uzan," diye mırıldanıyorum.

Alay ediyor ve kollarını kavuşturuyor. "Neden ortalıkta dolanıyoruz? Seni iyileştirmemiz gerek-" Nefes nefese kalıyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum, ne olduğunu zaten biliyorum.

Bulacağım.

Güneş göğsümdeki kesikleri iyileştiriyor.

Gözlerini kırıştırıyor, bana bakıyor ve yanıma oturuyor. Gülerek elini tutuyorum ve yanımda sırt üstü yuvarlanana kadar onu aşağı çekiyorum. Memnun bir gülümsemeyle gözlerimi kapatıyorum, elini kurtarmak için çekmesini görmezden geliyorum.

"Kyro," diye sızlanıyor.

"Adımı böyle söylemeye devam edersen Rose, yaptıklarından sorumlu olmayacağım," diye uyarıyorum.

"Ne gibi?" Huffs.

Başımı çeviriyorum ve bir gözümü açıp onunkiyle buluşuyorum. "Sikimi içine sokmak gibi," diye cevap veriyorum ve sonra gözlerimi tekrar kapatıp güneşin beni ısıtmasına ve canlandırmasına izin veriyorum.

Ben kıkırdayınca kekeliyor ama sakinleşiyor. Konuşmuyor ama gözlerinin üzerimde olduğunu, merakını ve şaşkınlığını hissediyorum. "Küçük cadı, patlayıp penisler hakkında konuşmaya başlamadan ve beni tekrar bir yarasaya dönüştürmeden önce sor."

"Yapmayacaktım!" İyi bir şaplak yemesi gereken bir velet gibi mızmızlanıyor, ben de bunu yapmamaya çalıştıkça inliyorum. Özellikle de kendini tehlikeye attığı için. Eğer yakınında olmasaydım ve bunu hissetmeseydim, küçük cadımı sonsuza dek kaybedebilirdim ve bu kabul edilebilir bir şey değil. Onu yanıma zincirlemem gerekecek.

"Demek güneş, ha? Güneş enerjisiyle mi çalışıyorsun? Tanrım, sen bir robotsun!" diye bağıyor.

Başımı çeviriyorum, paniklemiş gözleriyle buluşuyorum ve sevimliliğine gülümsüyorum. "Ben bir robot değilim, güneş enerjisiyle de çalışmıyorum, güneş beni iyileştiriyor ve canlandırıyor."

"Güneş enerjisiyle çalışan bir robot da tam olarak bunu söylerdi," diye mırıldanıyor.

Onu kendime çekerken gülmekten kendimi alamıyorum. "Ben bir robot değilim Rose, sana göstermemi ister misin?"

Gözlerini kısar. "Hayır, söyle bana."

İç çektim. "Sana göstermek daha eğlenceli olurdu ve orgazm da içerirdi." Ona ne söyleyeceğimi düşünerek arkamı dönüyorum, ama kelimeler sanki onun soruları tarafından çağrılmış gibi çıkmaya başlıyor. Genelde kimseye söylemediğim şeyler.

"Ben bir güneş tanrısıyım, kadim. Çağlar önce titan ebeveynlerden doğdum. Yedi orijinal tanrı var ve şu anda gördüğünüz doğaüstü varlıklar bizim torunlarımız. Binlerce yıldır aranızda dolaşıyoruz," diyorum ona.

"Ben robot teorisini tercih ederim." İç çekiyor. "Tamam, yani sen bir tanrısın ve süper yaşlısın?"

Başımı salladım.

"Ve doğaüstü yaratıklar yaptınız... Kimi yaptınız? Incubi'ydi, değil mi? Eminim öyledir, seks takıntın var."

"Hayır Rose, değildi ve elimde değil, seksi beynime sen soktun. Aslında hiç yaratmadım," diyerek kaşlarımı çattım.

"Hayır mı? Neden?" diye merakla soruyor, beni yargılamadan.

"Kardeşlerim yaptı -vampirler, kurtlar, büyücüler ve cadılar, deri değiştirenler, ejderhalar, hepsi- ama güneşi nasıl kullanır ve aktarır?" Düşünüyorum ve ona bakıyorum. "Denediğim zamanlar pek iyi gitmedi."

"Nasıl yani?"

"Ben..." Utanarak kelimeleri ağzımda geveliyorum. "Mumya yaptım."

Gözleri parlıyor ve kıkırdamalar yavaşça dudaklarından kaçıyor, ben ters ters bakıyorum.

"Yanlışlıkla mumya mı yaptın? Tanrım, ben de kendimi bir bok sanıyordum. Tıpkı benim gibisin!"

"Rose, ben efsanelere konu olmuş kadim bir yaratığım ve öyle güçlüyüm ki bana tapılır, adıma tapınaklar dikilirdi," diye çıkışıyorum.

"Ve mumya yaptınız," diye hırıltılı bir şekilde gülüyor, gözlerinde yaşlar oluşuyor.

Bir hırıltıyla yuvarlanıp onu kuma yapıştırıyorum. Vücudumu onunkine bastırduğımda kıkırdamaları bir solukta kesiliyor. Ellerim başının iki yanında kumun üzerinde duruyor. Küçük cadımın hızla ısınan yüzüne bakarken saçlarım gözlerime doluyor. "Tekrar söyle," diye meydan okuyorum ona.

Dudaklarını içe doğru kıvrıyor, gözlerini benimkilerin arasında gezdiriyor. "Mumya mı yaptınız?"

Eğilerek dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve alaylarını susturdum. Dudağımı ısırtıyor, homurdanmamı ve sikimi ona sürtmemi sağlıyor. Bacaklarını ayırarak daha iyi erişebilmemi sağlıyor ve dudakları bir iniltiyle açıldığında dilimi içine sokuyorum. Ona olan arzumu saklamaya çalışmaktan yoruldum. Elleri sırtımı kavıyor, öpücüğümü aynı şevkle karşılarken beni daha yakına sürüklüyor.

Onu güneşin altında sahipleniyorum. Vücudunun her santimini kaplıyorum, kokumu ona sürüyorum, istemeden de olsa onu başkaları için benim olarak işaretliyorum. Başımı kaldırdığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Yutkunurken ve gözlerinin titreyerek açılıp benimkilere kilitlenmesini izlerken kalbim küt küt atıyor.

Çok yakınız, birbirimizin havasını soluyoruz ve aramızda her zamankinden daha güçlü bir şey kıvılcımlanıyor, başladığım şeyi bitirmemi talep ediyor. Üzerinden yuvarlanıyorum ve rahat davranmaya çalışıyorum, elini elimde tutuyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki kapana kısılmış bir kuş gibi hissediyorum ve dudaklarım onun dokunuşundan karıncalanıyor.

Beni de işaretledi. Beni kendisininmişim gibi işaretledi.

Bu cadı bana ne yapıyor?

"Yani...eee..." Boğazını temizliyor. "Sen bir tanrı mısın? Bana daha fazlasını anlat."

"Neden? Benimle alay mı edeceksin?" Kendimi tutamadığım için sinirlenerek homurdanıyorum. "Belki," diye dürüstçe cevap veriyor, "ama yine de söyle."

"Ben yedi kardeşten biriyim, aslında ortancasıyım. Tanrılar olarak doğduk ve ne olacağımıza dair katı beklentilerle büyüdük. Dünya bizimdi ama tek istediğimiz aile ve mutluluktu. Bu bizden alındı, kız kardeşimiz - biyolojik olmasa da - ebeveynlerimiz tarafından öldürüldü. Onun ölümü bizi parçaladı. Onun intikamını aldık ve sonra ayrıldık. Kalplerimiz birbirimizin etrafında olamayacak kadar yaralıydı. O zamandan beri onları görmedim. Bu dünyada tek başıma yürüdüm, sunduğu her şeyin tadına baktım. Değiştiğini ve büyüdüğünü gördüm, her şeyi deneyimledim... ta ki sana kadar."

"Bana kadar mı?" diye fısıldıyor.

Başımı çeviriyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Bunca yıldır senin gibi biriyle hiç tanışmadım küçük cadı," diyorum ona dürüstçe. Yutkunuyor, dudakları öpüşmemizden dolayı hâlâ şişmiş.

"Her neyse, kendimi burada buldum..." Göz kırpyorum. "Ve seninle." Sonra iç çektim. "Sana bir özür borçluyum, bunu yapamayacağını söylememeliydim-"

"Haklıydın," diye araya giriyor, utanç içinde gözlerini kaçırarak. "Bununla başa çıkamadım. Aptalın tekiydim."

Uzanıp çenesini kavriyorum ve bakışlarını tekrar kendime çeviriyorum. "Hayır, aptallar gözlerinin önündekine inanmayan ya da dünyayı değiştirmeye çalışmayanlardır. Sen aptal değilsin küçük cadı, cesursun. Çok cesursun. Olanları durdurmak için çok çalıştın ve benden bile daha fazlasını buldun," diye övüyorum, burada yaptığı şeyin büyüklüğünü anlamasını istiyorum. "Ama ikimiz de katilin ben olmadığım konusunda hemfikir olabilir miyiz?" Ona takılıyorum.

Gülüyor. "Evet, sanırım değilsin."

"Tahmin mi? Vay canına, en bu kadar mı yaklaşabileceğim?"

"Evet, devam et dostum." Sırıttıyor. "Peki şimdi ne olacak?"

"Birlikte çalışabilir miyiz?" Ben önerdim. "İkimiz de aynı şeyin peşindeyiz ve bunun durdurulması gerektiği konusunda hemfikiriz."

Başını sallıyor ve düşünerek başka tarafa bakıyor. "Cadılar yardım etmeyecek. Kendilerini öldürene kadar cehalet içinde yaşamak istiyorlar. İnsanlar da pek yardımcı olmuyor ama bunu durdurmalıyız Kyro."

"Biliyorum ve yapacağız." Elini sıkıyorum ve tekrar mavi gökyüzüne bakıyorum, göğsüm artık tamamen iyileşmiş. Ama dünyadaki tüm ısı ve güç, onun elinin benimkine basit bir dokunuşundan duyduğum mutlulukla kıyaslanamaz.

Hiç sahip olmadığım bir insani şefkat ve kendimi onu ve onun yanımda olma hissini arzularken buluyorum.

"Ee, ortaklar?" Teklif ediyorum.

Hiç partnerim olmadı ama bu fikir beni korkutmuyor. Hayır, onu yakınımda tutacağımı ve koruyacağımı bilmek beni neşeye dolduruyor... tabii ki diğer şeylerin yanı sıra. Artık bu arzunun , daha da güçleneceği ve bir gün ikimizin de teslim olup onun alevinde patlayacağımız çok açık.

"Tamam, ama seksi şeyler yok, sadece platonik partnerler" diye karşılık veriyor.

"Yani el ele tutuşmak yok mu? Ya da öpüşmek? Çünkü söylemeliyim ki küçük cadı, bunlar çok ağır şartlar." Ona sırtıyorum. "Peki ya kışına ve göğüslerine bakmama ne dersin? Vücuduna iltifat etmek? Flört etmek? Nerede bitiyor Rose?"

Kendi soruma cevap vermek istiyorum - onu becerirken altımdayken - ama bu bana tekrar vurmasına neden olabilir, bu yüzden yapmıyorum.

"Kahretsin, bu neden bu kadar zor?" diye fısıldıyor kendi kendine.

"O da öyle dedi," diye takılıyorum, o da inliyor, ben de ciddileşiyorum. "Çünkü ikimiz de aramızda olduğunu bildiğimiz şeyle savaşıyoruz," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ben neden olduğumu biliyorum, ama sen neden?" diye karşı çıkıyor. "Kendini zevkten mahrum edecek bir tipe benzemiyorsun."

"Çünkü istediğim senin zevkinden daha fazlası Rose ve bu beni korkutuyor," diye mırıldanıyorum, sessizlik ve o gözler gerçeği benden alıyor.

Daha fazlasını sormak istediğini görebiliyorum ama ikimiz de biliyoruz ki sorarsa istemediği cevaplar alacak. Onun yerine başını sallıyor ve tekrar güneşe bakıyor. "Böyle günleri hep sevmişimdir, sıcak tenimi ısıtır, gökyüzü masmavi ve olasılıklarla dolu. Sanki dünyayı temizliyor ve insanı umutla dolduruyor."

"Seni bir şeylerle doldurabilirim Rose, ama bu umut olmaz," diye takılıyorum. "Her zaman mahvetmek zorundasın, değil mi?" Gülüyor.

"Seviyorsun," diye cevap veriyorum ve o da bunu inkar etmiyor.

"Sanırım başlasak iyi olacak, o yaratık durmayacak." İç geçiriyor ve ortamı karartmaktan nefret ettiğini biliyorum ama ikimiz de o yaratık tekrar öldürmeden önce zamanın daraldığının farkındayız ve şimdi küçük cadımın kokusunu aldığına göre onun peşine düşeceğinden endişeleniyorum.

Bu yüzden onun yanından ayrılmayacağım. Hiçbir şey için.

"Seninle kalacağım, birlikte çalışmak daha kolay," diyorum ona, gerçek korkumu bilmesine izin vermeden.

"Oh , değil mi?" Otururken pufluyor. "Evet, yemek yapıyorsun, değil mi?"

Ayağa kalkıp ona elimi uzattığımda "Pislik" diye mırıldanıyor. O da kendi elini benimkine koyarak bana az da olsa güvenmeye başladığını gösteriyor. Onu ayağa kaldırıyorum ve hızlı bir öpücük çalıyorum, inleyişine ve tatlı ağzının benimkinin altındaki hissine bağımlıyım.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldıyorum dudaklarına, "ve ortaklığımızı seksle mühürlemeyi konuşabiliriz."

11

CASSANDRA

H Kendini evinde gibi hissediyor, tişörtünü ve ayakkabılarını çıkarıyor, düşük bel kot pantolonuyla kanepemde dinlenirken bir yandan da kitapta, kurbanda bulduklarımı analiz ediyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor, sayfaları çeviriyor. Başka tarafa bakamıyorum. Karın kasları olan bu seksi adamın kitap okuması neden bu kadar cezbedici?

Elindekini göğsüne koyuyor ve ben de ona tuhaf tuhaf baktığımı anlamaması için hızla gözlerimi kaçırıyorum. Kyro o sırada ayağa kalkıyor, yerde oturduğum yerden bana doğru eğilirken karın kasları hareketle sıkılıyor.

Salem kucağında kıvrılmış yatıyor ve ben bodrumda bulduğum sembolleri ararken önümdeki masada kitaplar açık duruyor. "Peki, bana ne bulduğunu tekrar söyler misin?"

İç çekerek arkama yaslandım ve kendimi rahatlatmak için Salem'i okşadım. "Yatak odasında tebeşir lekeleri vardı ve aşağı indiğimde kiler kilitli değildi-"

"İlk seferinde kilitli olduğuna emin misin?" diye araya giriyor.

Başımı salladım ve devam ettim. "Bunu hissedebiliyordum." Ne hissettiğimi açıklamaya çalışarak göz kırpyorum. "Kötü hissettim. Sanki bir daha asla mutlu olamayacakmışım gibi, sanki nefes alamıyormuşum gibi ve karanlığa doğru attığım her adımda... yanlış hissediyordum. Sanki şeytan oradaydı, bekliyordu, izliyordu, saldırmaya ve ruhumu benden almaya hazırdı." Ben ürperiyorum ve Salem miyavlayıp kıpırdanarak bana yaklaşıyor. Yutkunarak Kyro'ya bakıyorum.

"Güç çemberlerinin içinde atan *kalpler-canlı* kalpler vardı. Sembolleri bilmiyordum ama kötüydüler, bunu hissedebiliyordum. Onlara dokunmak istemedim, onlar kara büyü, kan büyüsü içindi... ve duvarlar..." Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve sonra elini üzerimde hissediyorum, beni teşvik ederken rahatlatıyor.

"Duvarlar kanla kaplıydı, o kadar çok kan vardı ki," diye fısıldıyorum ve mavi gözleriyle buluşmak için gözlerimi açıyorum. "Orada çok kişi öldü Kyro, kapana kısılmış, acı çeken ruhlarını hissettim. Odanın köşesinde yarattığın yuvası vardı. Gitmek zorundaydım ve dışarı çıktığımda onu gördüm ve beni kovaladı, işte o zaman sen geldin," diye bitiriyorum.

"O bir iblisti," dedi bana. "Ama onda yanlış bir şeyler vardı. Şeytani olmaktan öte bir şeydi... yanlıştı. Hayatını hissedemiyordum, sanki ölmüş gibiydi." Başını sallıyor. "Bu hiç mantıklı değil. Tüm bunların birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu anlamıyorum. Bu yaratık nereden geldi? Neden bu kasaba? Neden şimdi?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, elini sıkarak. "Ama onu bulmalı ve öldürmeliyiz."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye alay ediyor. "Tüm gücümü ona harcadım ve yaratıkta zar zor bir çentik açabildim. Hayır, önce daha fazlasını öğrenmeliyiz ki neyle karşı karşıya olduğumuzu ve onu neyin öldürdüğünü bilelim. Ancak o zaman kazanırız Rose."

"Tamam, o zaman okumaya başlasak iyi olur." İç çekiyorum ve kitaplara geri dönüyorum. "Bize biraz şarap getireyim, tüm bunların üstesinden gelmemizi kolaylaştırır," dedi.
ayağa kalkarken şaka yapıyor.

Tanıdığım bir sembolü bulabilmek için sayfalar dolusu sembolü gözden geçiriyorum. Kyro'nun geri geldiğini zar zor fark ediyorum ama şarabı kabul ediyorum ve araştırırken yudumluyorum. İblisler hakkında bilgi ararken o da kanepeye geri yerleşiyor. Aramıza dostça bir sessizlik çöküyor, sadece arka planda ormanın törpüsü üzerinde yavaş, düşük mırıltı ile kırılıyor.

Hızlıca geri dönmeden önce bir sayfayı çeviriyorum. Sembol, odada gördüğüm sembollerden biriyle aynı. Pasajı dikkatle okuyorum, çevirmek zorunda kalıyorum, bu da işi yavaşlatıyor, ama çevirdiğimde yutkunuyorum. "Kyro," diye fısıldıyorum.

"Hmm?" diye cevap veriyor, daha yakına eğilerek. İşaret ediyorum.

"Bu bir tane."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Yeniden canlandırma anlamına geliyor," diye mırıldanıyorum ve ona bakıyorum. "Ölüleri canlı tutmak-"

"Siktir," diye tersliyor ve ben başımı sallıyorum, midemde titrek bir hisle arkama yaslanıyorum.

"Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" Fısıldıyorum.

"Cadıları öldürüyorlar, güçlerini ve kalplerini topluyorlar ve bir şeyi hayata döndürmek için mi kullanıyorlar? Öyle görünüyor." Başını ovuşturarak inliyor. "İblisin bu işe nasıl dahil olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl yani?" Sorguluyorum.

"İblisler temelde köledir. Her zaman daha yüksek bir güce boyun eğerler, kendilerinden daha büyük birini takip ederler. Bu da bu iblisin muhtemelen burada yalnız olmadığı ve sadece emirleri uyguladığı anlamına . Yani iblisi öldürsek bile, onun arkasındaki gerçek gücü de öldürmemiz gerekecek. Şu an itibariyle, bu bir büyücü olabilir ve iblis de onların kirli işlerini yapıyor gibi görünüyor."

Salem bu kelime üzerine tısladı ve ben de onu daha yakına çektim. "Hepsinin öldürüldüğünü sanıyordum?" Hikayeleri milyonlarca kez dinledim. Çok güçlüydüler, tahmin edilemezlerdi. Hepsi ölümün bekleyen karanlığına teslim oldu ve bu onları çarpıttı. Durdurulmaları gerekiyordu, bu yüzden öldürüldüler.

"Ölü çağırma bir güçtür, tıpkı büyücülük, şekil değiştirme ve vampirlik gibi. Söndürülmesi kolay değildir. Evrende kalır ve yeniden doğmayı bekler. Konseyler onları tamamen yok edemeyeceklerini kimsenin bilmesini istemiyor, bu yüzden avcıları var. Konseyler için süperlerin izini sürüyor ve onları öldürüyorlar, ancak dışarıda hala saklanan büyücüler olması mümkün. Ama neden şimdi? Ve neden burası?" Yüzünü ve ben de dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Bu gece çözemeyeceğiz, o yüzden biraz uyusak iyi olur. Uyku olmadan beynimiz düzgün çalışmaz," diyorum ağrıyan başımı ovuşturarak. Konseyler, ruh çağırma ve avcılarla ilgili tüm bu konuşmalar, aşırı bilgi yüklemesi yüzünden yıllarca uyumak istememe neden oluyor.

Sırıtarak elini bırakıyor. "Bu bir teklif mi Rose?" diye mırıldanıyor.

"Sen bilirsin, dostum." Homurdanıyorum.

"Dost mu?" diye gülerek yankılandı. "Artık ortak olduğumuzu sanıyordum Rose. Gerçekten beni kovacak mısın?" Ben iç çekene kadar bana kocaman gözlerle ve gülünç bir ifadeyle bakarak suratını asıyor.

"Nerede kalıyordun?" Homurdanarak soruyorum.

Gözleri arkamdaki ormana kayıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Ormanda mı?"

"Ya da sahilde. Doğayı seviyorum ve bir yatağa sadece... yani başka amaçlar için ihtiyacım var Rose." Kaşlarını oynatıyor.

"Bu yatak uyumak için, sen kanepede kalabilirsin." Dönüp yatak odama gidiyorum, ama bir sıçrama sesi duyunca irkilerek dönüyorum. Yatağımın üzerinde uzanmış, bana gülümsüyordu. Gözlerimi kısarak onu işaret ediyorum.

"Hayır, kötü Kyro. Dışarı," diye uyarıyorum.

"bir kedicik değilim Rose, ama istersen amcıklarla aram iyidir." Göz kırıyor.

"İğrençsin, kanepeye geç," diye karşılık veriyorum yorgun bir şekilde.

"Benim için çok küçük, Rose. Bir yatağı paylaşabiliriz ve en azından beni ellemeye çalışacağına söz verirsен seni ellemeyeceğime söz veriyorum." Sırıttıyor.

"Sen bir domuzsun." İçimi çektim ama onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Uyumak için eski, büyük boy bir gömlek alıp banyoya gidiyorum. Bitkilerime enerji patlaması sunmadan önce yüzümü temizliyor, losyonlarımı sürüyor ve iyi geceler büyülerimi yapıyorum.

Ancak gitmek üzereyken aşağıya bakıyorum ve eski siyah gömleğimin - şimdi daha gri- göğüslerinde gururla işlenmiş 'cadı lütfen' yazısının kıcımlı zar zor örttüğünü fark ediyorum. Bacaklarım sergileniyor ve etrafta tenimi gösteren birkaç delik var. Seçeneklerimi tartışıyorum ama her iki durumda da dışarı çıkmam gerekecek ve çarşaf beni örtecek.

Kendime güveniyormuş gibi yapıp kızarmış yanaklarımı görmezden gelerek odaya geri döndüğümde çıplak omuzlarının ve kollarının battaniyenin üzerinden görüldüğünü ve başının bir yastığa yaslandığını görüyorum. "Çıplak olmasan iyi edersin," diye çıkışıyorum yatağa tırmanırken.

Gözleri açlıkla vücudumda geziniyor. "Güzel gömlek Rose, ama yerde daha iyi dururdu," diye flört ediyor.

Ters ters bakarak dönüyorum ve yatağımın yanında bitkilerim için sakladığım spre  şişesini alıp yüzüne sıkıyorum. Kekeliyor, gözleri irile iyor ve ağzı açık kalıyor. "Kötü Kyro," diye tekrarlıyorum.

"Az önce bana spre  mi sıktın?" diye feryat ediyor.

G l   histeriye d n  rken başımı sallıyorum ve şi eyi yere bırakıyorum. Homurdanarak el çırpıp ışıkları kapatıyorum ve yorganın altına giriyorum. Ona sırtımı vererek yan dönüyorum.

Sonunda kahkahası kesiliyor ve daha yakına kayıyor. Vücudunun sıcaklığını hissediyorum, bu da i  çekmeme ve kenara yakla mama neden oluyor, ama yine de yaklaşıyor ve bir anda kalın, kaslı, sıcak bir kol arkadan karnımı sarıyor ve vücudu benimkinin etrafında kıvrılıyor.

"Ee, beni ka ıklıyor musun?" Sesim tizle erek soruyorum.

Bana karşı donup kaldığını hissediyorum. "Bilmiyorum," diye cevap veriyor, o da aynı şekilde kafası karı mı  görünüyor.

"Bu çok tuhaf," diye fısıldıyorum ve o da başımı sallıyor.

" yle. Daha önce hiç ka ıkla mamı tım, bunu yapmak doğal geldi. Neden?" diye mırıldanıyor.

Nasıl karşılık vereceğimi gerçekten bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, vücudundan gelen sıcaklık güzel, şimdiden beni uyutuyor. Bana karşı gev iyor ve daha da yaklaşarak inlememe neden oluyor. "Tamam, ka ıklayabiliriz ama sikini ki imden  ek."

Gülüyor ve beni kollarının arasına daha sıkı çekerken nefesini boynuma üflüyor. "Neden? Hiç eşek oyunu yapmadın mı, küçük cadı?"

Bunun  zerine kekeliyorum ve kollarında dönerek göğsünü d rt yorum. "Bak dostum, kes  u saçmalığı. Vücudumun çeşitli bölgeleri penisin tarafından d rt lmeden uyumak istiyorum. Eğer bununla ba a  ıkamıyorsan, o zaman kanepeye git."

"D rtmek yok, anladım." Bana sırtıyor, dişleri karanlıkta parlıyor.

Yutkunuyorum. "Güzel," diye mırıldanıyorum, sesim artık boğuk. Karanlıkta kendimize söylediğimiz tüm ahlak kurallarını ve sözleri engelleyen şey nedir?

Dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor, ba larımız birbirine eğiliyor ve bacaklarımız birbirine dolanıyor. Aramızda bir santim bile boşluk yok ve hava elektrikle doluyor. Arzu, neredeyse nefes nefese kalana kadar içimde dönüyor, amım uyanırken meme uçlarımla  akıllanıyor.

Aramızdaki bu çekim, karanlığın arzuya teslim olmak anlamına geldiğini, ahlakımın azaldığını biliyor ve beni ona sürüklüyor.

O da aynı şeyi hissediyor olmalı, çünkü dudakları benimkilere değiyor ve elektrik patlıyor.

Ağızlarımız birbirine çarpıyor, ama sonra Salem aniden orada, şaşırtıcı derecede ağır vücudu bizimkilerin arasına giriyor. Birbirimizden uzaklaşarak aşağı baktığımızda bize öfkeli, sivri, kedi bakışları attığını görüyoruz. Kedime minnettar bir gülümsemeyle -çünkü dürüst olmak gerekirse, aksi takdirde muhtemelen Kyro'nun körüklediği iç yangına teslim olurdum- dönüp onu görmezden gelmeye devam ediyorum. Salem aramızda bir güvenlik duvarı gibi uzanıyor.

Kazanmak için Kitty cockblock.

Çok sıcakladım ve iyi anlamda değil. Tüm vücudum terliyor ve kendimi kızarmış tavuk gibi hissediyorum. İnleyerek tek gözümü açıyorum ve vücudumun istediği gibi uykuya geri dönme dürtüsüyle savaşıyorum.

Karanlık ve yarı uykulu olduğum için neden bu kadar sıcak olduğumu anlamam bir dakikamı alıyor. Anladığımda da homurdanıyorum. Kyro üzerimde yatıyor. Ben sırtüstü yatıyorum, kollarım yastığın altında ve vücudumun karşısında, başı göğsümde, kedi gibi uyuyan güçlü güneş tanrısı yatıyor. Kolları beni bir oyuncak ayıymışım gibi sarmış ve hiç de çekici olmayan bir şekilde horluyor, bu da garip bir şekilde beni mutlu ediyor, yaptığı her şeyin harika olmadığını biliyorum.

Tekrar uyumak istiyorum ama uyuyamıyorum, onu tekmeleyerek üzerimden atmaya çalışıyorum. Ama bir piton ya da sarmaşık gibi beni daha sıkı sarıyor. Horlamaları bir an için kesiliyor, sonra başını daha yükseğe koyuyor, göğüslerimi yastık gibi kullanıyor ve beni adeta motorbot gibi kullanıyor.

"Kyro," diye sızlanıyorum ama o beni görmezden geliyor, hâlâ uyuyor.

"Kyro," diye daha yüksek sesle tıslıyorum. Başını kaldırıyor ve gözlerini açıp bana bir an göz kırıyor, sonra başını tekrar yere koyuyor. "Çekil, seni ağır piç, çok ateşliyim."

"Evet, gerçekten öylesin Rose," diye mırıldanıyor, sesi uykulu ve bir saniye içinde horlamaya geri dönüyor.

Sonraki birkaç saat boyunca uyku ile bilinç arasında gidip geliyorum, gittikçe daha da . Adam lanet bir ateş gibi, bu yüzden

Sonunda güneş doğmaya başlıyor, pes ediyorum, kendimi dışarı atmaya karar veriyorum ve vücudumu kaplayan terin sümüksü hissinden kurtulmak için yıkanmaya gidiyorum.

Kafasını dürtüyorum ama hareket etmiyor, ben de yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kendimi yataktan aşağı attım. Ben homurdanarak yere yuvarlanırken o sola doğru yuvarlanıp uyumaya devam ediyor. Ayağa kalkıp hâlâ uyumakta olan Tanrı'ya bir bakış attıktan sonra gözlerim sergilenen mükemmel kaslara takılıyor. Kolunu başının üzerine atmış ve belirgin karın kasları tamamen görünüyor, etkileyici kalın kalçalarını ve kumaşı saran hızla sertleşen sikini gösteren V'yi takip ettiğimde ağzımın suyu akıyor.

Gözlerim kocaman ve yüzüm kıpkırmızı, elimde olmadan büyürken ona bakıyorum. Lanet olsun. Altında kamp yapabilirmişsin gibi görünüyor. Bunun bir kadının vücuduna sığmasının imkanı yok, lanet olası üçüncü bir kol gibi! Eminim çorabının içine sokmak zorunda kalıyordur.

Hayır, ben yokum.

Ayağa kalkıyorum, ilk bulduğum kıyafetleri giyiyorum ve hemen dışarı çıkıyorum, kapıyı açıp havanın beni serinletmesine izin veriyorum. Havlumu ve giysilerimi dışarıdaki masanın üzerine koyduktan sonra eski ısıtıcının düğmesine basıyorum ve sabırsızlıkla yeşil renkte yanıp sönmesini ve hazır olduğunu haber veren o takırtılı sesi çıkarmasını bekliyorum.

Ama beklemekten yoruluyorum ve musluğu açıp suyu akıtmadan önce eski ayaklı küvete tuz ve köpük banyosu yapıyorum. Su dolarken içeri girip Salem'i besliyorum ve sabah çayını demlemek için su ısıtıcısını çalıştırmadan önce ona sarılıyorum.

Isındığında, üzerinde "Cadılar Orosu Olur" yazan büyük sabah kupama döküyorum ve dışarı çıkarken üflüyorum. Doğanın sesini dinliyorum - havadaki kuşları, ağaçların gıcirtısını ve dalların arasından esen rüzgârı.

Havadaki okyanus tuzunun kokusunu alıyorum ve gecenin karanlığını kovalayarak günü ısıtmaya başlayan güneşi hissediyorum. Gün ışığında, güneşte her şeyi temizleyen ve göğsümdeki endişeleri yatıştıran bir şey var. Güneşin sıcaklığı tenimi bir sevgili gibi öperken gülümsüyorum.

Çayı yudumladıktan sonra küvetin uzandığı tepsiye koyuyorum ve gömleğimi ve külotumu çıkarıp küvetin yanındaki merdivene çıkarken güverteye bırakıyorum. Musluk hala akarken bacaklarımı sallıyorum ama ellerim küvetin kenarındayken dizlerimin üzerine çömelip bir çılgık atıyorum.

Hava gibi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

12

KYRO

S Göğsümde ağır bir şey var. Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, Rose'u bekliyorum ama onun yerine kedisini buluyorum. Kalbimin tam üzerinde oturuyor.

Pençeleri derimi kazıyor, gözleri insana benzer bir bakışla kısılmış. Hafifçe geri çekiliyorum ve şok içinde öfkeli kediye bakıyorum. Bu bakışma yarışını en az iki rahatsız edici dakika daha sürdürdükten sonra kuyruğunu yüzüme doğru savurarak yere atlıyor ve gidiyor.

Ne oluyor lan?

Başımı sallayarak arkamı dönüyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum, sadece bir an için rahatlıyorum ve Rose'un kokusunda yuvarlanıyorum, ama tekrar uykuya dalmalıyım.

Havayı yırtan bir çığlık beni sarsarak uyandırdı. Hiç de kızlara özgü olmayan, erkekçe bir bağırişla yataktan yuvarlanıp ayağa kalkıyorum ve gözlerimi kocaman açarak etrafıma bakıyorum. "Cas?" O tekrar bağıırken ben de bağııyorum.

Ayağa kalkıp onu bulmak için panik içinde kayıyorum. Kalbim küt küt atarken yan odaya doğru koşarken kayıyorum ve o başka bir şey bağıırken etrafımda dönüyorum.

Dışarıdan geliyor.

Sürgülü kapıdan koşarak çıktım ve donakaldım. "Rose!" Öksürüyorum, ağzım açık kalıyor.

Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir saniyeliğine öylece donup kalıyoruz. Göğüsleri çıplak ve küvetteki suyun üzerinde açıkça görülebiliyor. Panik içinde bir çığlık atarak aşağıya iniyor ve kendini suya bırakıyor.

Yüzeye çıktığında gülerek yanına gidiyorum. Bir havlu kapıyorum ve o küvete yaslanıp saçlarını geriye atmadan önce bir nefes çekerken baloncuklarla kaplı yüzünü siliyorum. "Ne uyandırma çağrısı, çığlıklar ve göğüsler," diye takılıyorum ve gözlerini kısıyor, dişleri takırdıyor. "Sorun nedir?" Küvetin yanına çömelip soruyorum.

"Hava gibi," diye , kelimeleri kısa ve kesik.

Sırıtarak daha da aşağı eğildim. "Yardım edeyim, küçük cadı," diye mırıldanıyorum ve parmağımı suya daldırıyorum. Haklı, su buz gibi. Parmağımı döndürerek bakışlarımı suyun yüzeyinde gezdiriyorum ve ona göz kırpıyorum.

"Seni hâlâ görebiliyorum Rose. Bu baloncuklar pek bir şey örtmüyor, şikayet ettiğimden değil." İnliyor ve dizlerini göğsüne çekerek muhteşem göğüslerinin engelliyor. "Kyro, hava ısınmıyor, izin ver-oh!" Sihrimi suya enjekte edip güneşten gelen ısının içimden geçerek sıvıya akmasına ve onu hızla ısıtmasına izin verdiğimde nefesi kesiliyor. Bir kez ısındığında, ama onu yakacak kadar sıcak olmadığında, iç çekip gözlerini kapatırken geri çekiliyorum. "Oh, bu "İnanılmazsın, ısıtıcı gibisin."

"Asıl amacım bu," diye takılıyorum. "Suyunu ısıtmak."

"Eminim çay ve yemek ısıtabilirsin," diye düşünerek başımı sallıyorum. Gözlerini bile açmıyor, sadece suya uzanıyor ve o kadar iyi görünüyor ki ona katılmaya karar veriyorum. Boxerımı çıkardım, içine girdim ve aşağı kaydım. Bir çığlık attı ve gözlerini açtı, bacakları göğsüne doğru dönerken

Benimkileri onunkilerin iki yanına yayıyorum. Bu küvet görüldüğünden çok daha büyük ve sıcak su kaslarımı anında rahatlatıyor.

"Bu da ne?" diye bağıyor.

"Bu şekilde suyun sıcak kalır." Sırıyorum, başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Beni yıkayacaksın, değil mi küçük cadı?"

"Seni yıkamak... Seni yıkamak mı? Neyim ben? Bir çeşit kralın hizmetçisi mi?" diye mırıldanıyor.

Bir gözümü açıyorum ve sırtıyorum. "Eskiden onlara hizmetçi değil, hizmetkâr derdik Rose."

Kocaman gözlerle beni izliyor. "Seni yıkayacak birileri var mıydı?"

Diğer gözümü kırpıştırarak açıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Ben bir tanrıyım, tabii ki yaptık. Ve bizim için yemek pişirmek, temizlik yapmak, yataklarımızı yapmak ve zırhlarımızı parlatmak için-"

"Ne, kıçını silmek yok mu?" diye dalga geçiyor.

"Bununla başa çıkabilirim." Sırıyorum. "Ama eğer bu işle ilgileniyorsan-"

İç çeker ve gözlerini kapatır. "Neden ben? Seni kızdıracak ne yaptım?" diye fısıldıyor kimseye belli etmeden.

"Açıkçası ben bir ödülüm," diyorum ona.

"Ödül mü? Kendisi için hiçbir şey yapamayan şımarık, playboy bir tanrı mı?" diye alay ediyor. İrkiliyorum ama belli etmiyorum. Hayatımda bana daha kötülerini de söylendi ama nedense bunu küçük cadımdan duymak soğuk kalbimi kırıyor. Beni böyle mi görüyor?

İşe yaramaz, , şımarık?

Sanırım ona başka bir şey göstermedim. Ona bunu borçlu değildim ama beni böyle görmesinden nefret ediyorum. Orduları savaşa götüren, kanlar içinde savaşıyor ve düşmanlarının çığlıklarıyla çevrili bir şekilde onları katledip halkını koruyan bir general olarak değil.

Anlaşmalar yapmak ve barışa zorlamak için krallar ve kraliçeler için altın eğiren tanrı değil. O kadar çok yanmış ve terk edilmiş olan adam değil, ruhum ve kalbim dondu, bu yüzden gücümün ateşleri bile onu çözemedi.

"İyi misin?" diye soruyor ve bana endişeyle baktığını görmek için gözümü kırıyorum.

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "İyi, küçük cadı, sadece göğüslerini ve onlara yapacağım her şeyi düşünüyorum. Kelepçelerle başlayarak. Hatta belki vantuzlar ya da zincirler ve spermimle son-"

Üzerime su sıçratıyor ve ben suda boğulurken sözlerimi kesiyor. Yüzümü silerken onun güldüğünü görüyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Oh, başladı, küçük

Cadı," diye uyarıyorum ve ona bir su dalgası gönderirken kollarımı ileri geri itiyorum.

Kendisine ve güverteye sıçrayan sudan kaçınmak için başını çevirerek kükrüyor. Dizleri göğsünden kayıyor, kararlılıkla bakarken utangaçlığı buharlaşıyor.

Oyun devam ediyor, küçük cadı.

Ona sırtıyorum, onu kızdırmaya, sinirlendirmeye çalışırken rahatlıyorum. Sinirlendiğinde çok sevimli oluyor ve beni tekrar yarasaya dönüştürmediği sürece sorun yaşamayız. "Oh, işte bu. Isıt şunu, güneş kaltağı," diye tıslıyor. Elleri havaya kalkıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar su bana doğru yükseliyor, havaya kalkıyor ve büyüyle kontrol ederek etrafıma sıçırıyor.

Beni ıslatıyor.

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum... Meclisinin onun güçlü olmadığını söylediğini sanıyordum. Bu çok güçlü hissettirdi. Belli ki aptallar. O bile şok olmuş görünüyor, gözlerini kırıştırıp bana bakmadan önce ellerine bakıyor. Bir baktım ve kıkırdamaya başladı.

"Ne?" Kahkahasının sevimli sesi karşısında gülümsememe engel olamayarak soruyorum.

"Boğulmuş bir fareye benziyorsun."

"Sıçan, ha?" Dizlerimin üzerine çöküp suyun içinde ilerlerken homurdanıyorum, onu benden bir bariyer gibi koruyan dizlerine doğru bastırana kadar durmuyorum. Kahkahası kesilip nefesi kesilirken gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Gözleri genişliyor ve şehvetle yanmaya başlıyor, dudakları aralanıyor.

Küçük cadı belli etmemeye çalışıyor ama o da benim ondan etkilendiğim kadar etkileniyor. "Tekrar söyler misin?" Mırıldanıyorum, sesim alçak ve uyarıcı.

Dili dışarı fırlıyor ve dolgun alt dudağı boyunca sürükleniyor, sadece bu bakıştan bile sikim sertleşirken inlememe neden oluyor.

"Fare mi?" diye fısıldıyor tereddütle.

Onu öne doğru çekerken ciyaklıyor. Kalçalarının arasından kayarken vücudu altımda hareket ediyor, başımı indirip dudaklarını kapatırken kollarım onu ayakta tutuyor. Vücudu elimde sarsılırken onun şaşkınlık dolu nefesini yutuyorum. Kaygan kıvrımları bana baskı yapıyor, beni suyun içinde sürerken onları üstümde hayal ettiğimde sikimi kaya gibi sertleştiriyor.

O güzel göğüsleri sallanıyor, amcığı etrafımda çırpınıyordu.

Adımı inliyor, ben de yutkunuyorum, elleri saçlarımda dolanırken öpüşmeyi derinleştirip beni daha da yakınına çekiyor. Alt dudağını ısıırıyorum

cezalandırıyor, sonra başımı hafifçe kaldırırken acısını öpüp yok ediyorum. "Tekrar söyle," diye meydan okuyorum ona.

"Fare," diye cevap veriyor, dudakları benimkilere doğru eğiliyor.

Gülerek onu tekrar öpüyorum, elleri saçlarımdayken parmaklarının sırtımı gıdıkladığını hissediyorum. Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum ama bana sadece göz kırpmıyor. "Ne?" diye soruyor. "Bak, bir örümcek. Aman Tanrım, çok şirin."

"Örümcek, nerede?" Dizlerimin üzerine sıçrayarak bağıriyorum. Su sıçratıyor ama şok olmuş, kafası karışmış bir ifadeyle banyodaki poposunun üzerine çıkıyor.

Başımı çeviriyorum ve omzumda bahsettiği örümceği görüyorum. Bununla gurur duymuyorum ama dönüp onu üzerimden çıkarmaya çalışırken dudaklarımdan kız gibi, tiz bir çığlık çıkıyor. Ben arkama yaslanırken küvetin kenarına atlıyor. Cass'i tutarak küvete doğru itiyorum ve önümde kaydırıyorum. "Al onu Rose, al onu!" Çığlık atıyorum.

Başını çeviriyor, yanakları gülmekten kızarıyor. "Sen eski bir tanrısın... örümceklerden mi korkuyorsun?"

Gözlerimi ona dikerek, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Herkes örümceklerden korkar Cassandra, bana küstahlık etme. Onlar korku ve panik yaratmak ve sonra da ortadan kaybolmak için yaşayan küçük şeytani yaratıklardır."

"Ben değil." Sırıttıyor ve sonra elini uzatıyor. Avucuna sürünmesini izliyorum.

"Oh, hayır, her erkek ya da kadın kendisi için!" Her yerime bulaşan suyu umursamadan kendimi banyodan dışarı atarken bağıriyorum.

Kıkırdayarak dışarı tırmanıyor ve küçük ürkütücü piç üzerinde titrerken elini uzatarak beni takip ediyor. "Bu örümcek mi?" diye soruyor. "Bundan mı korkuyorsun? Tam buradan mı?" Ben geri çekilip ona bakarken ellerini daha da yaklaştırıyor.

"Yapma Rose," diye uyarıyorum, kulübeye doğru geri geri giderken. Cam kapıya vurduktan sonra kapıyı açıp geri geri içeri . Bana doğru koşuyor ve ben de evin içine doğru koşarken ciyaklıyorum.

Yatağın arkasına saklanırken kahkahalarını duyuyorum, ama uzaklaşıyor gibi görünüyor ve birkaç dakika sonra, etrafına sarılı bir havluyla odaya geri dönüyor. Onu işaret ediyorum. "Örümcekle bana dokunursan, yemin ederim Rose, ortak ol ya da olma, ölürsün."

Gülüyor, beni izliyor. "Onu çimlere geri koydum, seni koca korkak kedi."

"Ben korkak bir kedi değilim," diye çıkışıyorum, şiltenin altında gizlenerek doğruluyorum.

"Çığlık attın. Bir kız gibi," diye hatırlatıyor bana.

Ona kaşlarımı çatarak ayağa kalkıyorum. "Ben yapmadım, o sadece sinirsel bir enerjidi."

"Korkak kedi, koca korkak kedi," diye dalga geçiyor.

O gülerken ben ona yaklaşıyorum. Hayır, benim küçük cadım bundan kurtulamayacak. Gülmekle o kadar meşgul ki geldiğimi görmüyor. bacaklarından tutup fırlatıyorum. Yatakta zıplarken bağılıyor ve ben de onu takip ederek kendimi kalçalarının arasına zorluyorum. Aramızdaki havlu gevşiyor, ta ki göğüsleri havlunun üzerinden görünene kadar.

"Şimdi kim çığlık attı Rose?" Bana bakarken ona takılıyorum.

Gözleri parlıyor ve göğsü daha hızlı inip kalkarken nefesi kesiliyor. Elimde olmadan bakışlarımı açıkta duran göğüslerine doğru sürüklüyorum ve ona bir bakış atarak yavaşça yukarı uzanıyorum. Ona beni durdurması için her türlü şansı veriyorum ama durdurmuyor. Mavi saçları yastığın üzerine yayılmış, geniş, arzu dolu gözlerle beni izliyor ve dudakları pantolonunun üzerinde ayrılıyor. Havluyu aşağı çekerek, karnına doğru düşüp inanılmaz göğüslerini ortaya çıkarırken bakıyorum. Büyükler, avuç dolusular, pembeleşmiş meme uçları ağzıma gelmek için yalvarıyor. Parmaklarımı tekrar yukarı doğru çekerek, göğüslerinin dolgun vadisi arasında geziniyorum, o titriyor, hafifçe sallıyor ve ben bu manzara karşısında inliyorum.

"Kyro," diye fısıldıyor ve adımı söyleyiş şekli gözlerimi kapatmama neden oluyor. Aletim taş gibi sertleşmiş, o göğüslerin arasında olmak, onları döllerimle kaplamak ve onu işaretlemek için yalvarıyor. Meme uçlarından aşağı, düz karnına ve kokusunu alabildiğim o tatlı küçük amcığın damladığını görmek için. Bir ciğer dolusu daha çekerek tekrar inliyorum, onun uyarılmasının tatlılığı sadece büyüyor ve kararlılığımı ciddi bir şekilde test ediyor.

O benim değil, benim değil, benim değil-

Bunu tekrarlayıp duruyorum ama aklım bana bunu söylese bile kalbim ve bedenim farklı düşünüyor. İkisi de onu almam, çiğ çiğ sikkem ve ağzına kadar döllerimle doldurmam için çığlık atıyor. Her lezzetli santimin tadına bakmak ve onu işaretlemek ve herkesin duyması için adımı çığlık atmasını sağlamak için. "Adımı öyle söyleme," diye hırslıyorum. "Havlunun geri kalanını yırtıp atmamak ve o tatlı amına girmemek için kendimi zor tutuyorum," diye homurdanıyorum. Bu doğru. Bizi ayıran tek şey havlu ve o son bariyer beni durduruyor ama adımı bir kez daha böyle söylerse...

Seksi, ipeksi ve yalvaran... Teslim olabilirim.

"Kyro?" diye mırıldanıyor ve bunu yapmak isteyip istemediğini bilmiyorum ama bu benim kendime verdiğim sözü bozuyor. Gözlerimi açıyorum, ateşi görmesine izin veriyorum.

İçimde yanıyor, gittikçe ısınıyor çünkü teslim olduğumu biliyor ve o ela derinliklerde gerçeği görüyorum - bunu söylemek istemişti.

Küçük Rose onu becermemi istiyor.

"Seni uyarmıştım," diyorum ona, sesim kömür dumanı gibi alçak ve derinden geliyor. Bir kolumla kendimi kaldırırken titriyor ve diğer kolumla ağır göğsünü kavrayıp sıkıyorum. Dişleri alt dudağına batıyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "O dudakları benden başka kimse incitemez Rose, sinir bozucu bir velet olduğun için sikimi dudaklarının arasına soktuğumda."

Kekeleyerek bir şeyler söylüyor ama ben başımı eğip meme ucunu ağzıma alıp dişlerimin arasında yuvarlarken şaşkın ve çaresiz gözleriyle karşılaşınca kesiliyor. Arzusunun kokusu daha da güçleniyor ve şimdi havlunun altına uzansam, onun küçük amcığını benim için ıslak bulacağımı biliyorum. Birbirimizden nefret ederek başlamış olabiliriz ama nefret çok kolay bir şekilde arzuya ve ihtiyaca dönüşebilir.

Ve hiç kimseye ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacım olmamıştı. Bu fiziksel bir sızı. Onun nasıl hissettirdiğini bilmek için her santimini tatmalıyım. Bu küçük cadiya sahip olmak için, her şeyi mahvetse bile.

Onunla bir gece geçirmek için her şeyi takas ederdim.

Başımı çevirerek iri göğüslerini birleştiriyorum ve diğer meme ucuna da aynı muameleyi yapıyorum. Onu nazıkçe ısırdığımda sıkılı dişlerinden bir tıslama kaçıyor, ben de başımı kaldırıp ona sırtıyorum. "Sert mi seviyorsun, küçük cadı?" Rahatça sorguluyorum, uzanıp meme ucunu inleyene, gözlerini kapatana ve başını geriye atana kadar daha sert ve daha sert bükürken taşaklarımdaki vuruşu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bence istiyorsun. Bence bu tatlı, garip kişilik, onu domaltıp çılgılık atana kadar amını sikmemi, ağzını sikimle doldurup beni emmeye zorlamamı... içine daldığımda canı yanana kadar o küçük meme uçlarını sıkmamı isteyen küçük mavi gülümü gizliyor..."

Başını sallayarak inliyor ve ben de meme ucunu serbest bırakıp şişmiş ucuna bakarak sırtıyorum. Kendi karanlığımı şakaların ve çekiciliğin altında çok iyi saklıyorum, ama Rose'la ilgili bir şey onu ortaya çıkarıyor. Söz konusu o olduğunda sahiplenici, koruyucu bir içgüdüye sahipmişim gibi görünüyor, ama aynı zamanda onu incitmek isteyen bir yanımda var. Onun için iyi olduğu kadar canını da yakmak. Dumanı düşürmek ve ona altında saklanan ateşi göstermek için.

Ben de öyle yapıyorum.

Beni istiyorsa, her şeyeime sahip olmalı. Kendisinden öncekilerin aksine, Tanrı Kyro'ya sahip oluyor, sadece gelip geçen bir adama değil. Eğilip onu öpüyorum,

Bunu bir sözle mühürleyin, çünkü küçük cadı artık benden asla kaçamayacak ve beni bir kez gördüğünde, asla özgür kalmasına izin verilmeyecek.

"Kyro," diye yalvarıyor ağzıma, ben de başımı kaldırıp ona elimi gösteriyorum ve sihrimi istediğim şeyi zorluyorum. Büyü yapmak her zaman benim bir gücüm olmuştur ve bunu hiç bu şekilde kullanmamış olsam da denemek istiyorum. Çok pis fikirlerim var ve bunları küçük cadımın üzerinde test etmeyi planlıyorum.

Küçük amını sıcaklığımla doldurmak da dahil.

Gözleri şaşkınlıkla ona kilitleniyor ve elimdeki düz, altın nesneye baktığında bu duygu daha da artıyor. Ayağa kalkıp, altımda pantolonunu indirirken bir tane daha yaratıyorum, arzu görüşünü bulandırıyor. "Sana bir hediye yaptım, teşekkür et."

"Ne?" diye homurdanıyor.

Sırıtarak eğildim ve ona tam olarak ne işe yaradığını gösterdim. Bir tanesini meme ucunun üzerine yerleştiriyorum, diğer tomurcuğunu bükmeden ve ikinci cihazı da sabitlemeden önce yerine sabitliyorum.

"Kyro, ne oluyor lan?" diye bağılıyor ama büyümü onlara gönderdiğimde çılgılık atıyor ve ısınmaya ve titreşmeye başlıyorlar.

"Bu iyi hissettiriyor mu? Sıcak mı, sanki bir ağız emiyormuş gibi?" Merakla sordum.

"Oh, siktir. Oh, siktir," diye bağılıyor. "Evet, evet, öyle!" diye neredeyse bağılıyor, göğsü kabarıyor.

"Teşekkür et," diyorum.

Başını sallıyor, ben de eğilip yüzüne bakıyorum. "Teşekkür et, yoksa o ıslak küçük amcığın sokarım. Canın yanacak ama umurumda değil. Serbest kalmana izin vermeden seni döllerimle dolduracağım, küçük cadı."

"Teşekkür ederim!" diye bağılıyor, meme ucu kelepçelerine daha fazla ısı gönderdiğimde nefesi kesiliyor. Onu uçurumun kenarına göndermeden tutmak için onları düşük bir yanıkta tutuyorum. Henüz değil. Benim için ilk kez boşaldığında, dilimi içinde hissedecek ve serbest kalışının tadına bakacak.

"Aferin Rose." Daha geriye oturup bacaklarının arasına giriyorum, havluyu çekiyorum ve onun muhteşem vücuduna bakıyorum. Dudağımı ısırma sırası bende, altımdaki lanet olası hazineye bakarken sikim sarsılıyor. Yaratabileceğim herhangi bir altından daha güzel, güneşten daha parlak parlıyor ve beni hiç hissetmediğim kadar çok duyguyla dolduruyor - bu benim kızım.

Nefis kıvrımları, kalın kalçaları ve kıvrılmış beli. Kukusu traş edilmişti ve ben onun pembe, parlayan kıvrımlarına bir göz attım.

kendini benden saklamak için kalçalarını kapattı. "Bakıyordum Rose. Utangaç olma, yoksa seni bağlamak zorunda kalırım ve bu utangaçlık ortadan kalkana kadar beni ne kadar zorladığını gösteririm," diye söz veriyorum.

Sertçe yutkunuyor ve büyük bir şehvetle dolu olan gözlerini açıyor. Karnı neredeyse titriyor ve kalçaları titriyor, sonunda onları incelemem için açıyor.

"Ne kadar güzel olduğuna bir bak Rose. Seni o cesedin karşısında ilk gördüğüm andan beri sonumuzun burası olacağını biliyordum. Karşı konulamayacak kadar güzeldin ve denedim - inan bana, denedim - ama sana bakarken... Neden bilmiyorum. Lanet olsun, senin şerefine piramitler ve sunaklar inşa etmeliler, benimkiler değil. Sana bir tanrıça gibi tapıyorlar." İnliyorum, ellerimi onun ipeksi, altın rengi kalçalarına götürüyorum ve bu dünyadaki yeni favori yerim olacağını bildiğim amını görmek için onları daha da ayırıyorum.

Am yemeyi seviyorum, hep sevmişimdir. Kadınların tereddüt etmelerini izlemek, ilk başta emin olamamak çünkü kimse onların zevkini önemsemiyor ve sonra rahatladıklarını görmek, dilimle onları doldururken çıldırmak... bağımlılık yapıyor. Ama şu anda ondan başka kimseyi hatırlayamıyorum. Kendimi savaş alanına bakan lanet bir bakire gibi hissediyorum. Başka hiçbir şey onunla kıyaslanamaz ya da bana şu anda hissettirdiği gibi hissettiremez. Parmaklarım karmakarışık, neredeyse titreyerek dudaklarına uzanıp aşağı doğru kaydırıyorum, ipeksi dokusu beni inletiyor. Kahretsin, hiç böyle olmamıştı.

O kadar gerçek, o kadar mükemmel ki. Çok canlı.

Sanki hissettiğim her duygu üç katına ve daha önce hissettiğim her arzu onun alev olduğu yerde sadece dumanmış gibi. Sakin ve soğukkanlı kalmaya çalışarak yutkunuyorum. Kontrolümü kaybetmemeye ve diğer pek çok kadın gibi onun da zevkini almaya çalışıyorum. Ama Cassandra'yla sanki ilk kez yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve vücuduna bakan gözleriyle karşılaştığımda onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

Bu farklı bir şey. Bu sadece seks ya da sevişme değil, hatta geçici bir kaçamak bile değil. Bu bundan daha fazlası, bizden daha fazlası, sanki alevlerin içine birlikte girmeyi, birbirimizin içinde isteyerek yanmayı seçiyoruz.

"Lütfen," diye fısıldıyor muhtaç bir şekilde, yalvarıyor. Bana karşı asla kullanmak zorunda kalmaması gereken bir zayıflık.

"Bana yalvarmak zorunda değilsin Rose, hiçbir şey için değil. Ben seninim," diye itiraf ediyorum, bu sözler içimin en derinlerinden, görmezden gelmeye çalıştığım yanımdan geliyor. Umarım bunları hatırlamaz, yüzden dikkatini dağıtmak için yalan söylüyorum

Bacaklarının arasında, başım merkezinden birkaç santim uzakta ve o titrerken sıcak nefesimi kıvrımlarına üflüyorum.

Bacakları daha da açılıyor ve onları ayırmadan önce parmaklarımı usulca dudaklarında gezdiriyorum. Tıkanmış klitorisini ve damlayan deliğini görünce inliyorum. Amcığı bile büyüleyici.

Tüm ıslak, pembe et, horozum ve ağzım için yalvarıyor.

Elimde olmadan iki parmağımı ona doğru kıvrıyorum, kremi yakalıyorum ve sonra ağzıma alıyorum. Tadı dilimin üzerinde patlıyor, sihir ve doğa gibi. Görüldüğü gibi tadı var ve bu bağımlılık yapıyor. Ağzım anında daha fazlası için , onu aç bir adam gibi yemek, dölleriyle yaşamak istiyorum.

"Ne? Resim mi çiziyorsun lan?" diye mırıldanıyor.

Gülüyorum, küçük cadım her zaman karanlığımı aydınlatıyor, amına cezalandırıcı bir nefes üflemeden önce. "Sadece şaplak bankam için birkaç fotoğraf çekiyorum."

"Olmasan iyi edersin!" diye bağılıyor, doğrulmaya başlıyor, ben de yarığını yalıyorum, inliyor ve bir hışımla yatağa geri düşüyor. "Tamam, istediğin kadar fotoğraf çek," diye yenilgiyle soluyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm Rose." Amına doğru kıkırdıyorum ve nefesini .

Klitorisinin etrafını yalayarak kızdırıyorum, dilimi düzleştiriyorum ve ileri geri sürüklüyorum. Yarığının üstünden kıkına kadar, içine daldırmadan ve tekrar yukarı kaymadan önce. Kalçaları dönmeye başlıyor, hafifçe kalkıyor ve yüzüme bastırırken yuvarlanıyor, ona verebileceğimi bildiği zevkin peşinden koşuyor.

Sadece ben.

Klitorisine bir kez fiske vuruyorum, dilimi tekrar içine daldırmadan önce onu ağlatıyorum, kıpırdatıyorum ve onunla sikişiyorum. Tam bir ritim yakalamaya başladığında, bir kıkırdamayla tekrar geri çekiliyorum.

"Aman Tanrım, seni pislik! Beni boşalt, yoksa seni kurbağaya çeviririm!" diye bağılıyor.

Başımı kaldırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Bazı öfke sorunların var Rose. Onları senin için çözmemi ister misin?" Bir parmağımı içine sokup bir sonraki tehdidini keserken soruyorum. Başparmağımı da klitorisine bastırıyorum, o inlerken ovuyorum. "Ne diyordun?"

"Yok bir şey, sadece çok güzelsin," diye soluyor ve beni amcığına doğru kıs kıs güldürüyor, titreşimlerden çılgık atıyor.

Sıkı kanalına bir parmak daha ekliyorum, sonunda klitorisini emerken onu geriyorum, sert ve hızlı emmeden önce dudaklarımın arasında yuvarlıyorum. Basıncı değiştiriyorum, böylece buna asla alışamıyor. Çıgıllıkları daha da yükseliyor, kalçaları umutsuzca bana sürtünüyor ve ben parmaklarımı kıvrıp çıgıllık atarak sarsılmasına neden olan sinirler boyunca sürüklerken amcığı parmaklarımın etrafında çırpınıyor.

"Siktir, siktir, siktir," diye haykırıyor.

Büyünün başımın üzerinden uçtuğunu hissediyorum ama bana çarpmıyor, bu yüzden durmuyorum. Elleri saçlarımı kavıyor, parmaklarımın itişini ve sürüklenişini hızlandırırken beni daha da yakınımı çekiyor ve sonra klitorisini ısırarak onu uçurumdan aşağı yuvarlıyor ve bir çıgıllıkla serbest bırakıyor.

O yatağa yığılırken, kreminin her damlasını yakalamak için çaresizce onu yalıyorum. Parmaklarımı yavaşça çekip emerek temizliyorum ve arkama yaslanmadan önce klitorisini öpüyorum. Gözleri kapalı, göğsü kabarık ve kırmızı, amı pembe ve damlıyor. Kahretsin, tam orada boşalmamak için kendi sikimi yumruklamak zorundayım.

Vücudunda sürünerek, ellerimi başının iki yanına koyarak kendimi onun üzerinde tutuyorum. Gözleri fıldır fıldır açılıp yanan bakışlarımla buluşuyor. "Ördeği sikeyim," diyor ve beni sırtmaya zorluyor.

"Henüz işim bitmedi Rose, bu sadece ilk orgazmdı," diye mırıldanıyorum, onu öperek üzerimde kendi tadını almasını sağlıyorum.

Dudaklarıma karşı "Ne ukala herif," diye mırıldanıyor.

"Ama dürüst ol," diyorum uzaklaşırken. "Tabii bunu kanıtlamama ihtiyacın yoksa?"

13

CASSANDRA

"P "meydan okuyorum. Çoktan dibe vurdum ve arzularıma yenik düştüm. En azından onun bir katil olmadığını biliyorum, ama o bir tanrı, Hem de orgazm tanrısı gibi. Çünkü daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Yıldızlar gördüm, onun eli, ağzı ve zaten hassas olan meme uçlarımin etrafında titreşen ve ısınan bu lanet kısıkaçlar tarafından stratosfere getirildim.

Aletinin amıma bastırıldığını ve beni tahrik ettiğini hissettiğimde ürperiyorum. Anormal derecede sıcak, tıpkı onun geri kalanı gibi ve onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum

Çünkü sadece tadına bakmazsın, bütün pastayı yersin. Zaten arzularıma yenik düştüm, bu yüzden onu becerebilirim. Bunu yaptığımız için ikimiz de en az birbirimiz kadar aptalız ama ikimiz de duramıyoruz.

Beni tekrar öpüyor, sanki kendine yardım edemiyormuş gibi uzatıyor. Dilinde tatlılığımın tadını alıyorum ve bu beni çıldırtıyor. İki dakika önce içimde olduğunu ve bana hayatımın en iyi orgazmını yaşattığını bilmek çok kirli hissettiriyor.

Daha yeni başladığımıza hiç şüphem yok. Telafi etmemiz gereken alay ve özlem dolu haftalarımız var ve bu katili yakalayana kadar birlikte vakit geçireceğiz. Kyro'nun yanında olmak bir havai fişegin yanında olmak gibi, her an patlayabilir ve sizi de beraberinde patlamaya sürükleyebilir. Ama ben bekleyemem.

Onu istiyorum, sıcaklığını içimde istiyorum. Onun ateşinde yanmak ve kıvılcımlarını hissetmek istiyorum.

Boyunmdan aşağı ve göğsümün üzerinden öpüyor, şüphesiz çarpan kalbimi hissediyor, sonra karnımdan geçiyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Dudakları çenemde geziniyor ve ağzıma geri dönüp orada oyalanıyor. "Seni öpmeden duramıyorum. Ne kaçırdığımı hiç bilmiyordum," diye fısıldıyor ve ben ne demek istediğini soramadan dili içeri girip benimkine dolanıyor.

Aletini hassas amcığım boyunca kaydırırken, başını içeri kaydırmadan ve yarığım boyunca tekrar sürtmekten önce klitorisime çarparken kendimi tekrar onun içinde kaybediyorum. Her kışkırtıcı dokunuşla daha da yükseğe tırmanan zevkim yeniden spiral çizmeye başladığında beni çılgına çeviriyor.

"Kyro," diye homurdanıyorum, dudağını ısırarak onu uyarıyorum ve gülmesine neden oluyorum.

Eli aşağı kayıyor. "Sikimi mi istiyorsun, küçük cadı?" "Hayır... Twister oynayabileceğimizi düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor, başını çeneme bastırıyor. "Neden sevişirken beni güldürüyor ve konuşturuyorsun?"

Bacaklarımı beline dolayarak, "En iyisi bu," diye cevap veriyorum.

"Kahkahalar, konuşmalar-"

Başını kaldırırken gözlerini kırıştırıyor. "Bunu daha önce hiç yaşamamıştım... Güzel," mırıldanıyor, sanki kafası karışmış gibi.

"Dostum, çok şey kaçırıyorsun. Merak etme, sana öğreteceğim, ama şimdilik, sıkılıp Willis'i kullanmadan önce aletini içime sok."

"Willis?" diye .

"Evet, vibratörüm... Willis... Willy gibi ve ayrıca Bruce Willis'in adını taşıyor. Yippee-ki-yay, orospu çocuğu," dedim ve onun tekrar sırtmasını sağladım.

Bana bakıyor.

"Kahretsin, harikasın," diye geveliyor, kocaman, sert sikini giriş yerimde hissederken. "Ama seni becerdiğimde bu kadar komik olmayacaksın Rose."

"Bahse girmek ister misin?" Nefes nefese karşılık veriyorum.

"Ne kazanacağım?" diye soruyor, durup başını öne eğerek.

"Oral seks?" Onun sikinin ihtiyacım olan yerde, içimde olmasına gittikçe yaklaşırken düşünmeye çabalayarak teklif ediyorum.

"Rose, nasıl olsa sikimi yalayacaksın, ama sen varsın," diye kabul ediyor ve sonra sırtıtarak içime giriyor, dar kanalımda savaşıyor. Geri çekilip ileri itmeden önce zar zor içeri giriyor ve sert uzunluğunu içimde çalıştırıyor. Büyüklüğü, beni nasıl gerdiği nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Beni tekrar tekrar doldururken, sonunda tamamen içeri girene kadar siki duvarlarım boyunca sürükleniyor. Sonra duruyoruz, ikimiz de nefes nefese, gözlerimiz kocaman.

"Siktir," diye tıslıyor. "Nasıl bu kadar iyi hissedebiliyorsun? Tadının harika olması yetmiyor mu?" diye mırıldanıyor, sesi karanlık.

"Kıvılda," diyorum, kıcını tekmeliyorum, o içimdeyken burada yatamayacak kadar dolu hissediyorum. O hareket etmeli, ben hareket etmeliyim, yoksa patlayabilirim. Kalbim küt küt atıyor, sırtımdan ve bacaklarımdan ter damlıyor, onu kendime karşı tutmak için kullandığım güçle titriyorum. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki, ıslak amım taşaklarından aşağı damlıyor.

Homurdanarak geri çekiliyor ve önce yavaşça, sonra hızlanarak tekrar içeri itiyor. Bir elini yanıma koyuyor, ağırlığını bedenimden uzak tutmak için kullanıyor ve her itişinde beni öpüyor, nefes nefese kalsam bile sırtımda neden olan hızlı bir öpücük veriyor. Sanki daha önce hiç yapmamış gibi öpüşmeyi takıntı haline getirmiş gibi görünüyor. Her biri bir öncekinden daha kendinden emin ve daha mutlu. İçimde hareket ederken gözleri beni bakışlarına kilitliyor.

Kalın siki yavaşça ısınmaya başlıyor ve nefesim kesilirken gözlerim açılıyor. Kıkırdayarak beni tekrar öpüyor. "Artık o kadar da komik değil," diye mırıldanıyor, siki ısınmaya devam ederken, amımın içinde bir ateş gibi hissediyorum. Bu kadar iyi hissetmeyi beklemiyordum, ama inlememe, kıvrınmama ve onu daha fazla içime almak için umutsuzca kalçalarımı kaldırmama neden oldu.

Vücudum onun tarafından kontrol ediliyor. Konuşmak, alay etmek, bahsi kazanmak istiyorum ama ağzımı bile açamıyorum. Altında çırpınırken çığlığım boğazıma takılıyor, sonsuz bir zevk çemberine kilitleniyorum, sadece sıcak, şişman horozunun her vuruşuyla daha yükseğe çekiliyorum.

Yine de sıcaklık durmuyor, devam ediyor, meme uçlarımdaki sıcaklıkla senkronize oluyor, sanki aralarında bir ateş varmış gibi, kanımda yanıyor. Acıtmıyor, hayır, zevkimi daha yükseğe, daha önce hiç hissetmediğim kadar yükseğe çıkarıyor, sanki vücudumdaki her sinirden çekiyor.

Sıcaklık patlayana ve ben serbest kaldığımı haykırana kadar beni daha da yukarı çekiyor. Zevk dalgaları tekrar tekrar gelip üzerimden geçerken ve beni orada kilitli tutarken yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Kyro homurdanıyor ve zonklayan bedenimden kurtuluyor, göğüslerimde ve karnımda patlıyor. Dölünün her damlası sıcak, mumdan damlacıklar gibi, geri düşene kadar beni tekrar çığlık attırıyor.

Görüşüm bozuldu ve ağır ağır nefes alıyorum.

Konuşabildiğimde, tek bir kelime mırıldanıyorum.

"Siktir."

"Dakikaların var, küçük cadı, sonra bahsi ödeme zamanı," diye homurdanıyor, başını uyluğuma yaslayarak. Kendini beğenmiş gibi davranmaya çalışsa da sesi sert ve titrek.

Kyro rol yapmaya çalıştığı kadar etkilenmemiş değil ve bu beni burada kemiksiz bir şekilde yatarken bile gülümsetiyor, bedenimi başkası için mahvettiğini biliyorum.

Biri kapıyı çaldığında hâlâ göğsümde döller kurumuş halde yatıyordum. Başımı kaldırıyorum ve Kyro beni tekrar aşağı itmeye çalışıyor. "Dostum, kapı." Kendime bakıp iç geçirdikten sonra Kyro'nun itirazlarına aldırmadan yataktan kayıyorum. Bir bornoz alıyorum ve bağlarken yapışkanlığından irkiliyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

Açıyorum ve diğer tarafta Lilly'yi gördüğümde donup kalıyorum. Hüzünle gülümsüyor. "Merhaba Cass, gelebilir ?" Yere baktı ve ağzında bir

O. "Oh, pardon, kötü bir zaman mı?"

Kollarımı kavuşturup kapıyı kapatırken mesafeli durmaya çalışıyorum, Kyro'nun onu görmesini ve onun yerine başka bir cadı istediğine karar vermesini ya da tam tersini - Kyro'nun üzerine atlamasını istemiyorum. "Sorun ne?" Şak diye söyledim.

Gözleri büyüdüğünde ve rahatsız bir şekilde kıpırdadığında onu şaşırttığımı anlayabiliyorum. "Her şey bu şekilde geliştiği için özür dilemek istedim. Büyüklere karşı gelemem-"

"Olmayacak," diye düzeltiyorum.

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Büyüklerin emirlerine karşı gelmeyeceğim. Anlamalısın Cassie. Bana söyleneni yapmak zorundayım, burası benim meclisim."

Bunun üzerine göğsüme bir acı saplanıyor. "O benim de meclisimdi," diye neredeyse bağıracaktım. "Ama artık değil çünkü her zamanki gibi bir kenara atıldım, tıpkı yıllar önce bana yaptığın gibi. Söylemeliyim ki, buna alışacağımı sanmıştım ama sanırım alışamadım."

"Cassandra..." İç çekiyor. "Kızma, kendini tehlikeye atıyordun-"

"Oh, saçmalık. Benim tehlikede olmam umurunuzda değil. Hiçbirinizin umurunda değil. Hepinizin ölen cadılardan biri olsaydım daha iyi olacağını düşündüğünüzü biliyorum. Hepiniz gerçeği görmekten, yarattığın halkınızı öldürmesiyle yüzleşmekten korkuyorsunuz. Beni suçlamak daha kolay." Tüm bunlar nereden geliyor bilmiyorum ama akıp gidiyor.

Lilly başını sallar ve ellerine bakar. "Acı çektiğini görebiliyorum, bu-" Gözleri genişleyip ağzı açık kalınca sözünü kesti. Bakışlarını omzumun üzerinden takip ettiğimde Kyro'nun orada olduğunu görüyorum. Tamamen çıplak, aleti sallanır halde bana yaklaşıyor ve kollarını arkamdan sarıyor. Lil'e bakarken çenesini omzuma bastırıyor.

"Bu kim?" diye gürlüyor.

Lil kızarıyor, dudakları kendine özgü gülümsemesiyle yukarı kalkıyor. O bana sarılmışken bile flört etmeye devam ediyor. Bu kızın bir zamanlar arkadaşım olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Sevilmek için gerçekten bu kadar çaresiz miydim?

"Lilly, bu Kyro," diye tanııştırıyorum isteksizce.

Elini uzatıyor ve beni tamamen görmezden gelerek ona cilveli bir şekilde gülümsüyor. "Kyro, ne ilginç bir isim. Seni daha önce buralarda görmemiştim."

"Cass'in evinin etrafında mı?" diye şaka yapıyor. "Neden? Burada çok mu kalıyorsun?"

Gözlerini kırptırıyor, gülümsemesi bir an için duraksıyor, sonra elini bırakıyor ve göğüslerini daha fazla ortaya çıkarmak için elbisesini gizlice aşağı çekmeye çalışırken gülümsemesini artırıyor. Gerçekten mi? Ben de onu bir yarasaya dönüştürmek için can atıyorum.

"Olmam gerektiği kadar sık değil, açıkçası." Göz kırptırıyor.

Öfke aniden içime hücum ederken gözlerimi ona dikiyorum ve asi büyümü ona fırlatmak için yanıp tutuşuyorum ama Kyro gülüyor. Boynumu öpüyor ve ellerimi tutuyor, ne yapacağımı biliyormuş gibi beni durdurmak için karnıma doğru tutuyor.

"Tek istediğin bu muydu?" Hırlıyorum, kıskançlık içimi dolduruyor. Bu duygu damarlarımda bir zehir gibi ağır ağır ilerliyor, tüm kötü şeyleri fısıldıyor.

Ona yapabileceğim şeyler. Bir kaltağı gömmek gibi. Ne de olsa ormanda yaşıyorum, kimse fark etmez.

Gözleri kamaşmış gibi Kyro'ya dönmeden önce bana bakarak gözlerini kırıştırıyor. Gözleri biraz cam gibi ve nefes alış verişi hızlandı. Anlıyorum. Adam çok çekici ama gerçekten mi?

Bu kaltak neredeyse onu kesmem için yalvarıyor.

"İçeri gelemeyeceğime emin misin? Kyro'nun kıyafetlerini bulmasına yardım edebilirim... ve onları tekrar kaybedebilirim." Sırıttıyor.

Oh, hayır, bu orospu çocuğu-

Onu bahçeme gömeceğim ve Salem'in onu kum kabı olarak kullanmasına izin vereceğim. Kyro'nun kolları beni daha sıkı sarıyor, ben beni sabit tutuyor,

Erkeğime baktığı için onu tokatlamaya çalışıyordum.

Bekle, adamım mı? Bunun üzerine donup kalıyorum, garip kıskançlık ve sahiplenme duyguları bir anda yok olurken onun kollarında sarkıyorum.

Bu da tabii ki bornozumun sarkmasına, kemerin hafifçe çözülmesine ve mememin düşmesine neden oluyor. Garip bir bildiri gibi düşüyor. Memem rüzgârda sallanmıyormuş gibi yapıyorum ama Lilly sanki neden bu kadar dağınık olduğumu sorar gibi kaşlarını kaldırarak mememe ve bana bakıyor. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum bile, ama göğsümü dışarıda tutuyorum, bu ona olan öfkemi körüklüyor. Tam karşılık vermek üzereydim ki Kyro bunu benim yerime yaptı.

"Gerek yok. Birazdan taşaklarım Cassie'nin içinde olacak, muhtemelen ağzının içinde, dürüst olmak gerekirse, bir iddiamız var ve sen bunu bozuyorsun. O yüzden neden bir sürtük gibi davranmayı ve erkeğine asılmayı bırakıp gitmiyorsun?" Sonra da kapıyı kızın şok olmuş yüzüne doğru tekmeleyerek kapattı. Kyro beni çevirip yere yapıştırdı, gözleri gözlerime kilitlenmişti ve sırtırken ellerini başımın iki yanına dayamıştı. "Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet dizlerinin üzerinde Rose."

Gülüyorum, değil. "Bu çok kötüydü."

"Gördün mü? Benden hoşlanmaya başlıyorsun, hem de sadece aletimle, ağzımla ve parmaklarımla yapabildiklerim için değil," diye alay ediyor.

"Evet, bir büyüme ya da yosun gibi," diye .

"Bu hiç hoş değil, küçük cadı," diye mırıldanıyor. "Şimdi dizlerinin üstüne çök, borcunu öde. Bana bu ukalanın hakaretler ve sevimli saçmalıklar dışında ne yaptığını göster."

Gözlerimi kısarak olduğum yerde kalıyorum, emrine direniyorum ama eli omzuma iniyor ve beni dizlerimin üzerine itiyor. Dizlerimin üzerine düşüyorum, bornozum çözülüyor ve çıplak bedenimi çerçeveleyerek açılıyor. Ben onun sert aletini kavrarken o inliyor ve kendini ayakta tutmak için elini kapıya bastırıyor.

Büyük, gerçekten büyük. İçimde hissettiğimden bile daha büyük görünüyor ve dilimi dışarı çıkarıp sert aletin ucunu yalarken bile içimi bir miktar sinir kaplıyor. "Siktir, işte bu Rose."

Gözlerim onunkilerde, onu emerken burnumdan nefes alıyorum ve başımı geri çekip tekrar etrafını yalıyorum. Dilimi uzunluğundan aşağıya doğru takip ediyorum ve sonra bir sırtışıla dişlerimi şaftından aşağı kazıyarak bir inilti ile sarsılmasına neden oluyorum. Tekrar ve tekrar, boğazımın arkasına kadar sertçe emmeden önce bunu yapıyorum. Başımı sallarken öğürme dürtüsünü görmezden geliyorum ve işte o zaman ağzımın içine yavaş, hızlı itişlerle hareket etmeye başlıyor.

Gözleri kapalı ve boynu geriliyor. Bu adam üzerinde sahip olduğum gücü seviyorum ve herkesin istediği kadın olan Lilly'yi istememiş olması beni adeta parlatıyor. Ona teşekkür etmek, onu ödüllendirmek istiyorum. Bunun şimdiye kadar yaptığı en iyi oral seks olmasını istiyorum.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ben taşaklarını avuçlayıp ellerimin arasında yuvarlarken. Geri çekilirken sıkıyorum ve ucunda boncuk boncuk biriken döllerini yalamadan önce dişlerimi üstünde gezdiriyorum, dilimi yarığa sokup daha fazlasını arıyorum. Sıcak ve tadı bir yaz günü gibi, bağımlılık yapıyor

-En sevdiğim içki ve güneş ışığının bir araya gelmesi gibi, sihirli bir şeyin ipucu ile.

Şimdi inliyor, bu ses bana daha fazla güven veriyor, bükülmüş bacaklarımın üzerine tünüyorum, kığım ayaklarımın üzerinde, onu tekrar emerken, daha hızlı ve daha hızlı sallanıyorum. Küfrediyor ve ağzımla savaşmaktan vazgeçip acımasızca sikmeye başlıyor.

"Kahretsin Rose, ağzın nasıl bu kadar iyi olabiliyor?" diye homurdanıyor. "Boşalmak istemiyorum, sonsuza dek sürmek istiyorum, ama *siktir*." Kelimeyi uzatıyor. "Boğazından aşağı boşalmayı ve küçük akıllı ağzından damladığını görmeyi bekleyemiyorum."

Bu görüntü karşısında mırıldanırken, ağzımın içinde sarsıldığını ve büyüdüğünü hissediyorum, bu yüzden tekrar taşaklarını avuçluyorum ve bir vuruş daha yaparak bağırıyor ve kalçalarını kırıyor, boşalırken boğazıma kadar itiyor. Ağzımda patlıyor ve yutkunup geri çekiliyorum, o geniş, şehvetten sersemlemiş gözlerle izlerken bir kısmının dudaklarımdan ve çenemden aşağı damlamasına izin veriyorum.

Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum, parmaklarımı kullanarak yüzümdeki damlacıkları siliyorum ve o izlerken emerek temizliyorum. Gözleri kapanıyor ve önümde dizlerinin üzerine çökmeden önce başını sallıyor. "Rose, sen benim ölümüm olacaksın. Birini nasıl bu kadar çok isteyebilirim?" diye fısıldıyor, göğsü hala serbest bırakıldığı için kabarıyor.

Mutlu bir sırtışıla öne doğru eğildim, şimdi onun gibi ukala hissediyorum. Onu öpüyorum, ayağa kalkmadan önce kendi salınımını tatmasına izin veriyorum ve giderken başını okşuyorum. "Duş zamanı dostum, yakalamamız gereken bir katil var."

OceanofPDF.com

14

KYRO

Iağzım açık dizlerimin üzerine oturdum. Az önce bana hayatımın, yüzyılın en iyi saksosunu mu yaptı, sonra da başımı okşadı mı? onun bir arkadaşı mıydı?

Neler oluyor burada? Sanki durumu tersine çevirmiş gibi hissediyorum, şimdi o baştan çıkarıcı ve ben de onu arzulayan, köpek yavrusu gibi peşinden giden çaresiz küçük bir süperim. Çünkü ayağa kalkıp peşinden koşacağıma, onu duşa kadar kovalayacağıma ve onu güldüreceğime emin olabilirsiniz.

Onu becermeme izin vermiyor, ama yıkanmasına yardım etme bahanesiyle onu okşuyorum, yeni favori en iyi arkadaşlarım olan göğüslerine özel ilgi gösteriyorum. Beni tokatlayarak uzaklaştırıyor, giyiniyor ve beni evden alıp şehre götürüyor, benim aklım hala onun sikimi yalamasına takılmışken o işine dönüyor.

Ve bunu tekrar yapması için nasıl bir bahis kazanabileceğimi merak ediyorum.

Ağzının öpüşmek için sihirli olduğunu sanıyordum, ama sikişmek için daha da iyi.

Lanet olsun. Şortumu delen sertleşmiş sikime ve önünde durduğumuz dükkâna bakıyorum. Bu sabahı düşünmeyi bırakmalıyım yoksa asla iş yapamayacağız, ama lanet olsun. Sadece bir saat içinde vücudumu ele geçirdi ve temelde sahiplendi. Oraya tırmanıp bir Cass bayrağı da koyabilirdi. Arkadaşının beni istemesine duyduğu öfkeden hissettiğim garip mutluluktan bahsetmiyorum bile. Diğer cadının gözleri vücudumda gezinirken midemi bulandırdı. Genelde ilgiden hoşlanırım ama bu sefer hoşlanmadım ve bunun kız arkadaşımı incittiğini bilmek o aptal cadıyı öldürme isteği uyandırdı bende.

Ne oluyor bana?

Cass diğer bazı cadılar okült dükkanından çıkana kadar bekledi, sonra bana bir tür köpek gibi beklememi söyledi ve kedisi yanımda otururken içeri girdi, hala bana bakıyordu. O içeride malzeme alırken ben de iyi bir evcil hayvan gibi bıraktığı yerde kalıyorum. Bu cadı artık benim tasmamı tutuyor. Bundan sonra, biz onu nasıl öldüreceğimizi ve efendisini nasıl dışarı çıkaracağımızı bulurken, yaratığı içeride hapsetmek için bazı korumalar kurmak üzere eve geri dönüyoruz.

Dışarı çıktığında bana gözlerini deviriyor, ben de suratımı asıyorum. "Beslenmeye ihtiyacım var."

"Nesin sen, hayvan mı?" Yanında dolu çantasıyla homurdanıyor.

"Bütün öğleden sonra cadılık yapıyorsan yemeğe ihtiyacım var," diyerek yanımdan geçerken elini tutuyorum.

"İyi, hadi gidelim" diye mırıldanıyor ve beni yola doğru çekiyor.

Sonunda sahile yakın küçük bir kafeye gidiyoruz ve burada açık havada oturmayı tercih ediyoruz. Garson siparişimizi alıp güneş üzerimizde parlıyor, okyanusun esintisi moralimi yükseltiyor. Kızım, kahretsin, ona "kızım" demeyi bırakmalıyım.

Rose'un tam bir pizza sipariş ettiğini ve benim önümde yemek sipariş etmekten korkmadığı gerçeği, malzemelerine bakarken sırtıtmama neden oluyor.

"Tamam, sanırım bazı bağlama büyülerini denemek için ihtiyacım olan her şeye sahibim-" Başını kaldırıp onu izlediğimi gördü ve kaşlarını çatı. "Ne?

"Hiçbir şey." Sırıtiyorum. "Yani her şeye sahipsin?"

"Evet, sadece büyüleri yapmamız ve işe yarayıp yaramadıklarını görmemiz gerekiyor, ki deneyene kadar bunu gerçekten bilemeyeceğiz. Çoğunlukla geceleri ortaya çıkıyor gibi görünüyor, bu yüzden onu gündüz uyurken evde tuzağa düşürmeyi denemeliyiz. Bu bize onu nasıl öldüreceğimizi bulmak için zaman kazandıracaktır."

Başımla onaylıyorum, mantığı sağlam. Tam o sırada yemeğimiz geldi. Garson iki tabağı dengeliyor. "On dört inçlik barbekü pizza mı?" diye soruyor bana bakarak.

"O benim." Cass gülümsüyor.

Adam gözlerini kırpiştırır, bir kocaman pizzaya bir de Rose'a bakar. Garson pizzayı Rose'un önüne koyarken ona şüpheli bir bakış atıyor ve Rose gözlerini ona dikeyor. Tavuğumu önüne koyuyor ve ona yargıyla dolu bir bakış daha atıp gidiyor.

Yemeye başlayıp bütün pizzayı mideye indirmesini izlemekten kendimi alamıyorum.

"Bu çok ateşli," diye itiraf ediyorum.

Ben ona tuhaf tuhaf bakarken o benim bakışlarımla buluşuyor. "Beni yemek yerken mi izliyorsun?" diye alay ediyor.

"Nedense seni o şeyi yerken görmek bana garip şeyler yapıyor. Özellikle de sikime."

Isırığının ortasında durur, gözleri kısıılır. "Gerçekten tuhafsın, bunu biliyor musun?"

Yemeye devam ederken ona "Seni pizzayla kaplamayı hayal ediyorum... ya da aletimin etrafına koymayı" diyorum.

Gülerken neredeyse dilimini yutacaktı. "Vay be, bir adamla bir kez yatıyorsun ve aklına tuhaf fikirler geliyor," diye mırıldanıyor.

"Bir kez mi? Lütfen Rose, ikimiz de biliyoruz ki daha sonra sikim için yalvaracaksın."

Yanımızdaki masada oturan yaşlı bir kadın kaba sözlerim karşısında öfkeyle soluk soluğa kalıyor ve ben de ona bakıp göz kırpiyorum. Yanakları kızardı, ben de gülümsedim. "Gururum okşandı aşkım, ama ben kapıldım." Başparmağımı Cass'e doğru salladım. "Mecazi olarak direğime tırmandı ve bayrağı yerleştirdi. Ayrıca oldukça çılgın biri, benimle flört edersen seni bir hayvana dönüştürebilir."

"Kyro!" Cassie tıslıyor.
Arkama bakıp ona gülümsedim. "Merak etme Rose, tamamen seninim." "Zavallı ben," diye mırıldanıyor.

OceanofPDF.com

15

CASSANDRA

SPell yapmak kolay değildir. Aslında bazıları aylar, günler veya saatler sürebiliyor ve ben bunun doğru olduğundan emin olmak istiyorum. Yine de öğreniyorum,

Kyro'nun pek sabrı yok. İki saatten fazla bir süredir arkamda volta atıyor ve Salem'le sürekli ayırmak zorunda kaldığım kavgalar çıkararak beni delirtiyor.

Şimdi de iç çamaşırlarımı karıştırıyor, onu duyabiliyorum. İç çekerek kristali yavaşça yere bırakıyorum ve dairemin dışına doğru hafifçe eğilerek görmeye çalışıyorum

perdenin etrafında. "Eğer külotuma otuzbir çekiyorsan, bana daha fazlasını almak zorundasın. Biraz kestir ya da başka bir şey yap," diye çıkışıyorum, sesimde açık bir kızgınlık var.

Başında donuyla kapıda beliriyor, beni şaşırtıyor ama açıkçası sorgulamıyorum bile. "Şekerleme mi? Ben çocuk ya da yaşlı bir kadın değilim."

"Dostum, şekerleme hayattır. Kestirmeye böyle yaklaşma yoksa sorun yaşarız," diye uyarıyorum parmağımla onu işaret ederek.

"Benimle uyursan ben de uyurum." Kalçalarını sallayarak ne demek istediğini anlatmaya çalışıyor.

"Büyüler. Cinayet. Hatırladın mı?" İç çektim.

İnliyor. "Yani, bu benim ereksiyonumu biraz öldürdü, ama eminim eğer-"

Sihrimi ona fırlatıyorum ama o gülüp kaçıyor ve parmağını bana doğru sallıyor. "Uh-uh, bir daha asla."

"olmayacaktı," diye mırıldandım. "Sadece bir susturma büyüsüydü."

"Evet, bu beni bir eşeğe ya da başka bir şeye çevirirdi. Üzerimde kullanabileceğin tek sihir o ağız," diye yanıtlıyor yaklaşırken. "Daha ne kadar sürecek?"

"Ne zaman bunu sorsan, amım senin için buruşuyor ve kuruyor," diyerek bir an için ağzının açık kalmasına neden oldum.

"Hayır, beni çok fazla istiyorsun. Ama tamam, seni düşünürken gidip kendime dokunacağım."

"Harika," diye mırıldanıyorum, tekrar büyüye konsantre oluyorum. "Sonra pisliğini temizlediğinden emin ol."

Uzaklaşıyor, pantolonu çoktan yere düşmüş. Gerçekten, nasıl oldu da ergen gibi davranan azgın bir tanrıya sahip oldum? Başımı sallayarak tüm odağımı tekrar büyüye veriyorum, onu niyetim ve büyümlle dolduruyorum. Bunun işe yaramasına ihtiyacım var, cadılar ve Kyro bana güveniyor. Ve bir kez olsun onlara bir şeyi doğru yapabildiğimi göstermek istiyorum.

Bu da her adımı üç kez kontrol etmek demek. O iblisi yakalamalıyız, onu bir hayvana dönüştürmemeliyiz, yani bu doğru olmalı. Ne kadar süreceğini umursamadan adımları milyonlarca kez tekrar okudum. Gerekirse bütün gece çalışırım. Bunu doğru yapacağım.

Bir kez olsun berbat olmayacağım ve büyüml beni dinleyecek. Onu benim sürtüğüm yapacağım.

"Duydun mu? Benim ," diye tıslıyorum önümdeki kâseye. "Ben senin kaltağın değilim!" Kyro bağılıyor, gözlerimi deviriyorum.

"Ding-a-ling'ini okşamaya geri dön!" Mücevherli hançeri kaptığım gibi bağırdım, ki onu bulmak tahmin edebileceğinizden daha zordu. Süpermarkette satmıyorlar ki. Ayrıca, daha önce kara büyüden etkilenmediğinden emin olmam gerekiyordu, yoksa büyümü bozabilirdi.

Bıçağı havaya kaldırıp büyüyü tekrarlayarak ve kelimelerimi niyetimle doldurarak, yeterince kan aldığından emin olmak için bıçağı avucumun içinde sürüklüyorum. Ellerde ve bileklerde daha az sinir olduğu için daha az acı veriyor ama yine de çok acıtıyor. İnleyerek elimi bıçağın etrafına sarıyorum ve avucumu yavaşça açıp kaseinin üzerinde tutmadan önce daha derine batırıyorum. Kanım sürekli olarak içine damlarken kelimeleri tekrarlıyorum, otlar ve diğer malzemelerle buluştuğunda tıslıyor. Kanım bağlayıcı faktördür. Niyetim büyümün onu tutması... ama elimi sardığımda onu test ediyorum.

Büyü güçlü, ama gerçekten o iblisi tutacak kadar güçlü mü?

Sonra diğer odada kanamaya hazır bekleyen kadim tanrıyı hatırlıyorum ki bu şimdiye kadar düşündüğüm en tuhaf cümleydi. "Kyro, sana ihtiyacım var," diye bağıyorum.

"Gerçekten mi?" diye sesleniyor. "Benim sikimle mi yoksa büyüyle mi? Çünkü eğer sikse, muhtemelen iç çamaşırına otuz bir çekmeyi bırakmalıyım."

"Önce bitir," diye . Nasıl oldu da bu adamla birlikte oldum? Cidden mi? Başka bir hayatta kimi kızdırdım?

Bir homurtu duyuyorum ve birkaç dakika sonra kapı aralığında beliriyor, şortunu yukarı çekiyor. "Bunca zamandır senin amını düşündüm, bilmen gerektiğini düşündüm. Şimdi ne istiyorsun?"

Bu neden garip bir şekilde
sevimli? Belki ben de onun kadar
deliyimdir.

"Seni bıçaklamam lazım," diye bilgi verdim.

Gözlerini kırıştırıyor ve sarsakça başını sallıyor. "Güzel, bir nedeni var mı, yoksa bitirdiğim için kızgın mısın?" Her iki durumda da çemberin arkasında duruyor ve elini uzatıyor. Gülerek elini tutuyorum ve karşıma oturana kadar ona rehberlik ediyorum, dizlerini benimkilere bastırıyor ve kâse . "Soru yok mu? Sen seni bıçaklamama izin mi vereceksin?"

"Yani, beni öldürmeyi planlayıp planlamadığınızı merak ediyorum, ama sanırım beni canlı tercih ediyorsunuz."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum. "Emin misin?" Elini temizledikten sonra hançeri oraya bastırırken soruyorum. "Bu acıtacak. Senin kanın benimkinden daha güçlü, o yüzden daha iyi tutacaktır." Kesiyorum ama tıslamıyor bile, sadece

yüzünde o gülümsemeyle orada oturuyor. Elini bıraktığımda tuhaf bir şekilde beni izliyor.

"Kasenin üstüne yumruk at," diye mırıldanıyorum.

"O da öyle dedi," diye şaka yapıyor talimatlarımı uygularken ve kan önce elinden aşağı, sonra da yavaşça aşağıdaki kaseye damlamaya başlıyor.

Ama kanıma karışır karışmaz garip bir şey oluyor.

Duman kabarıyor, ama kanımız birbirine karışıyor ve bir anlığına parlıyor, sonra öyle bir güçle çembere geri üflüyor ki, neredeyse ciğerlerimdeki havayı söküp alıyor ve kaybolana kadar gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Geriye kalan tek şey hafif bir parıltıyla karışık kan.

"Vay canına, bu normal mi?" diye soruyor ama ben sadece şok içinde kana bakıyorum, gözlerim kocaman. Bedenimi bir bilme duygusu doldururken konuşamıyorum. "Rose?" diye soruyor ama cevap vermeyince çenemi yukarı kaldırıyor, gözlerimi ararken kafası karışıyor. "Cassandra, iyi misin?"

Ağzımı kapatıyorum ve başımı sallıyorum, o gözlerimi ararken birkaç kez yutkunuyorum. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, sesi ciddi ve alçak. Az önce olanlarla ilgili olarak ikimizin de aynı his ve önem duygusuyla dolu olduğundan şüphem yok.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, boğazımı temizlemeden önce sesim boğuk çıkıyor. "Sadece sihir."

Ama bu bir yalan. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Daha önce bir kez görmüştüm. Beni şaşkınlıkla izlerken ona bakıyorum, açıkça ne anlama geldiğini bilmiyor ve ona söyleyeceksem ne olayım.

"Sadece güçlü olduğu için," diye yalan söylüyorum, kalbim çarparken ve kafamda sorular uçuşurken bile...

, değil mi?

Kyro benim mi?

Ruhumun diğer yarısı mı?

Halkımızın eski bir masalına göre, doğumda ruhlarımız iki ayrı bedene ayrılır ve tüm hayatınızı onları arayarak geçirirsiniz. Bazıları onları asla bulamaz, ancak bir keresinde bir cadı düğününde kanlarını birleştirdiklerinde bu oldu ve insanlar mutluluk içinde bağırıyorlar. Tapınma üç gün boyunca sürmüş, birliktelik kutsanmanın ötesindeymiş çünkü görünüşe göre onlar... ruh eşiymiş.

Hayır, bu doğru olamaz.

Bu bir tesadüftü, sadece güçlü bir büyü, Kyro benim için doğru kişi değil.

Olamaz, çünkü ikimiz de çok geçmeden benden sıkılacağını ve söz verdiği gibi gideceğini biliyoruz ve gittiğinde onu sevemem. Bunun için ruhumu parçalayamam. Kafamı bahanelerle doldursam da bunların yalan olduğunu biliyorum.

Ama korkmuş kalbimi ve titreyen ruhumu koruyan güzel yalanlar.

Gidecek ve bu sorun değil.

Birbirimizin kaderi değiliz, o sadece geçici bir heves. Başka bir şey değil.

Hiçbir zaman.

Büyü hazır ama hâlâ Kyro'ya bakamıyorum, onunla konuşamıyorum bile. Garip davrandığımı fark etse bile bundan bahsetmiyor, gerçi her zaman garip olduğumu düşünüyor. Olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden gerçek Cassandra tarzında, bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Eğer doğruysa, yaptığım hiçbir şey bunu değiştirmeyecek ve eğer umduğum gibi değilse, o zaman yine hiçbir şey değişmeyecek.

İblisi yakalayacağız.

Katili durduracağız.

Gidiyor.

Olacağını bildiğim şey bu. Çiftlik evine giderken kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum, böylece hayal kırıklığına uğramayacağımı biliyorum. Sonuçta, basit bir büyüyü bile doğru yapamayan bir cadı nasıl Kyro gibi bir tanrının ruh eşi olabilir? O olamaz.

Yani bu doğru değil ve ben haklıydım.

"Bu çiftlik size çok tanıdık geliyor. Erkek arkadaşın mı?" Ben büyüyü dikkatle tutarken Kyro yolda soruyor. Evin içinde gezdirebilmek için onu fışkıran kapaklı bir su şişesine doldurdum. Bir büyüyü taşımak için garip bir şey, biliyorum.

Ama kendimi savunmam gerekirse, şu kocaman olanlardan biri ve yanında "Cadı İşleri" yazıyor, yani en azından bu da bir şeydir.

"Neden? Kışkandın mı?" Alay ediyorum.

Gülüyor, yürürken kolunu omuzlarıma atıyor, vücutlarımız birbirine sürtünüyor. "Evet öyleyim Rose."

"Nazik bir adamdı. Benim için biraz ebeveyn gibi oldu. Diğer cadıların yanında bulunmama ya da onların törenlerine katılmama hiç izin verilmedi.

sınıfı neredeyse boğduktan sonra eğitim." Homurdanarak bana bakıyor, ben de irkiliyorum. "Hikaye başka bir zaman için. Benim sihrim hiçbir zaman söylendiği gibi olmadı. Ama bir gün ağlayarak eve yürüyordum ve bir at yolda duruyordu. Meğer yeni bir aygırmış, onu terbiye etmeye çalışıyormuş ama kaçmış. Kötü muamele görmüştü ve insanları sevmiyordu. Ama nedense beni sevmiştii. Onu çiftliğe geri götürmeyi başardım ve o andan itibaren Beauty adını verdiğim ata bakmak için bir işim oldu. Beauty öldüğünde, yanında kaldım. Biz arkadaşlık. Birlikte yemekler yedik, tatiller yaptık ve ben de çiftliğe yardım ettim."

Tekrar yürümeye başladığımızda "Ona ne oldu?" diye soruyor.

"Kanserden öldü. Son günlerinde oradaydım. Çocukları burayla ilgili hiçbir şey yapmak istemediler ama bana da bırakmadılar. Bu şekilde terk edilmiş halde durmasından nefret ediyorum, şimdi bir de yozlaşmış olması? Bu daha da kötü." İçimi çekiyorum, farkına bile varmadan rahatlamak için ona yaslanıyorum. O da omzumu sıkıyor, yürürken güneş üzerimizde parlıyor.

Umarım, canavarı evde tutmak için zamanında orada oluruz. İşe yaramazsa, serbest kalacak ve muhtemelen ikimizi de öldürecek, ama ben bardağın dolu tarafını gören biriyim.

Birkaç dakika sonra "Ailene ne oldu?" diye sorar.

Soru karşısında tökezliyorum ve yürürken yere odaklanıyorum. "Hiçbir şey."

"Ne demek istiyorsun? ?" diye bastırıyor ve beni durduruyor, dönüyor ve çenemi yukarı kaldırarak gözleriyle buluşmaya zorladı. "Rose, anlat bana."

Sertçe yutkunuyorum. Kimseye söylemiyorum, asla. Kahretsin, kırık kalbimin parçaları gerçeği söylese de her şey yolundaymış gibi bile davranıyorum. "Ben altı yaşındayken taşındılar, ne kadar berbat bir hayal kırıklığı olduğumu anladıklarında. Benimle hiçbir şey yapmak istemediler, beni uyarmadan cadılar meclisine emanet ettiler - beni kapılarının önünde bıraktılar - ve bir veda bile etmeden gittiler. Kimse istemezken Allegra beni yanına aldı," diye bitiriyorum ve gözlerime dolan yaşları saklamaya çalışıyorum. "Beni istemediler."

Gözleri kısılıyor ve beni daha yakına çekip dudaklarımı usulca öperken boğazından bir hırıltı kaçıyor. "Seni istiyorum Rose. Onlar senin sevgine layık olmayan lanet olası aptallar, lanet olası serserilerdi. Seni incitmeye devam etmelerine sakın izin verme. Onlar seni geride bıraktı, senin de onları bırakman gerek. Gözlerinde hâlâ nedenini merak ettiğini görüyorum. Hâlâ onları seviyorsun."

Kahretsin, nereden bildi?

Başımı sallıyorum, güneş bizi ısıtırken bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Artık yok, Cassandra. Onlar bu sevgiye layık değiller. Nasıl olduğunu göremiyorlarsa

İnanılmazsın, o zaman onları daha çok kandır. Bir gün tüm dünya sana baktığımda ne yaptığımı görecektir, sana söz veriyorum" diye yemin ediyor. Etrafımızda kuşlar uçuşuyor, rüzgar esiyor ve tüm dünya bu sözlerle iç çekiyor gibi görünüyor, kalbimi geride kalan çatlakları dolduran sıva gibi doldururken bile.

Kendi ailem beni istemedi. Bu yüzden mi ruh eşi olmamızdan bu kadar korkuyorum? Çünkü eninde sonunda beni de geride bırakacağını biliyorum, istenmeyen?

Bilmiyorum ama şu anda bunların hiçbirisi umurumda değil. Elleri beni kavıyor, dudakları beni sabitliyor ve kalbi benim için atıyor, bana yaşadığımı, güçlü olduğumu ve en azından şimdilik bu dünyada bir kişinin benimle olduğunu, beni istediğini hatırlatıyor. Beni görüyor.

Beni yine usulca öpüyor. Söylemek istediğini biliyorum, dudaklarında hissediyorum.

Seni bırakmayacağım.

Ama ben ondan önce üstlerini örtüyorum, çünkü ikimiz de gerçeği biliyorken yalan söylemeye dayanamıyorum.

Gidecek, onlar gibi gidecek. Umarım kalbim bu sefer dayanabilir.

Geri çekiliyorum ve arkamı dönüp yürümeye başlıyorum. Bana yetişmek için hızla yürümeye başlamadan önce ağır ağır nefes aldığını duyuyorum. Bakışlarını yüzümde hissetmeme rağmen konuşmuyoruz, ama eli benimkine dolanıyor, burada olduğunu bilmemi sağlarken sıkıyor.

Acımı görüyor.

Anlıyor.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüyoruz ve toprak patikadan aşağı döndüğümüzde iç çekerek tekrar işime dönüyorum. "İşte burası. Sessiz olmamız gerekiyor. Sanırım gündüzleri uyuyor, bu yüzden onu uyandırmak istemeyiz."

"Tamam, yine de hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor. "İşte orada."

Başımı sallıyorum. Yaklaştıkça ben de daha çok hissediyorum. Canavar içeride, şimdi tek yapmam gereken büyüü yerleştirmek ve işe yaramasını ummak. Ondaki sonra sessiz kalıyoruz. Kyro eve varana kadar önümde yürüyor, sonra geri çekiliyor, o beni korurken büyüü yapmam için bana güveniyor.

Derin bir nefes alarak şişenin kapağını açıyorum ve büyüü fısıldamaya başlıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, şişeyi dikkatlice devirirken büyümün ve niyetimin bana rehberlik etmesine izin veriyorum. Arazinin çevresinde yürümeye başladığımda sadece küçük damlalar damlıyor. Kendimi büyüün içinde kaybederken Kyro'nun beni koruyacağına güveniyorum.

Her adımda sihir içime doluyor, giderek güçleniyor, tıpkı gerilen ve yerine oturmaya hazır bir lastik bant gibi. Acı vermeye başladığında neredeyse sonuna gelmişim ve son birkaç adımda tökezledim. Son damla ile çember kapanıyor, yerine oturuyor ve ben de Kyro gibi nefes nefese kalıyorum, büyü şüphesiz onu çağırıyor.

"Kahretsin, neredeyse görebiliyorum," diye fısıldıyor huşu içinde.

Gözlerimi açıyorum ve ne demek istediğini anlamak için bir adım geri çekiliyorum. Evin etrafındaki hava büyüyle parıldıyor gibi görünüyor. Şişenin kapağını kapatıyorum ve dayanması için dua ediyorum. "Bunu test etmeliyiz," diye mırıldanıyorum.

"Öyle. Umarım bu işe yarar yoksa öldürmemiz gereken sinirli bir iblis olacak," diye homurdanıyor ve boynunu kırarak beni arkasından itiyor.

Canavarla başa çıkmak için benden daha donanımlı olduğunu bildiğim için isteyerek gidiyorum. Ben üzerime düşeni yaptım, o da kendi üzerine düşeni yapıyor, eşit ve ortak. Büyü konusunda bana güvenmişti, şimdi benim de ona güvenmem gerek.

"Hey, iblis amcık! Uyan artık, ziyaretçilerin var!" Kyro bağılıyor. "Çirkin kığını buraya getir! Bak, yemen için güzel bir cadı. Tadının harika olduğuna seni temin ederim!" Ona bir tokat atarak gülmesini sağlıyorum ve bir uluma yeryüzünü sarsıyor, ardından evin içinde onu sarsan adımlar atılıyor. Kapı uçarak açıldı ve iblis tüm çirkin ihtişamıyla ortaya çıktı.

Bize ters ters bakmadan önce bir kükremeye başını geriye eğiyor ve gerçek Kyro tarzıyla onunla alay ediyor, dönüp pantolonunu indiriyor. "Bunu ister misin, kaltak?" diye bağılıyor. Gülüyorum ama çileden çıkmış iblis saldırdığında sesim bir gıcırtyla kesiliyor.

Kyro pantolonunu yukarı çekip dönüyor ve büyüünün onu tutmaması ihtimaline karşı beklerken ellerinde ateş oluşturuyor. İblis doğrudan bariyere doğru koşar ve ayağa kalkmadan önce neredeyse insana benzer bir bağırişla geriye doğru fırlatılır. Bu sefer başını eğiyor ve bariyere çarpmaya çalışıyor. Bariyerin yerine oturup onu geri fırlatmadan önce büküldüğünü hissettiğimde irkiliyorum.

Bu sefer daha temkinli, ayağa kalkıyor ve bariyerin kenarından yürüyor, parlayan gözlerini bizden ayırmıyor. Öfke yüzünü buruşturuyor, kapana kısıldığı için kızgın.

"İşe yaradı," diye fısıldıyorum ve gözleri bana kilitlenmeden önce durup havayı kokluyor ve yemin ederim sırtıyor.

"Sen," diye tehditkâr bir şekilde hırlıyor. "O kişi."

"Evet! Bunu yapabileceğini biliyordum Rose!" Kyro iblisin sözlerini duymazdan gelerek bağılıyor ve dikkatim dağılmadan önce içimde yankılanıyor. Kyro dönüyor

ve beni derin derin öpüyor, iblise bakmak için geri döndüğünde beni nefes nefese bırakıyor.

"Evet, şimdi onu nasıl öldüreceğimizi bulmamız gerekiyor," diye mırıldanıyorum, bu adamın bir öpücüğünün beni ne kadar kolay etkilediğini belli etmemeye çalışarak.

"Peki... bu arada ne yapalım Rose?" diye mırıldanıyor, sonra dönüp kaşlarını bana doğru oynatıyor.

"Hayır," diye uyarıyorum, parmağımınla onu işaret ediyorum ve geri çekilmeye başlıyorum. "Bundan daha hızlı koşsan iyi olur, küçük cadı, çünkü seni seni becereceğim."

Kahretsin.

Tereddüt ediyorum ama üzerime atladığında dönüp bağırarak koşuyorum, kaçmaya çalışıyormuş gibi yaparken bile gülüyorum.

OceanofPDF.com

16

KYRO

I Onu ormana kadar kovalıyorum. Bazen onu yakalıyorum, ağaçlara sabitliyorum ve tekrar hareket etmesi için şaplak atmadan önce onu anlamsızca öpüyorum. Her seferinde kaçıyor, olduğu yerde kalmayı öğrenemiyor. İhtiyacı olanı almaktır.

Aptal Rose, kaçmaya çalıştığı için cezalandırılacak, kovalamaca hoşuma gitse bile.

Ağaçların koşarken, dallardan eğilirken ve o kadar kolay hareket ederken havaya yayılan uyarılma kokusunu alabiliyorum ki bu beni ediyor. Benim

Onu yakaladığımda ona ne yapacağımı hayal ederken sikim sertleşiyor ve sarsılıyor.

Cadıma uygulayacağım tüm yaramaz, ahlaksız şeyler.

Kafamı dolduruyorlar ve ağaçların arasından geçip kulübesinin arkasındaki açıklığa ulaştığında, karşı koyamıyorum. Onu yere yatırdım. Nefes nefese, sürünerek kaçmaya çalışıyor, ama onu çeviriyorum ve mavi saçlarını yüzünden itiyorum, ona sırtarak sikimi karnına sürüyorum. "Hissettin mi Rose? Sikimin bir santimini bile hissetmeden seni çığlık attırıp yalvartacağım."

"Öyle mi?" diye alay ediyor, dudakları benimkinden kıl payı uzakta, eğiliyor. "Önce beni yakalamam gerekecek."

"Seni yakalamak mı? Ben zaten-" Beni tam kıcımdan yakaladı. İnleyerek geriye doğru düşünüyorum ve o da gülerek kulübeye doğru koşmaya başlıyor. Orada yatıyorum, inliyorum ve sikimi tutuyorum, ama acı geçince kıkırdıyorum.

Ayağa kalkıp tökezleyerek kulübeye doğru ilerledim ve kapıyı çarparak açıp etrafıma bakındım. "Çık dışarı, çık dışarı, her neredeyse Rose. Bunun bedelini ödeyeceksin," diye bağıryorum.

Kıkırdadığını duydum. Sırtarak kapıyı arkamdan çarpıyorum ve beni her zaman mavi gülüme götüren çekime güvenerek onu aramaya başlıyorum.

"Küçük cadı, neredesin?" Ön kapıyı kilitlemeden önce mutfığı ve oturma odasını kontrol ederken alay ediyorum. Kıs kıs gülüyor ve ben onu gizlemeye çalıştığını duysam da o daha çok gülüyor. Oturma odasından geçip merdivenlerden yukarı çıkarken, perdeyi geçip yatak odasına girerken sırtışım büyüyor. "Seni yakaladığımda gülüyor olmayacaksın Rose. Benim için çığlık atıyor olacaksın."

Etrafıma baktığımda Salem'in yatağın arkasından çıktığını görüyorum. Gözlerimi devirip yatağın etrafında dolanıyorum, "Aha!" diye bağıryorum ama yerde sadece bir yastık var. Bir kıkırdama duyduğumda dönmeye başlıyorum, ama sonra bir vücut benimkini yakaladığında aniden havada uçuyorum. Kahkahalar atarak yatağın üzerinde zıplıyorum ve dönüp Cass'i ayağa kalkmaya çalışırken yakalıyorum. Kollarımı beline doluyor ve ona gülümsüyorum. Mavi saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor ve ela gözleri mutluluk ve şehvetle parlıyor, bana karşı kıpırdanıyor, kurtulmaya çalışıyor, kıvrımları sertliğime bastırıyor.

"Kıpırdanmaya devam et Rose, bu beni daha da sertleştiriyor," diye homurdanıyorum ve o da sakinleşiyor. Nefesini üfleterek yüzüne düşen saçlarını tarıyor, pembe dudakları gülümseyerek yukarı kalkıyor ve gözleri yanlardan kırışıyor. "Evet,

Beni yakaladın... Şimdi bana ne yapacaksın?" "Seni cezalandıracağım tabii ki." Sırıtiyorum.

Gözleri büyür ve tekrar kıpırdanmaya başlar. "Uh-uh, Rose, kaçmamalıydın. Şimdi cezanı iyi bir kız gibi çekeceksin, yoksa seni ıslak ve istekli, kıcını şaplaqlarımdan ağrıyan ve amını ihmal edilmiş halde bırakacağım."

Bizi çevirip onu yatağa sabitlediğimde bana ters ters bakıyor. "Dövüşmeye çalış, sana meydan okuyorum, sadece daha da kötüleştireceksin," diye uyarırken eğilip dudaklarımı yanağından kulağına doğru sürüklemeyi önce onu öpüyorum. "Sana meydan okuyorum."

Altımda pantolonunu indiriyor, vücudu benimkine sürtünmek için eğiliyor. Gülümseyerek geri çekiliyorum, çünkü kızım az önce teslim oldu, kontrolüme razı oldu, ki bu bir ilk. Onu yuvarlıyorum ve kıcını havaya kaldırırken inliyor. Elimi elbisesinin arkasına sokuyorum, döndürüyorum ve çekiyorum, vücudundan koparıyorum. Parmaklarımı güzel sırtında gezdirip, minicik bir külotun zar zor örttüğü kıcına doğru ilerletirken inliyor ve kalçalarını oynatıyor.

Parmağımı kumaşla teni arasında kaydırarak, elimi kıcından amına doğru önce tekrar yerine oturtuyorum ve ıslaklığının kumaşı ıslattığını hissederek onu avuçluyorum. "Rose, sanırım seni kovalamamdan hoşlanıyorsun... Sanırım seni cezalandırma fikrimden hoşlanıyorsun."

"Hayır, sadece sik istiyorum."

"Yalancı," diye homurdanıyorum, iç çamaşırını yırtıp çıkarırken, acı içinde soluk soluğa kalırken onu sarsıyorum. Önümdeki güzel manzaraya bakarken dudağımı ısıriyorum ve sonra parmak eklemlerimi kıcında gezdiriyorum. Ellerimden kızardığında muhteşem görünecek ve ancak o zaman parmaklarımı amına gömeceğim ve serbest bırakıldığını haykırırken etrafımda sıkıştığını hissedeceğim.

Sadece benden alacağı serbestlik.

Ben amını ayırırken yatağa sürtünüyor, sıkmek için sabırsızlandığım parıldayan pembe sekse bakıyor. Ama söz sözdür, ceza önce gelir. "Kyro," diye inliyor.

"Çok sabırsızsın." Elimi kaldırıp yanağına bırakırken gülüyorum, önce yumuşak, sonra daha sert bir şekilde tekrar yapıyorum. Bağırarak öne doğru atılıyor ama parmaklarımı kıvrımlarından aşağı sürüklediğimde eskisinden daha ıslak. Sırtarak ona tekrar tekrar şaplak atıyorum, sonra acıyı ovuşturup amını okşuyorum ve benim için ne kadar sıırıslıklam olduğunu hissediyorum.

"Pislik," diye tıslıyor, dokunuşuma doğru geri çekilip parmaklarımı ararken bile.

Ona daha sert şaplak attım. "Bu da neydi Rose?"

"Yok bir şey," diye ciyaklıyor, ben kızaran kıcını okşarken yanıtı bir iniltiye dönüşüyor. Elimin üzerinde bıraktığı net iz sikimin sarsılmasına neden oluyor ve daha fazla bekleyemiyorum. İyi bir kız olduğu ve cezasını çektiği için orgazmı hak ediyor.

Elimdeki nesneyi onun göremeyeceği bir yere koyuyorum. Yüzü yatağa bastırılmış, sırtı kemerli ve mükemmel yuvarlak kıcı ellerimden işaretlenmiş. Amcığı sikim için yalvarıyor ve damlıyor. Ama henüz alamayacak. Ona emrettiğim halde benden kaçtığı için verdiğim cezaya katlandığı için bir ödülü hak ediyor.

Benden asla kaçamayacağını bilmeli.

Hazır olduğunda, içine biraz sihir atıyorum ve sıcak kafayı girişine doğru bastırıyorum. "Kyro-" diye uyarıda bulunmaya başlıyor ama altın dildoyu içine sokuyorum, gerçekten sıcak olana kadar daha fazla büyü yapıyorum. Çıglık atıyor, kendini becerirken kalçalarını ileri geri yuvarlıyor. "Tanrım, bu da ne?" diye bağıyor klitorisini çimdiklerken.

Amının dildonun etrafında çırpınısını, kalçaları dönerken onu daha derine çekişini ve kendini içine almasını izliyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu Rose?" Yapay penise daha fazla büyü eklerken klitorisini ovuşturarak soruyorum.

"Siktir, siktir, siktir, siktir," diye bağıyor. "Ben gidiyorum-" Boşalırken ağlıyor, ben yavaşça kanalından çekerken amcığı dildonun etrafında titreşiyor, öne doğru yığılmadan önce orgazmını çekiyor.

Amından sular akarken ve kıcının yanakları el izlerimle kaplıyken, hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Yapay penisi yere atıyorum, o inerken kık yanaklarına masaj yapıyorum, gözleri kapalı bir şekilde orada yatıyor. "Kahretsin, sen gerçekten bir tanrısın. Bir orgazm tanrısı," diye mırıldanıyor, ben eğilip sırtına öpücükler kondururken sırtımamı sağlıyor.

"İşimi kolaylaştırıyorsun Rose. Senin zevkini de kendiminki kadar istiyorum," diye fısıldıyorum dürüstçe. "Şimdi o güzel kıcını ters çevir ki ikimiz de adlarımızı unutana kadar o tatlı amcığı sikebileyim."

O kadar hızlı dönüyor ki neredeyse yataktan düşecek. Gülerek kendimi kalçalarının arasına sıkıştırıyorum, ona sırtarak bakarken bir elimi başının yanına koyarak yukarı itiyorum.

"Merhaba," diye ciyaklıyor.

Çok sevimli.

"Selam Rose," diye mırıldanıyorum, eğilip onu usulca öperken kendime engel olamıyorum. Kalbim şefkatle ve ona göz kulak olma ihtiyacıyla dolup taşıyor.

onu öpmek ve beni ne kadar mutlu ettiğini göstermek istiyorum.

Onu kızdırmak, başka bir şey söylemek istiyorum ama benimkilerle aynı şekilde yanıyor gibi görünen ela gözlerine bakarken yutkunuyorum. Bacaklarını belime sararken dudakları yavaşça gülümsüyor, ellerini omuzlarımda ve boynumda gezdirerek yanaklarımı okşuyor. Tek kelime etmeden beni yavaşça aşağı çekiyor ve dudaklarımız yumuşak, emin bir öpücükle buluşuyor. Bu öpücük ikimizin de düşünmekten korktuğu şeylerle dolu, söylemeyi bırakın.

Zayıflık.

Arkadaşlık.

Gülüşmeler.

Sevgiler.

Dillerimiz birbirine dolanırken onun ağzına doğru nefes alıyorum. İkimizin de acelesi yok, yavaşça öpüşürken bedenlerimiz birbirine bastırılmış halde kalıyor. Öpüşmenin bu kadar bağlayıcı olabileceğini hiç bilmezdim. Ve şimdi bunu neden hiç yapmadığımı biliyorum, çünkü bu küçük cadı artık içimde. Onu her gördüğümde, onu öpmek istiyorum. Tek düşündüğüm bu - uyumadan önce aklıma gelen son düşünce uyandıgımda düşündüğüm ilk şey.

O, her zaman o.

"Cassandra," diye fısıldıyorum o inerken, bacaklarını kalçalarımın etrafında sıkıyor.

Aramıza uzanarak yumuşak elini sikimin etrafına doluyor ve beni amına doğru yönlendirerek girişine dayıyor. Onu daha sert öpüyorum ve içine itiyorum, çekip yavaşça geri itmeden önce onu kabzasına kadar dolduruyorum.

Acelesi yoktu, ona vurmaya ya da onu anlamsızca sikmeye ihtiyacı yoktu.

Bu anın yumuşaklığı beni çağırıyor, yumuşak inlemeleri ve soluk soluğa nefes alışları. Elleri yüzümü ve sırtımı okşarken o yavaş, uyuşturucu öpücüklerine devam ediyor, ben kalçalarımı yuvarlıyor ve güneş parlarken onu alıyorum.

Bu sikişmekten daha

fazlası. Bu seksten daha

fazlası.

Gözlerimiz birleşiyor ve bir an için birbirimize o kadar mükemmel bir şekilde uyuyoruz ki, sanki kader gibi, bedenlerimiz bir olarak hareket ediyor, dudaklarımız bir öpücükte buluşuyor ve ruhlarımız birbirine karışıyor.

Öpüşmelerimiz hızlanıyor, hala yumuşak ve ben hızlanıyorum, çılgınlıklarını yutarken kanalına pompalıyorum. Amcığı şimdiden etrafımda çırpınıyor ve ben de aynı şeyi hissediyorum - boşalma ihtiyacı. Zevk içime doğru akıyor.

Her dokunuşta, neredeyse dudakları beni benden çekiyordu ve öpüşmemizden kopamıyor gibiydim, ta ki aniden...

Patlarsınız.

Kelimenin tam anlamıyla patlarsınız.

O kadar sert boşalıyorum ki, etrafımızı paramparça eden parlak bir ışık olduğunda bile hareket edemiyorum. Ama sonra, o tutkunun sancılarına kapılmış yatarken ben ondan uzaklaşıyorum, vücudu boşalırken kıvranıyor. Ancak durduğunda yatağa geri yaslanıyor. Yatağın dibine çömeldiğimde gözleri benimkilerle karşılaştığında kocaman oluyor.

Az önce ne oldu öyle?

Nefes nefese, göğsü kabarmış ve kızarmış. Saçları dağınık ve vücudu iyi kullanılmış, yine de gözlerindeki korkuyu fark ediyorum, şüphesiz benimkilerde de yankılanıyor.

"Bu da neydi böyle?" diye bağılıyor ve paniklemeye başlıyor. Yatakta debeleniyor, ben de ona yardım etmek için ayağa kalkıyorum ama beni itiyor, sonra da volta atmaya ve dokunmamaya başlıyor. "Büyüyü hissettim, çok güçlüydü... Sanki bizimkiler birbirine karışıyordu."

"Ben de hissettim," diye itiraf ediyorum, ama nedense bu beni panikletmiyor, panikletmesi gerektiği halde.

Dönüyor, gözleri vahşi ve saçları arkasında uçuşuyor ve bakışlarım tekrar o ela gözlerle buluşmadan önce bir anlığına çıplak göğüslerine takılıyor. "Sen," diye tıslıyor. "Tuhaf, büyülü, tanrısal aletinle bana ne tür bir... sihir yaptın?"

Sözlerine hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırıştıyorum ama sonra gülmekten kendimi alamıyorum. "Ben mi? Rose, eğer biri varsa o da büyüleyici vajinanla sensin," diye takılıyorum.

Bir an için dudaklarını büken bir gülümsemeyle ofluyor. "Vajinamın büyüleyici olduğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldıyor başını sallayıp beni işaret etmeden önce. "Hayır, bu konumuzun dışında. Bunu sen yaptın." Elini aramızda dolaştırıyor. "Sen ve o büyülü çükün benden uzak durmalısınız!" diye bağılıyor ve ben gülerken yanımdan hızla geçiyor.

Doğruca banyoya gidiyor ve kapıyı çarpıyor. "Bekle... Bu daha sonra sapıkça seks yok anlamına mı geliyor?" Ben aradım.

"Öyle olmadığını biliyorsun!" diye bağılıyor kapıdan. "Sen delisin!" Sırıtarak cevap veriyorum.

"Bayılıyorsun!" diye bağılıyor.

Öyle. Gülmekten kendimi alamıyorum. Kapı açıldı ve orada durdu, gözleri şaşkınlığını gösteriyordu. "istememiştım, ama lanet olsun. Bir şey hissettim... Sen hissettin mi?"

İçimde bir korku kıvılcımı alevlenirken başımı sallıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Küçük cadı istemedenden de olsa denemeye devam etse bile planım değişmedi. Aramızda her ne varsa, bizi sürekli bir araya getiren bu tuhaf büyüğü bağ her neyse, önemli değil.

Sonsuza kadar olamayız.

O benim olamaz, ben de onun olamam.

Birbirimizi çok fazla incitirdik ve ben her şeyden önce gülümü asla incitmek istemediğimi fark ediyorum. Asla. Bu fikir beni hasta ediyor ve kalbim sıkışıyor. Her ne olduysa ve sonrasında yaşananlar yüzünden biraz paniklemiş olsam da, onu rahatlatmak için bir nefes alıyorum. "Bir şey olmadı Rose, sadece büyülerimiz birbirine karıştı, olur böyle şeyler. Sakin ol ve yatağına geri dön. Her şeyi daha iyi yapacağım."

Yutkunuyor. "Başka bir şey olmadığına emin misin?"

"Başka ne olabilir ki Rose?" Soruyorum ve başını sallamadan önce bir an için gözlerinde bir şey parlıyor.

"Hiçbir şey." İç geçiriyor ve dışarı çıkmadan önce kolunu kapıdan indiriyor. "Haklısın. Kahretsin, yine de garipti."

"Tuhaf," diye katılıyorum yatağına geri tırmanırken. O da öyle yapıyor, başını göğsüme yaslıyor. Kollarımı ona dolayıp sımsıkı sarılırken bile kalbimin çarpıntısını gizlemeye çalışıyorum, gözlerim tavana sabitlenmiş.

Korku beni dolduruyor. Kendim için değil... ama onun için.

Gelecek olan şey için. Cadıma zarar vermemenin bir yolunu bulmalıyım. Çünkü aramızdaki bu şey gittikçe ve çok geçmeden, çekip gidemeyeceğimi biliyorum. Ve gitmediğimde, benden nefret etmeye başlayacak çünkü beni tanımıyor.

Gerçek ben değilim.

O adamdan nefret ederdi. O adamdan iğrenirdi ve ben de asla benim olmayacak birinin peşinden koşarak kalbi kırık bir şekilde ortada kalırdım.

Sevdiğim birini tekrar kaybedemem.

Bunun geçici olduğunu, kalbim yavaşlayana kadar kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. İkimiz de bunun sadece biraz eğlence olduğunu biliyoruz...

Ta ki o sonsuza dek birlikte olacağı erkeğı bulana kadar.

Ben olmayacak bir adam.

17

CASSANDRA

"W Canlı canlı yakmaya ne dersin? Puf!" Gürültüyle ellerimi birbirinden ayırarak el hareketi yapıyorum.

"İşe yaramaz, ateşi severler," diye yanıtlıyor Kyro, üzerinde sadece bir boxer'la kanepede baş aşağı uzanırken. Bütün sabah iblisi öldürmenin yollarını tartıştık. Şimdiye kadar yangın bombası, ateş etme, boğazını kesme, atlarla parçalara ayırma, gama ışını silahı ve aklınıza gelebilecek her türlü saçma ve uydurma fikri eledik.

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var, nereden bulacağız?" İçimi çekiyorum, asılı sandalyeye yaslanıp bacaklarımı sarkıtarak onu izliyorum. Bugün kendimi garip hissediyorum. Bedenim neredeyse enerjiyle titreşiyor ve sanki serbest bırakılmayı bekliyormuş gibi büyüümün damarlarımda kıpırdadığını hissedebiliyorum. Yine de bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, büyüümün etkileri ya da sadece iyi bir gece uykusu olmalı.

"Kitapları deneyebiliriz. Bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek için tanıdığım bazı insanlarla da iletişime geçeceğim." Ayağa kalkıyor ve telefonunu alıp mesaj yazmaya başlıyor. Bir kitap seçiyorum ve aramızdaki cinsel gerilimi görmezden gelmeye çalışarak karıştırmaya başlıyorum. Dün gecedan beri çok garipti.

O seks... yumuşaktı, neredeyse sevişmek gibiydi. Kyro'nun yaptığı herhangi bir şeyi tanımlamak için bu terimi kullanacağımdan değil, ama öyle hissettirdi ve şimdi ikimiz de ne söyleyeceğimizden veya ne yapacağımızdan emin değiliz. Sabahdan beri benimle flört bile etmedi. Bakışlarımı kitaptan onun gergin yüzüne kaydırıyorum ve bunun onu korkutup korkutmadığını merak ediyorum. Beni biraz korkuttu, kabul ediyorum, özellikle de kan karışımından sonra, ama yine de onu istiyorum.

Onun için mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde acı çekiyorum. Aptal Tanrı ve onun uzay ısıtıcı penisi.

İçimi çektim, o da baktı. "İyi misin Rose?" diye soruyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, üzgünüm." Omuz silkiyorum. "Ah, sormayı unuttum, banyodaki altın güller de neyin nesi? Artık onları bana vermek istemiyor musun?" Alay ediyorum.

Sırıttıyor ama gözlerinde bir şey dalgalanıyor. Konsantrasyonunu telefonuna geri vermeden önce gizemli bir şekilde tek söylediği "Doğru hissettirdi," oluyor. Tamam o zaman. Okumaya geri dönüyorum ve kendimi iblis biliminde kaybediyorum, ama kafamı kaldırdığımda Salem birkaç santim öteden Kyro'ya bakıyor.

"Kedimle göz göze gelme yarışına mı giriyorsun?" Sırıttıyorum ve kitabı kapatıyorum.

"Kimin daha baskın olduğunu görmeye çalışıyoruz-ah, sen kaybettin!" diye mırıldanırken gözlerini Salem'den ayırmıyor bile... Salem'in yüzüne bağırıyor, Salem tıslayıp yere atlıyor ve ben başımı sallarken tırısla uzaklaşıyor.

"Erkekler."

"Onun derdi ne ki zaten?" Kyro soruyor. Kanepeye yaslanıp bir ayak bileğini dizinin üzerinden geçiriyor ve kolunu arkaya doğru sarkıtıyor. *Playgirl dergisine* çıkmış gibi görünüyor ve salyalarımın akmadığından emin olmak için ağzımı silmem gerekiyor. Tabii ki fark ediyor ve sırtışı artıyor ama ilk kez müstehcen bir şey söylemiyor.

Tuhaf.

"Yıllardır Allegra'yla birlikteydi, bir gün ortaya çıktı. Allegra bir büyü yaptı ve onun eskiden insan olduğunu anladı." Gittiği odaya bakıyorum. "Ama bu çok uzun yıllar önceydi, sanırım artık insandan çok kedi gibi. Onu geri döndürmeye çalıştık ama bu bir lanetti, büyü değil. Kaderinde her zaman bir kedi olmak var." İç çekiyorum. "Her neyse, siz piramit adamlarının kedileri sevdiğini sanıyordum," diye takılıyorum.

"Piramit adamları mı?" Kıkırdıyor. "Mısırlılar onlara tapardı. Bu doğru. Yine de onlardan hiç hoşlanmadım, çok ürkütücüydüler. Öfkeli küçük yaratıklar. Bana sorarsanız nefret yumakları."

Kahkahamı bastırmak için dudaklarımı büzüyorum ve gözleri kısılıyor. "Bana gülme Rose."

"İyi, iyi, özür dilerim. Ben senin soruna cevap verdim, sen de benimkine cevap verir misin?" Tereddütle sordum.

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sanırım?"

"Kardeşlerin nerede? Onları bulmayı gerçekten hiç denemedin mi?" Yumuşakça soruyorum.

Yutkunuyor ve bir an için gözlerini kaçırıyor, sonra kolu düşüyor ve yüzünü ovalıyor. "Ben aradım. Sanırım diğerlerini arayan tek kişi bendim. Bir keresinde ağabeyimi bile bulmuştum, Halid."

"Benzersiz bir isim," diye yorum yapıyorum ve o da gülümsüyor.

"Ebeveynlerimiz ironikti. Sonsuza dek sürecek demek. Bir çeşit yeniden doğuş... Onun için mantıklı. Her neyse, onu bir kez buldum ama kendinde değildi. Başka birinin derisini giyiyordu ve beni tanıımıyormuş gibi davranıyordu. Ondan sonra bir fikir edindim ve hepsini yalnız bıraktım, istedikleri buydu. Geçmişte yaşamak, nefret ve pişmanlıkla dolu olmak," diye homurdanıyor.

"Ama sen değil." İfadem karşısında gözlerini kırptırıyor ve ben de ayağa kalkıp adım atarak kendimi onun kucağına bırakıyorum. Sırıttırıyor ve arkasına yaslanırken bana sarılıyor. "Yeni olan her şeyin peşindesin, dünyayı ve onun sürekli değişen halini kucaklıyorsun," diyorum, güçlerim bana bunu sunuyor. "Geçmişte yaşamıyorsun, gelecek için yaşıyorsun."

"Belki," diye mırıldanıyor, gözlerimle ararken sesi boğuklaşıyor. "Yine de bu onları özlemediğim anlamına gelmiyor, bir aile olmayı ve benim gibi anlayan diğerlerinin etrafında olmayı özlemiyorum... ama sanırım bu kartlarda yok."

"Yani arkana bakmadan yoluna devam etmeyi mi planlıyorsun?" İçimi çekiyorum ve eğilip onu usulca öpüyorum, sonra yanaklarını kavrayıp bana bakmaya zorluyorum. "Kulağa korku gibi geliyor Kyro. Geleceğe bakmak ve geçmişe takılıp kalmamak iyidir, ama ondan tamamen vazgeçmek, onu bir kenara itmek ve geçmiş i unutmak

Bize öğrettiği ders aptallıktır. Bunu yapıyorsun çünkü geriye bakmaktan korkuyorsun, hissetmekten korkuyorsun. Bunu gözlerinde görüyorum. Asla çok derine inmiyorsun, yüzeyi geçmiyorsun... Gerçek alevlerini sunduğun sis perdesinin arkasına saklıyorsun. Kyro, bunun ötesini görmeye başlıyorum... Şimdi kaçacak mısın? Ben hiç olmamışım gibi davranıp korkunun seni tekrar kontrol etmesine izin mi vereceksin? Hayatının geri kalanında tek başına dolaşacak, sunduğu her şeyi tadacak ama asla yaşamayacak mısın?"

Nereden geldiğini bilmiyorum ama kelimeler dudaklarımdan akıyor ve sonunda o ateşli gözlerle bakarken neredeyse bir fısıltıya dönüşüyorlar.

"Öyle bir güç, öyle bir potansiyel, öyle canlı ki... İkarus gibi ıslıl ıslıl yanıyor. Ama o güneşe çok yakın uçtu ve yandı... Siz de aynısını yapacak mısınız, yoksa olabileceklerinizin gölgesinde aşağılarda mı süzülüp gideceksiniz?"

"Cassandra," diye uyarıyor, sesi alçak ve tehlikeli, burada Kyro'yla dalga geçmek yok. Hayır, bu gerçek Kyro, dumanların ve gölgelerin arasında saklanan ve kimsenin onu görmemesini uman Kyro. "İtme. Ne istediğini, neyi dürttüğünü bilmiyorsun." Sesi güçle yankılanıyor, gözlerinde titreyen alevler daha da parlarken neredeyse kulübeyi sarsıyor. Elleri kalçalarımı sıkıyor ve elbisemi yakıyor.

O sadece ateşi kontrol etmiyor, o ateşin ta kendisi. Anka kuşu gibi, ama çok daha güçlü.

"Hayır mı? O zaman göster bana. Bana gerçekte kim olduğunu göster," diye talep ediyorum.

Daha yakına eğiliyor ve nefesi kıvrıla kıvrıla duman çıkarıyor, kül ve alev tadı alıyorum. "Kaçarsın, benden herhangi bir iblis ya da büyücüden daha çok korkarsın. Bana Kyro demelerinin bir sebebi var. Bu yüzden en çok korkulan ikinci tanrıydım."

"Göster bana," diye meydan okuyorum.

İrisleri o kadar sıcak yanıyor ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum ve ben orada onun sıcaklığında yanarken yüzü alevlerinin parlaklığında kayboluyor gibi görünüyor. Ama erimiyorum, derimin üzerinden ve altından geçiyor, beni ısıtıyor ama beklediğim gibi öldürmüyor. Onun gücünü, sıcaklığını hissediyorum ve biliyorum ki başka biri olsa ölürdü. Bunu nasıl bildiğimi anlamıyorum ama biliyorum.

Yine de ölmüyorum, onunla birlikte yanıyorum.

Hem kör bir inanç hem de içimde açığa çıkan derin ve güçlü bir şey tarafından yönlendirilerek eğildim. Işığın içinden dudaklarını buluyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. İnliyor, ağzıma ateş üflüyor, bu ateş damarlarımdan ve kemiklerimden akıp beni yakıyor. Saf arzuya dönüşen erimiş lav gibi. Ama sonra alevler daha da güçleniyor... ve daha da güçleniyor.

Ateş içimi doldurdukça acımaya başlıyor, ama elleri sırtıma ve kışıma doğru inip sıkıştığında acı azalıyor ve inlememe neden oluyor. "Beni onunla doldur, benden al, yanmama izin ver," diye fısıldıyorum düzensiz bir şekilde. "Öleceksin," diye cevap veriyor, sesi yüksek ve yankılı, kayaların çarpması ve ateşin aniden patlaması gibi. Gücü inanılmaz, Yine de korkmuyorum. Bunu hissedebiliyorum. Kendi içimde biliyorum.

Beni asla bitirmezdi. Beni asla öldürmez.

Canım yanabilirdi ama diğerleri gibi ölmezdim. Çünkü ben onun ateşini evcilleştirmek için yaratıldım.

"Yapmayacağım," diye karşılık veriyorum tam bir güvenle. "Bırak alevlerinde yanayım, beni bütünüyle yut." Ateş tenimi yalayıp geçerken nefesim kesiliyor.

Elleri beni daha sıkı tutuyor, dokunuşuyla alevleri soğutuyor ama teniyle kaplamadığı her santim yanıyor. Onun sıcaklığıyla, onun gücüyle kaplanan bedenim alev alev yanıyor ve acının ısırığını benden alması için yalvarıyor. İçimde şehvet rüzgarları esiyor, ateşle buluşuyor ve zevk içimde tutuşuyor, rahatlamamanın serinliğini ararken horozuna karşı kör bir şekilde sallanmama neden oluyor.

"O zaman geri dönüş olmayacak Rose," diye uyarıyor, odada yankılanan sesi gücünden çok daha fazlasıyla dolu. Amaç ve kaderle dolu. Benden bir seçim yapmamı istiyor. Eğer bunu yaparsak, eğer onun ateşinde yıkanırsam... bu düşmüş tanrı benim olacak. Ben de onun olacağım.

Neden yapmamamız gerektiğine dair tüm nedenler şu anda önemli görünmüyor. Önemli olan tek şey onun dokunuşunun verdiği serinlik ve bunu yanan tenimin her santimetresine yaymak. Zar zor ve beynim o kadar çok ısınıyor ki haykırıyorum.

Daha da yaklaşıyorum ve sözcükler dudaklarımdan dökülüyor, benden daha büyük bir güç tarafından çekiliyor. "Kurtar beni Kyro, senin olayım."

Hırlıyor, sesi hayvani ve içimde gürlüyor, dudakları dudaklarıma çarparken nefesimi kesiyor. Dili ağzımın içinde dans ederek yanmayı kontrol edilebilir bir seviyeye indiriyor. Ayağa kalkıp beni halının üzerine yatırıyor ve bedenimi örtüyor, teninin değdiği her yeri serinletiyor ama yine de yeterli olmuyor. Kıyafetlerini pençeliyorum ve bir hırıltıyla geri çekilip elbisemi, sütyenimi ve külotumu çekip çıkarmadan önce boxer'ını yırtıyor. Kalçalarımı iterek açıyor ve aralarına uzanıyor, çıplak teni benimkine değdiğinde mutluluktan inliyorum. Bu alevler alçak bir cızırtıya dönüşüyor ve beni onun sert sikine sürüyor.

Dili yanağımdan kulağıma doğru ilerliyor ve orada sertçe ısıyor, her zamanki alaycı Kyro'm görünürde yok. Bu bir tanrı ve bedenime hem acı hem de zevkle tapıyor. "Seni mahvedeceğim küçük cadı, ateşi arzulayana kadar. Onsuz boşalamayana kadar, bedenin tamamen benim olana kadar..."

Benim olana kadar demedi ama ikimiz de onun da bunu kastettiğini biliyoruz.

Yüzümün kızardığının farkındayım ve gözlerim onunkilere kilitlenmiş, ihtiyaç dolu bakışlar atıyor. Ne istediğimi saklamakta hiçbir zaman usta olamadım, diğer kızlar gibi yalan söyleyip kirpiklerini kırpıştırarak yumuşak ve sakinmiş gibi davranamadım. Hayır, arzularımda dürüst olarak öne atıldım ve ne kadar direnmeye çalışsam da Kyro benim istediğim şey. Onun bir katil olduğunu düşünmeme rağmen, tanıştığımız ilk andan beri bu belliydi. Onu durdurmaya yemin ederken bile onun için, ateşten gözleri ve altın teni için yanıp tutuşuyordum.

Tadının nasıl olduğunu, bana karşı, içimde nasıl hissettirdiğini bilmek istedim. Benden önceki her kadın gibi her santimini hissetmek, ama şimdi, onun ateşine kapılmışken, daha önce hiç kimsenin buraya ayak basmadığını biliyorum. Sadece ben.

Ve bu beni kontrol edemediğim yoğun bir sevinçle dolduruyor. Dudaklarım ukalaca kıvrılıyor, bir nefes bile onları terk ederken. Onu daha yakına çekerken ellerim hafifçe titriyor. Onu itmeme bekliyor, bu o ateşli gözlerin her hücresinde ve dudaklarının sıkı çizgisinde yazılı. Etrafımızı saran ateş ve kül kokusu, benim düşmüş tanrım olan bu deneyimi daha da artırıyor.

Çünkü ben istesem de istemesem de o benim.

Ve kalbimi kıracağını bilsem de, bunu durduramayacağım. Bunu durduramam. O benim için yaratıldı, ben de onun için... Sonunda kırılısam ve acı çeksem bile bunu bilmek zorundayım. Bunu hak etmediğini düşünen, tek ailesi ondan yüz çeviren, hayatının her gününü saklayan ve her zaman gerçeklerden kaçan adamı sevmek zorundayım.

Sadece geçmişten değil... içinde saklanan canavardan da.

Yanaklarını avuçluyorum, yanıyor olsa da. Acı bunu bir fanteziden daha fazlası haline getiriyor. "Seni görüyorum Kyro," diye mırıldanıyorum, gözlerini şaşkınlık doldururken bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Seni görüyorum ve seni istiyorum. Korktuğun canavarı, ebeveynlerin tarafından yaratılan, savaşların ve kırık kalbinin şekillendirdiği, her gün saklandığın canavarı. Onu istiyorum, seni istiyorum."

"Kimse beni istemiyor Rose," diye fısıldıyor, sakinleşerek. "Pek değil. Hayatlarına geri dönmeden önce vahşi bir tutku gecesi için sırtan bir playboy istiyorlar. Kahkaha ve mutluluk istiyorlar ama acı ve mutluluk istemiyorlar."

pişmanlık duyarlar. Sadece iyi olanı istiyorlar ve bu onlara fazla geldiğinde de ayrılıyorlar."

"Doğru." Başımı salladım. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama ben değil, Kyro. Ben senin kötü günlerini istiyorum. Acını istiyorum. Bir örümcek gördüğünde attığın çığlıkları istiyorum. Öfkeni ve pişmanlıklarını istiyorum. Kahkahalarını ve tutkunu istiyorum. Hepsini istiyorum, sadece bana göstermeyi seçtiklerini değil. Seni düzeltmeme izin ver Kyro... ve belki sen de beni düzeltebilirsin. İkimiz de çok kırıldık, ama burada, seninleyken, bunu hissetmiyorum. Kendimi bütün hissediyorum. Kendimi... dolu hissediyorum."

İnlemeden ve beni tekrar öpmeden önce gözlerimi arıyor. Her zamanki gibi gerçeklerden saklanıyor ama bir gün bunu yapamayacak. Hâlâ beni uzakta tutmaya ve olduğum gibi görmezden gelmeye çalışıyor... ama kalbi ve ruhu ikimizin de bilmediği bir şeyi biliyor.

Biz için yaratılmışız.

Bedenlerimizdeki tüm bu düşünceleri ve aramızdaki bu ateşi kaybederken şimdilik ikimizin de dikkatini dağıtmasına izin vereceğim, çünkü sonrasında da bizi bekliyor olacak.

Başını kavrayıp inerken dili göğsümde ve göğüslerimin vadisinde geziniyor, daha da soğutuyor. Bana ne isterse yapmasına izin verirken gözlerim fıldır fıldır kapanıyor - beni mahvediyor, kırıyor, yakıyor. Ne olursa, yeter ki durmasın.

Göğsüme üflediği nefesi, meme uçlarıma çarpan sıcaklığıyla beni titretiyor ve soluk soluğa bırakıyor.

"Kyro."

"Yakıyor mu, küçük cadı?" diye hırlıyor, dudakları meme ucuma sarılıp emerken vahşice. Klitorisim zonklayıp aynı sıcaklık için yalvarırken, sıcaklık sarsılmama ve haykırmama neden oluyor. Kalp atışlarım vücudumda yankılanıyor, sadece onun için atıyor.

"Evet," diye inliyorum. "Daha fazla, daha fazlasını istiyorum. Canımı yak, beni parçala, ne yaparsan yap, yeter ki durma."

Göğsüme sıcak hava üflerken tenime karşı kıkırdıyor, neredeyse ateş üfler gibi. "Bu seni gerçekten öldürmüyor," diye fısıldıyor hayranlıkla ve ben de gözlerimi aralayıp onunla buluşuyorum. "Bakalım ne kadarını kaldırabileceksin küçük cadı," diye mırıldanıyor.

Dudakları göbeğimden amıma doğru kayıyor, parmakları girişimi dürttüğçe daha sıcak hava üflüyor. Bir kahkaha atarak dudaklarını klitorisimin etrafında büzüyor, aynı zamanda o sıcak parmaklarını sokuyor. Onlar

İçten dışa doğru beni yakıyorlarmış gibi hissediyorum ve klitorisimdeki baskıya ek olarak, onun altında kıvranırken çığlık atmama neden oluyor.

Parmaklarının her hamlesiyle içime ısı pompalamaya devam ediyor ve dudakları klitorisimde acımaya başlıyor, ama merhamet ediyorum ve teslim oluyorum. Ona, yapabildiğim tek şekilde onunla başa çıkabileceğimi gösteriyorum. Geri çekiliyor ve inliyor. "Islaksın, pis kız, o kadar ıslaksın ki, parmaklarımdan aşağı damlıyor... seni incitirken bile."

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kalçalarımı kaldırarak. Isı çok fazla ve bir şekilde, boşaldığımda azalacağını biliyorum, ama o sadece da ısınıyor gibi görünüyor. Ateş yanıyor ve neredeyse onu görmemi engelliyor ama görüyorum.

Onu.

Bir ışık varlığı.

Ondan yapılmış.

Ateş teninde çalkalanırken, içimden bir korku kıvılcımı akıyor, ama içimdeki derin bir ses, bir araya gelmenin iyileştireceğini, soğutacağını ve artık acıtmayana kadar bu ateşleri evcilleştireceğini söylüyor - birleşmeye, sevişmeye dayanabildiğim sürece.

"Becer beni" diyorum.

Hırlıyor, beni acının sınırına kadar germek için bir parmak daha ekliyor. "Becer beni," diye tekrarlıyorum. "Buna ihtiyacın var, hissetmiyor musun? Patlayacaksın... içimde patlayacaksın, bırak durdurayım."

Tersledi.

Parmakları amımdan çekiliyor ve bir hayvan gibi çevrilip yere itiliyorum. Kalçalarımı geri çekiyor, beni kavrarken etimin cızırtısı duyuluyor. Tanrım, bu pozisyonda bile gözlerimi kapalı tutmak zorundayım, ışığı çok parlak.

İnleyerek geri itiyorum, acımı dindirmesi için yalvarıyorum. Bedenim kaçmam için bağılıyor ama kaçmayacağım yoksa beni asla tam olarak kabul etmeyecek, kendini asla bir başkasına tamamen vermeyecek. Hayır, yapabileceğimi kanıtlamak için buna katlanmalı, hayatta kalmalıyım.

Ona.

Bana.

Dili yanan kömürler gibi omurgamdan aşağı iniyor, bana çığlık attırıyor ama Kyro'dan geriye hiçbir şey kalmıyor. Bunlar sadece alevler ve ben külden başka bir şey olmayana kadar yakmak, almak ve yok etmek istiyorlar. Yine de onun ihtiyacı da

Onu tahrik ederken, kalın sikinin damlayan amıma bastırıldığını hissediyorum. Oduna dokunmak gibi, bunun canımı yakacağını biliyorum.

Ondan kıvılcımların yağdığını hissediyorum. Tenime damlıyorlar, ben ürperip haykırırken dokundukları yeri yakıyorlar. Bunu sona erdirmenin tek yolunun beni becermesi olduğunu bildiğim için geri itiyorum ve sonunda teslim oluyor.

Tek bir yumuşak, dayanılmaz hamleyle içime girdi.

Sızlanıyorum, gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, onları birbirine bastırıyorum. Acı içimde spiral çizerken sığ, çaresiz nefesler alıyorum. Beni sikmeye başlıyor, geri çekiliyor ve içeri giriyor, itişlerinin gücü tarif edilemez.

Ne de olsa bu bir tanrı, sıradan bir insan değil.

Her itişte sıcaklık daha da artıyor, ta ki ölüyormuşum gibi hissedene kadar. Beynim yanıyor, vücudum eriyor, yine de geri itiyorum. Gözyaşlarım ısınmış yüzümden aşağı akarken, kanımın ısındığını ve neredeyse benden damladığını hissederken, acı o kadar büyük, ama değil.

Ölüyorum ve beni kurtarabilecek tek kişi o.

"Kyro!" Çığlık atıyorum. Adı volkanın içinden geçip altındaki adama ulaşıyor.

Hırlayarak, neredeyse çok fazla olana kadar bana daha hızlı ve daha hızlı çarpıyor. İçten dışa yanarak öldüğümden eminim, ama garip bir şey olmaya başlıyor - zevk. Onun dokunuşuyla içime doluyor, acıyla karışıyor, ta ki bir çığlıkla ikimiz de patlayana kadar.

Onun serbest bırakması benimkini benden uzaklaştırıyor, ama bu garip bir şey. Acıtıyor, çok iyi acıtıyor ve o kadar güçlü ki içimize doğru esiyor, beni anında soğutuyor. Sanki bir buz banyosuna dalmışım gibi hissediyorum, sanki tüm o alevler onun orgazmına akıyor.

Dölünün her damlası amımda lav gibi ama alevler sonunda söndü. Duman solumuş gibi öksürmememe rağmen nefes alabiliyorum. Öne doğru düşüp öylece uzanırken vücudum gevşek. Canım yansa da buna değdi. Aldığım zevk hayal bile edilemezdi ve Kyro yanımda yatarken, gözleri kocaman ve şok olmuş, yüzü savunmasız, tanrının altındaki adama ulaşmak için bu acıyı milyonlarca kez çekebileceğimi fark ediyorum.

Aşık olduğum adam.

18

KYRO

"Rose, iyi misin?" Umutsuzca soruyorum, onu kontrol etmek için hareket çalışıyorum, ama sanki vücudumun tüm enerjisi tükenmiş gibi. Yapamıyorum.

Hatta olanların çoğunu hatırlıyorum, sanki sadece ateşmişim gibi. Daha önce sadece bir kez olan bir şekilde beni ele geçirdi... binlerce kişiyi öldürdüğüm bir savaş sırasında. Yine de bu küçük cadı o alevlerin karşısında durdu ve hayatta kaldı.

Ama onu incittim mi?

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, vücudu kırmızı ve çiğ, ama ben izledikçe iyileşiyor, her zamanki krem si rengine dönüyor. Onu kollarıma almak, her santimini öpmek ve her şeyi daha iyi hale getirmek istiyorum. Özür dilemek için. İçimdekileri asla dökmemeliydim ama duramadım ve o itmeye devam etti... ve itmeye devam etti.

Ben patlayana kadar.

Ve hayatta kaldı. Buna inanamıyorum. "Rose, cevap ver bana," diyorum.

"Özür dilerim. Sanırım bir cennete gittim." Sırıttıyor. "Kutsal cehennem, bu çok yoğundu... ama çok iyiydi. Sanırım boşalırken bedenimi terk ettim."

"Ama... sen iyi misin? Hiçbir yerin acımıyor mu?" Hızla soruyorum, elimi aradaki mesafeyi aş ip son gücümle yanağını okşamak için itiyorum.

Ona sokuluyor ve iç çekiyor. "En iyi şekilde ağ rıyorum ama acımıyor. Yine de kucaklaşmaya ve atıştırmalıklara karşı değilim."

İç çekerek gözlerimi kapattım. "Kahretsin, bunu yaptığımıza inanamıyorum."

"Dostum, eğlenceliydi. Şimdi bana ciddi ve tuhaf davranma. Eğer acıyı telafi etmek istiyorsan, iyileşt iğimizde bana daha birçok orgazm yaşatabilirsin." Gözlerimi kır pıştı rarak açıyorum ve onun gülümseyen gözleriyle karşılaş ıyorum. Ciddiydi... Beni hâlâ istiyordu.

Ölmedi. Kaçmadı.

Karanlıkta sakladığım canavarı gördü... ve kaldı.

"Bana ne yapıyorsun, küçük cadı?" Fısıldıyorum, o gözleri arıyorum.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

Sonunda tekrar hareket edebildiğimde, cadımı banyoya taşıyorum ve sırtı göğsüme gelecek şekilde suyun içinde oturup rahatlıyoruz. Etrafımızdaki doğanın sesini dinliyoruz, ben omzunu öperken ellerimiz birbirine dolanıyor. Mutluluk içinde iç çekiyor, küçük nefesli ses beni yeniden sertleştiriyor ve kıkırdıyor.

"Doyumsuz," diye dalga geçiyor.

"Kendime engel olamıyorum," diye mırıldanıyorum, şakacı bir şekilde omzunu ısı rıyorum. "Yemek için yeterince iyisin."

"Peki, kardeşlerinden evli olan var mı... ya da çiftleşen, sanırım?" diye rastgele soruyor ve ben geri çekilirken gözümü kırıştırıyor.

", canavarların kaderinde tek bir kişi vardır ama biz tanrılara böyle bir seçenek sunulmadı. Bir insanla evlenemeyiz, onları öldürürüz. Bir canavarla evlendiğinizi düşünün, sadece kaderindeki eşini bulması için... Hayır, yalnız olmak daha kolay," diye cevap veriyorum ve aniden bunun ne kadar yalnız olduğunu anlıyorum.

"Bu çok üzücü. Hiçbiri hiç aşık olmadı mı?" diye fısıldıyor, baloncukların üzerinde parmaklarımla oynarken.

"İki. Calder... bir süreliğine. Orada ne olduğunu gerçekten bilmiyorum ama o öldü... Ve tabii ki Atlas, her ne kadar öyle değilmiş gibi davransa da." Gülüyorum. "Kendini çok akıllı sanıyordu. Bizim için Lilith bir kız kardeşti ama onun için çok daha fazlasıydı. Bir insanı sevmek yasaktı ama o sevdi. Onu o kadar çok sevdi ki, her yerde onu takip etti. O ışıktı, o ise karanlık. Sadece ona baktıkları için erkekleri öldürdü, onu hep korudu ama asla ona sahip olamadı. Bize sadece kız kardeşine benzer bir figürün üzerine titrediğini söyledi ama hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Bunu görebiliyor ve asla sahip olamayacağı, evlenmesini, çocuk doğurmasını ve ölmesini izlemek zorunda kalacağı kadın için duyduğu acıyı hissedebiliyorduk."

"Tanrım, bu korkunç... Ama yine de öldü, değil mi?" diye soruyor ve sonra yüzünün buruştuğunu hissediyorum. "Kulağa kötü geliyor-"

Başımı sallıyorum ve omzunu öpüyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Evet, yine de öldü ve onca zamanı boşa harcamış olmasının en büyük pişmanlığı olduğunu biliyorum. Aşk söz konusu olduğunda kuralların ne önemi var ki? Ona sahip olabilirdi... bu dünyada sahip olduğu süre boyunca onu sevebilirdi. Bunun yerine ikisini de mutsuz etti ve sonunda onu öldüren sadece ailem değil, kendisiydi. Çok fazla, çok derinden sevdi ve sonlara doğru, Atlas onu defalarca geri çevirdiği için kız kardeşimin depresyonla solduğunu gördüm, ta ki denemeyi bırakana kadar. Bu onun kalbini lekeledi ve kırdı. Hatırladığım, mısır tarlalarında kelebeklerin peşinden koşan, her zaman gülen ve gülümseyen kız bir anda yok oldu. Belki de ölmesi bir lütuftu," diye fısıldıyorum. "Bizi yıktı ama onu acı ve sefalet dolu bir hayattan, asla sahip olamayacağı bir adamı sevmekten kurtardı."

"Ne büyük bir trajedi," diye fısıldıyor Cassandra. "Bu dünyada o kadar çok trajedi var ki, sanki tanrılar... Kaderler, her kim izliyorsa, bizi her zaman test ediyor ve sınırlarımızı zorluyor. Ama anlamsız acı ve ölüm

Bu mu? Bir amacı olması gerektiğini bilsem bile sanırım amacını asla anlayamayacağım."

"Ve alevlerden yeniden doğdu," diye fısıldıyorum hüzünle.

Sonra dönüyor ve kaşlarını çatarak gözlerimle buluşuyor. "Ne dedin sen?"

"Aylar önce, generalken bana söylenen bir kehanetten.

Mısır'da. Yıllar geçtikçe kehanetin satırları değişti ama anlamı aynı kaldı... Ben hep Lilith'i kastettiğini düşündüm..." Sözümü kesiyorum, sonra gözleriyle buluşuyorum, ikimiz de aynı düşüncelere sahibiz ama bunları dile getiremiyoruz.

Ama ya öyle değilse? Ya benim gülümden bahsediyorsa?

Alevler içinde yeniden doğmak... Az önce yaptığımız şey bu değil miydi?

Yine de tam olarak uymuyor, çünkü yeniden doğan benmişim gibi hissediyorum. Başımı sallayarak onu daha yakına çekiyorum ve öpüyorum. "Kehanetler sadece aptal erkek ve kadınların masalları ve umutlarıdır. Onlara hiç inanmadım, asla da inanmayacağım. Ama ben sana inanıyorum Rose, senin amacına. Bu iblisi durduracak ve meclisini kurtaracaksın."

"Yani yapacağız." İç çekiyor, daha da sokuluyor ve kollarıma o kadar mükemmel oturuyor ki içimi bir korku kıvılcımı dolduruyor. Eninde sonunda öldürüleceğini bildiğim halde böyle bir mutluluk nasıl var olabilir? Tıpkı diğer her şey gibi.

Bu dünya sevgi ve umut doğurmuyor, ölüm ve yıkım doğuruyor. Sürekli bir acı, yeniden doğuş ve ölüm döngüsü. Bu böyle, hep böyle . Krallıklar yıkılıyor, ülkeler ve insanlar ve karanlığa yenik düşüyor. Peki aramızda var olan bu ışık nasıl hayatta kalabilir?

, değil mi?

19

CASSANDRA

"O Kahretsin, neredeyse Cadılar Bayramı geldi," diye mırıldanıyor Kyro, Indigo Falls'un ana caddesine ulaştığımızda gözleri bana kayıyor. Haklıydı. Her şey olup , yarın Cadılar Bayramı olduğunu neredeyse . Ölüler ve yaşayanlar arasındaki perdenin en zayıf olduğu gece...

Canavarların oynamasına izin verilir.

Yutkunuyorum. "İçimde kötü bir his var." Sonra ona bakıyorum. "Ya bunu biliyorsa? Ya bu kurbanlar sadece yarın geceye yol açıyorsa?"

Ya perde inceyken büyük bir şey olursa? Bu büyücülük olduğuna göre, mantıklı olacaktır."

"O halde daha dikkatli olmalı ve onu o zamandan önce durdurmalıyız," diye söz veriyor ciddiyetle. İkimiz de iblisin ve büyücüsünün yarın serbest kalması halinde yol açabileceği yıkımın farkındayız.

"Bağlantınız yine neye ihtiyacımız olduğunu söyledi?" Soruyorum, gözlerim daha dün asıldığı belli olan süslemelere takılıyor. Balkabakları, çelenkler, asılı hayaletler ve mumyalar, mezar taşları ve kan lekeleri... Kasabamız her zaman süslemelerle dolup taşar ama bu yıl sadist bir ton var, çünkü peşimizde bir katil olduğunu biliyorum ve yarın... yarın iyi olmayacak. Bunu iliklerime kadar hissediyorum, bir uyarı ya da önsezi gibi.

Bu kule kartı olabilir mi?

Kahretsin, bunu fazla düşünmeyi bırakmalıyım.

Neyse ki, Kyro'nun bağlantısı işe yarayabilecek bir şey bulmayı başardı - iblisi öldürmek ve onu sonsuza dek kovmak için bir ritüel. Ancak, garip malzemeler gerektiriyor ve açıkçası bulabileceğimizden biraz şüpheliyim, ancak perde kalktığına olabilecekleri durdurmak istiyorsak denemeliyiz ve hızlı olmalıyız. İyi bir şey olmayacağı kesin. Eğer bu sadece bir ön hazırlıksa, onları durdurmazsak yarın kaç kişi ölecek?

Birkaç tane mi?

Yüzlerce

mi?

Hepsi mi?

"Masum birinin kanıyla kutsanmış bir bıçak ya da bıçak," diye başlar.

"Neden hep masum olmak zorundalar?" İç çekiyorum ve tartışıyorum.

"Masumların

Bakire mi demek istiyor, yoksa sadece masum bir ruh olabilir mi?"

"Huh, bunu hiç düşünmemiştim. Emin olmak için ikisini de söyleyebilirim."

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Tamam, sıradaki." Kafasında sahte bir cadı şapkasıyla yanımızdan koşarak geçen çocuğu görmezden geliyorum. Sanki onu takacakmışız gibi, çok dayanıksız. Cildinize kan bulaşmasını engellemek ve sizi lanetlerden ve büyülerden korumak için düzgün bir şapka ve cüppeye ihtiyacınız var.

"Bıçak, telaffuz edemediğim bazı rastgele otlar. Ayrıca bakmanız gereken büyü'nün yapım talimatları da var. Bunları dükkânınızdan alabilir miyiz?" diye soruyor sivri bir bakışla.

Dudağımı çiğniyorum ve iç çekiyorum. "Deneyebiliriz ama o şeylerden en az ikisine ulaşamayacağımızı biliyorum. Gel hadi." Düşünmeden otomatik olarak eline uzanıyorum ve sonra donup kalıyorum, yine de fark etmiyor. Elini büküyor

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni arnavut kaldırımli sokak boyunca çekiştirerek dükkâna doğru götürüyor. Elimde olmadan önce birleşen ellerimize, sonra da yüzüne bakıyorum. Birbirimize uzandığımızı biliyor mu acaba? Bunun ne anlama anlıyor mu?

Dükkâna girdiğinde, şaşkınlığımı ve içimde hâlâ büyümekte olan büyüğü görmezden gelip başımı geriye atıyorum. Burada olduğum için içimi korku dolduruyor, endişe de öyle. Beni geri çevirecekler mi? Yaşlılar burada mı?

Kyro yanımdayken içeriye doğru ilerliyorum ve zil çalıyor ama kimse dışarı çıkmıyor. Allegra arkada olmalı ve umarım sadece o vardır. Her zamanki tutsü kokusu bana çarpıyor, tanıdık bir his gibi, evde olmak gibi, artık burası benim alanım olmasa da. Garip bir şekilde bir adım öne çıkıyorum ve eski meclisimden biri gelmeden önce ihtiyacımız olan şeyleri alıp gidebilmek için etrafıma bakıyorum.

Tam o sırada perde itilerek açılıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Hoş geldiniz-" diye başlıyor Allegra, beni görünce donup kalıyor. Yutkunarak tezgâha doğru eğiliyor ve gözlerimiz birbirine kilitleniyor. İkimiz de ne söyleyeceğimizden ya da ne yapacağımızdan emin değiliz. Bir zamanlar neredeyse aile gibiydik. Ailem gittikten sonra kimse sahip çıkmazken o beni yanına almıştı. Ama her zaman bir parçasının bunu bana karşı kullandığını hissettim. Cadılar meclisinden atıldığımdan beri bana bir kez bile ulaşmadı ve ben de durumu anladım.

Beni ailesi olarak istemiyor. Onun meclisi var, onun insanları var ve ne yazık ki ben onlardan biri değilim. Bu acı verici elbette ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. İnsanlar değişir ve hayatınızdan çıkarlar. Bazen sadece geçip giderler, bazıları ise uzun süre orada kalırlar ama her insan bir amaca hizmet eder. Hayatınıza girmelerinin bir nedeni var ve ben onunkinin de bu noktaya gelene kadar büyümeme yardımcı olmak ve beni desteklemek olduğuna inanıyorum.

Bu mutluluk ve özgürlük hissi... ve Kyro.

Çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, görmezden gelmeye çalışmak artık işe yaramıyor. Kyro benim hayatımda olmalıydı, ben de onun. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ama artık biliyorum... O benim geleceğimin bir parçası.

Benim kaderim.

"Burada olmamalısın," diyor üzüntüyle, ben bir adım öne çıkıp bakışma yarışını bozarken.

"Biliyorum ama bazı malzemelere ihtiyacım var. Cadı katilini buldum ve bir ayın yapmam gerekiyor." İrkildim. "Lütfen, sadece birkaç şeye ihtiyacım var, sonra gideceğim."

Önce Kyro'ya sonra da bana bakıyor, bir şeyler düşünüyor. "Katili gerçekten buldun mu?"

Başımı sallıyorum ve bana dönmeden önce perdeye bir göz atıyor. "Neye ihtiyacın varsa al. Burada durum kötü Cass, çok sayıda insanımızı kaybettik. Bunu durdurmamız gerek ve yaşlılar bizi dinlemeyecek, o yüzden eğer yapabilirsen... yap."

"Sen... bana inanıyor musun?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Sana asla inanmadım."

İçimi çekmeden önce "Sadece bende değil," diye çıkıştım. "Üzgünüm, bu çok acımasızcaydı."

"Ve doğru," diye mırıldanıyor, uzanıp elimi sıkıyor. "Hayat senin için her zaman çok zor oldu Cassandra, ama harika bir insan yarattı. Seni her zaman destekleyemediğim için üzgünüm..."

"Daha çok hiç olmadı," diye hırılıyor Kyro ve kollarını bana dolayarak beni uzaklaştırıyor. "Burada çalışan kadının potansiyelini ya da gücünü görmedin. Ve şimdi bunu sadece korktuğun için söylüyorsun, başka bir nedeni yok. Sen ve meclisin onu asla hak etmediniz."

Allegra'nın ağzı açık kalıyor, sonra gülümsüyor. "Haklısın." Sonra bana baktı. "Bu adam çok zeki."

Kollarında debeleniyorum, ama o beni bir oyuncak ayı gibi kucaklıyor. "Şu anda ona ihtiyacın olması, üzgünüm kartını oynayabileceğin anlamına gelmiyor. Eğer gerçekten üzgün olsaydın, diğerlerinin peşinden gitmek istemeyip geri çevrildiğinde onun yanında olurdun," diye devam ediyor ve ben kollarında dönüyorum, uzanıyorum ve hırlayan yüzünü avuçluyorum. Ateş saçan gözleri bana kayıyor ve sırtıyorum.

"Sorun yok, bebeğim. İhtiyacımız olanı alalım ve gidelim," diyorum ona. İç çekmeden önce gözlerimi arıyor ve vücudunda hissettiğim sıcaklık nefes vermesiyle birlikte azalıyor. Beni korumak için saldıracaktı...

Bu ne anlama geliyor?

"İyi, yine de onlardan hoşlanmıyorum. Onları öldürmeme izin vermelisin ya da en azından hepsini hayvana dönüştürmelisin." Sırtıyor ve eğilip beni usulca öpüyor. "Sen malzemeleri al, ben dışarıda bekleyeceğim... Burası çok sıcak, çok fazla yanıcı nesne var."

Beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi elini uzatıp çekerken gülüyorum. Dönüp dükkânı terk ederken parmaklarımız nihayet birbirinden ayrılıyor. Aptal bir ifadeyle onu izliyorum. Daha önce hiç kimse beni savunmamıştı.

"Ondan hoşlanıyorum, onu yanında tutmalısın... Ve o haklı, Cassandra. Bizden daha iyisini hak ediyorsun, sana sırtını dönen bir meclisten daha iyisini."

Bize ihtiyacın olduğunda ve yardım etmeye çalıştığında... Her zaman yaptın. Benden daha iyisini hak ediyorsun" diyor.

Dönüp ona bir bakış attım. "Biliyorum." Ve biliyorum. Sonunda anlıyorum ki, berbat biri olmam sevgiyi, arkadaşlığı ya da mutluluğu hak etmediğim anlamına gelmiyor. Gerçek dostlar ne olursa olsun beni destekler, gerçek bir cadılar meclisi de öyle. Tuhaflıklarımın beni ben yaptığını ve bu kişinin oldukça harika olduğunu öğreniyorum.

Zamanın daraldığını hissederek, stokta olmayan üç ürün hariç her şeyi topluyorum ve paramı tezgaha koyuyorum. Parayı bana geri vermeye çalışıyor ama ben gözlerimi ona dikiyorum. "Artık bu meclisin bir parçası değilim, bu açıktı. Kendi yolumu ödeyeceğim," diye çıkışıyorum ve tereddüt etmeden önce arkamı dönüyorum. "Bu gece ve yarın içeride kalmalısın. Güvenli olacağını sanmıyorum," diye öneride bulundum. Ne de olsa bu kadın beni yetiştirmeye yardım etti ve bana diğerleri kadar çabuk sırtını dönmüş olması, benim için yaptığı diğer her şeyi boşa çıkarmaz.

"Şu mırıldandığın liste... Lilly'nin evini dene. İhtiyacın olan her şey onda var. Seni seviyorum Cass, hep sevdim, hep seveceğim. Özür dilerim." diye mırıldanıyor. Dürüst olmak gerekirse, söylenecek başka ne var ki?

Dışarı çıkıyorum ve Kyro çantayı ve elimi tutup gözlerime bakıyor. "İyi misin?"

"Öyleyim." Bu doğru. Söyleyeceğimi söyledim. O cadılar meclisi için yaratılmamıştım, artık çok açık ve kovulmak özgürlüğü de beraberinde getiriyor. Onların yargılamaları ya da alayları olmadan nihayet kendim olabilme özgürlüğü. "Diğer eşyaları nereden alabileceğimizi biliyorum. Gidelim, o zaman ihtiyacımız olan sadece kan."

"Nerede?" diye soruyor. "Lilly'de," diye .

"Bana asılan o muydu?" diye soruyor ve ben gözlerimi ona dikiyorum.

"Evet ve sakın aklına bir şey gelmesin, yoksa seni hadım ederim," diye çıkışıyorum. Gülerek beni bir öpücük için kendine çekti. "Yalanlar, sikimi seviyorsun,

Rose. En iyi şekilde davranacağım. Ağzımı tıkamamı ve gözlerimi bağlamamı da ister misin?" Kaşlarını oynatarak bana takılıyor.

"Beni kışkırtma," diye mırıldandım. Caddenin karşısına geçip Lilly'nin evine doğru yürüyoruz, dükkândan ya da yolun aşağısındaki konseyin meclis evinden çok uzakta değil. Bu sokaktaki tüm evler cadılara ait.

Evi diğer iki evin arasına sıkışmış bir kasaba evi ve küçük, gıcırdayan metal kapıyı açarken buraya gelmek zorunda olduğum için gururumu ayaklarımın altına alıyorum.

Her iki yanında alırlar ve çiçekler, her bitkinin arasında güneş enerjisiyle çalışan ışıklar bulunan kahverengi patikada ilerlerken Kyro kapıyı arkamdan kapatıyor. Benim ieklerimden farklı olarak onun bahçesi mükemmel bir şekilde kontrol altında.

İki beyaz basamaktan çıkıp tenteyi tutan sütunları geçtikten sonra, onu görüp gremeyeceğimi anlamak için kapının yanındaki cumbadan içeri bakıyorum. Piyanonun sesini duyuyorum ve mumlarının yandığını fark ediyorum, bu da içeride olduğu anlamına geliyor. Cesaretimi toplayıp parmaklarımı siyah tahtaya vuruyorum ve bekliyorum.

Bir an sonra kapı açılıyor, müzik onu takip ediyor - Fleetwood Mac. *Srtk, sana Fleetwood'u gösterdim*, diye neredeyse hırlayacaktım ki kapıya doğru eğildiğinde gülümsemeye zorladım. Gözleri Kyro'ya gidip bir an oyalanıyor ben boğazımı temizlediğimde tekrar bana bakıyor. Aptal uzun insan. Sarı saçları dalgalı, gözleri mükemmel çizgilere sahip ve elbisesi... lanet olsun. Parlak beyaz, neredeyse her yeri görünüyor ve açıkçası meme uçlarını grebildiğime eminim. Hareket ediyor ve evet, meme uçlarını görebiliyorum.

Harika.

Elimi uzatıp Kyro'nun gözlerini kapatmak istiyorum ama vazgeçiyorum. "Cassie," diye selamlıyor. "Burada ne için var?" Kyro'ya göz kırıyor. "Kyro, seni tekrar görmek güzel," diye mırıldanıyor.

Oh, hayır.

Geri çekilip ona bir bariyer gibi bastırıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Flört edersen, bakarsan ya da o koca hamburger meme uçlarını ona bir daha gösterirsen seni küçük, şirret bir arıya çeviririm," diye bağırıyorum, sihrim içimden akıyor, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü. Bunu hissedebiliyorum.

Geriye doğru itilip ters ters bakınca onun da öyle olduğunu anladım. "Beni deneme Cassie. Gcmn yanından bile geçemezsin," diye uyarıyor ve fiziksel bir saldırıyla büyüsünü üzerime savuruyor. Normalde bu beni sakat bırakırdı ama bugün onu bir sineği savuşturur gibi itiyorum. Sanki benden daha büyük gler tarafından ynlendiriliyormuşum gibi, gözlerimi onunkilere kilitleyerek niyetle ileri doğru adım atıyorum ve onun geriye doğru uçtuğunu hayal ederken elimi kaldırıyorum.

Bir an sonra, koridordaki duvara çarpıyor ve bir yere yığılıyor. Onun boşluğuna girdim, üstünde durdum. şimdi aşağı bakan bendim. "Haklısın, ben daha güçlüyüm. Buraya gelmemin bir sebebi var. Bu oyuna devam edecek miyiz, yoksa medeni olabilir miyiz?"

Dik oturuyor, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor ve gözlerinde korku görüyorum. "Sivil mi?"

"Evet, hakaret yok, adamıma bakmak yok. Medeni bir şekilde," talep ediyorum. Durdurmam gereken bir katil var ve o önemsiz tavırlarıyla zamanımı alıyor.

Şirretlik.

"Peki, neye ihtiyacın var?" diye soruyor, gözlerinde hâlâ benden duyduğu korku var. Bunu ya da sihrimin neden birdenbire bu kadar güçlendiğini düşünecek vaktim bile yok. Kendimi yenilmez hissediyorum, sanki dünyayı ele geçirebilmişim gibi, sanki bana sihir-Kyro enjekte edilmiş gibi.

Seviştiğimizde hissettiğim karışım, hayır, bu doğru değil. Birleştiğimizde, seviştiğimizde... bir olduğumuzda. O zaman hissettim ve o zamandan beri büyüm güçleniyor. Tesadüf mü? Muhtemelen değil. Ama bu daha sonraya kalabilir. Saatler hızla geçiyor ve bu gece büyüyü yapmak istiyorum, yarından önce bunu bitirmek için, ama hazırlamam ve her şeye sahip olduğumdan emin olmam gerekiyor.

"Bir büyü için malzemeler." Sahip olmadığım son elementleri sayıyorum ve kaşları kalkıyor.

"Tamam, bir tanesi kesin elimde... Diğerlerini kontrol edeyim." Yutkunuyor ve Kyro'ya bakmadığından emin olmak istercesine sabit bir şekilde bana bakıyor. "Kontrol etmek için kalkabilir miyim?"

"Elbette." Geri çekiliyorum ve o da ayağa kalkıp bana dikkatle bakıyor.

Lilly, "Hemen döneceğim, orada kal," diye mırıldanır ve koşarak eve girer.

Kyro'ya dönüp baktığımda bana sırtıttığını görüyorum. "Bu çok ateşliydi, küçük cadı. Beni daha sonra da böyle fırlatıp atacak mısın?" diye kaşlarını oynatarak alay ediyor.

"Sadece iyiysen," diye sırtarak karşılık veriyorum.

Sesini duyabilmemiz için bağırmadan önce kavanozların ve şişelerin karıştırıldığını ve tıkırdadığını duyuyorum. "Haklıymışım, o son element bende yok." Geri dönüyor ve bitkileri uzatıyor. "Ama nereden bulabileceğini biliyorum. Kolay olmayacak."

"Ne zaman oldu ki?" İçimi çektim. "İyi, teşekkür ederim. Nerede?" Şişeyi çantama ekleyerek mırıldandım. Bu fazladan bir mola anlamına geliyor, ki bu da büyüyü bu geceden önce hazır hale getirmek için zamanımızın kısıtlı olduğu anlamına geliyor.

"Eğitimimizdeki eski çağırma evini hatırlıyor musun? Birkaç yıl önce kapattık ama acil durum malzemelerimiz biterse diye oraya bıraktık. Eğer bir yerdeyse, orada olmalı," diye acele ediyor.

Tek kelime etmeden dönüp görevime odaklanarak kapıdan çıkıyorum. Eşiği henüz geçmişim ki arkamdan tekrar sesi geliyor ve beni sakinleştiriyor. Yarısı onun dünyasında, yarısı benim dünyamda, tıpkı her zaman olduğum gibi.

"Cassie, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum." Ben ona bakarken o dudaklarını yalıyor. Lilly elini dayamış, kapatmaya hazırlanıyor. "İyi

Şans."

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum ve Kyro'nun elini tutarak kaldırıma doğru başlıyoruz. Eve gitmeli ve bu gece yapacağımız büyüyü çözmeliyiz. İblisi sonsuza dek öldürmek ve bu kasabada kalan cadıları kurtarmak için. Ve sonra... eğer bundan sağ çıkarsak, diğer her şeyin -okumanın, büyüünün, duyguların- ne anlama geldiğini daha sonra anlayabilirim. Şimdilik konsantre olabileceğim tek şey daha fazla ölüm olmadan bunu durdurmak.

"Peki bu ev nerede?" diye soruyor, biz ilerlerken elimi ileri geri sallıyor. Mumya kılığına girmiş bir çocuk koşarak yanımızdan geçiyor ve neredeyse korkudan titreyerek inliyor.

"Bunu asla unutamayacağım," diye mırıldanıyor.

"Bilmiyorum... Filme bayıldım," diyorum ona sırtarak. "Brendan'ı da sevmiştin," diye şaka yapıyor.

"Doğru değil, Evie'yi ben de sevdim. O kız beni dönüştürebilirdi ve birlikte? Lanet olsun." Kıkırdıyorum. "Ama evet, ev, dükkânın arkasında. Evden ziyade çocukken içinde antrenman yaptığımız devasa bir sera. Muhtemelen artık aşırı büyümüş ve gizlenmiştir, sanırım bu bizim için iyi bir şey."

"O zaman işe koyulalım Rose." Beni yanlış yöne sürüklüyor, ben de onu geri çekiyorum ve dükkânın sokağına sapmadan önce iki binanın arasına giriyorum. Geçit o kadar dar ki tek sıra halinde yürümek zorundayız, tabii Kyro da bundan en iyi şekilde yararlanıyor. Elini çıkarıp kıçıma şaplak atıyor.

"Dostum," diye itiraz ediyorum, ona dönüp bakıyorum. Masumca gülümsüyor, ben de arkamı dönüyorum ama beni tekrar tokatlıyor.

"Eğer durmazsan, seni elleri olmayan bir yaratığa çeviririm ve o zaman şaplak falan olmaz," diye tehdit ediyorum yürümeye devam ederken. Geçit burada biraz açılıyor, yan yana rahatça yürüyecek kadar değil ama iki yanımızda da yer olacak kadar.

Kyro tabii ki bunu bir davet olarak algılıyor. Dönüp duvara çarpıyorum ve dudakları hafifçe çekilmeden önce sert, hızlı bir öpücükle dudaklarıma iniyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve sırtan gözleriyle karşılaştığımda gözlerim açılıyor. "Ne diyordun? Sanırım bu elleri seviyorsun," diye mırıldanıyor, söz konusu uzantıları bacaklarımdan yukarı kaydırıyor ve duvara yaslanana kadar beni kaldırıyor. Elleri devam edip kıçımın altından kayarken bacaklarımı beline dolamaktan başka seçeneğim yok.

Dudakları tekrar dudaklarıma çarpıyor, dilini içeri sokup benimkine dolamadan önce öpüyor ve ısıyor. Elleri vücudumda geziniyor, hızlıca

Parmakları sütyenimin kabını aşağı çekiyor ve ben nefesini onun ağzına verene kadar meme ucumu çimdikliyor. Siktir, siktir, siktir.

"Büyü," diye mırıldanıyorum, geri çekiliyorum, ama elini karnımdan külotuma doğru kaydırıp kenara itmeden önce göğsümü kavırıyor ve sıkıyor. "Kyro," diye fısıldıyorum, neredeyse düzensiz bir şekilde, parmakları kıvrımlarımı klitorisimi fiskelerken.

Kahretsin, o bana dokundukça kararlılığımın azaldığını hissediyorum, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum - onu sihirle uzaklaştırıyorum. Ayaklarıma düşüyorum, külotumu düzeltip elbisemi aşağı çekerken tökezliyorum. Karşı duvara çarparken gülüyor. Gözleri aç ve ağzı açık.

"Koş, küçük cadı," diye .

Kahretsin.

Dönerek dolambaçlı sokaktan geçiyorum ve evlerin arkasından bahçelere doğru koşuyorum. Ayaklarım beni bitkilerin ve ağaçların arasından geçiriyor, aradan yıllar geçmiş olsa da yol tanıdık geliyor. Seranın önünde tökezleyerek durana kadar onun beni kovaladığını ve gülerek beni takip ettiğini hissediyorum.

Aşırı büyümüş ve pencerelerden biri kırık. Unutulmuş ve geride bırakılmış, tıpkı benim gibi. Kyro kollarını bana doluyor ve omzumu ısıyor. "Yakaladım seni Rose, şimdi seninle ne yapacağım?"

"Eskiden severdim," mırıldanıyorum ve boynumu öperken gülümsemesinin kaybolduğunu hissediyorum.

Beni seraya götürmeden önce usulca, "Hadi Rose, oyalanacak zaman yok," diye mırıldandı. Yan kapıdan içeri girmemize izin verdim.

İçerisi boş masalar ve tozla doludur. Acil durum malzemelerinin bırakıldığı arka taraftaki raflar dışında her yer bakımsız ve neredeyse boş. Penceredeki kırık camın üzerinden geçiyorum ve ihtiyacım olan şeyi bulmak için raflara bakıyorum. En altta buluyorum ve Kyro'ya bakmadan önce çantama ekliyorum. "Buldum."

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor, kollarını sıkıca iki yanına dayamış. Etrafına endişeyle bakıyor, şüphesiz örümcekler için, bu da beni sırtıtıyor.

"Seni onlardan koruyacağım." Doğrulurken göz kırpmıyorum. "Eve gidip büyüü hazırlayacağız ve biter bitmez... iblisi öldüreceğiz."

"Yeterince kolay. Hadi o zaman, ortak. Sen cadı gibi davran, ben de gidip iç çamaşırına tekrar otuz bir çekeyim," diye dalga geçiyor ve dikkatlice geri çekiliyor.

Erkekler.

Ormanın içinden kestirme yoldan evime dönüyoruz ve olay gerçekleştiğinde kulübeme giden toprak patikaya henüz adım atmıştık.

Bariyerin bir gökkuşuğı kanıyla patladığını hissediyorum ve Kyro gibi ben de çığılık atarak dizlerimin üzerine düşüyorum. Düşünemiyor ya da hareket edemiyoruz, sanki bariyerle birlikte patlayacakmışız gibi içimizi acı kaplarken yerde kıvranıyoruz. Tüm o büyü bir çırpıda bize geri dönüyor. Her şey bittiğinde, kulübemin hemen önündeki orman zeminine uzanıyorum, gözlerim kocaman ve yaşlarla dolu. Korku damarlarımda dolaşıyor çünkü biliyorum. Biliyorum... İblis özgür.

OceanofPDF.com

20

KYRO

L Acı dalgalar halinde üzerime çökerken zar zor hareket edebiliyorum. Gelgitli güç dalgaları bize geri dönerken sanki binlerce soğuk çivi içime saplanıyor gibi hissediyorum. Toprakta yatıyorum, gözlerim açık ve cadımın kıvranan formuna kilitlenmiş durumdayım. Canım acısa da dişlerimi gıcırdatıyor, parmaklarımı yere gömüyor ve kendimi ona doğru sürüklemeye çalışıyorum. Sesim işe yaramıyor, ama çekmeye devam ediyorum, zar zor hareket ediyorum. Ona ulaşmalıyım. İyi olduğundan emin olmak için.

Ama sonra bir kükreme duyuldu, dünyayı sarsan ve tek bir darbede susturan bir kükreme ve bizim için geldiğini biliyorum... onun için. Lanet olsun! Onu korumak için hareket etmem gerekiyor ama bedenim kırılmış ve iyileşiyor. Ağaçların arasından bize doğru geldiğini duyuyorum ve kendimi ona doğru yaklaştıırken sessizce çığlık atıyorum.

Başını çevirmeyi ve gözlerimle buluşmayı başarıyor; gözleri korku dolu. Tam o anda, onu hissettim. İşte burada. Her şey o kadar hızlı oldu ki çığlık atacak zamanım bile olmadı. İblis onu yakalayıp fırlatıyor ve bir ağaca çarpıp yere düşmeden önce beynime sonsuza dek kazınan bir çığlıkla havada süzülüyor. Orada kıpırdamadan yatıyor, vücudu kötü bir açıyla eğilmiş.

Daha önce hiç hissetmediğim bir dehşet ve öfke içime pompalanıyor, acıyı kovalıyordu. Savaşırken bile, Lilith öldüğünde bile, kardeşlerimi kaybettiğimde bile hiç böyle hissetmemiştim. Lilith'e tekrar saldıran iblise saldırırken beni ayağa kaldırıyor. O dönüyor, ama ben onu yakalıyorum, alevli yumruklarımı tekrar tekrar yüzüne indirirken öfkeyle kükrüyorum. İblis karşılık verirken benim ve onun kanı akıyor, yerde yuvarlanıyor.

Benim olana dokunmaya cüret etti.

Benimkini!

Ama sonra bir inilti puslu havayı yarıyor ve başımı kaldırıp altıma hapsettiğim şeytanı tutmaya . Tekrar geliyor.

Rose.

Seçmek için bir saniyem var; kalıp iblisi öldürmeye çalışmak ya da kızımı almak. Bu bir seçim bile değil. Ona doğru koşuyorum, onun yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Onu kaybetme düşüncesi kalbimi parçalıyor. Kanının kokusunu alabiliyor, çektiği acıyı ve kırılan kemiklerini neredeyse hissedebiliyorum. Çok kötü yaralanmış ve başka hiçbir şeye benzemeyen bir korku, onu dikkatlice sırt üstü çevirirken ellerimin titremesine neden oluyor. Gözleri kapalı, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve dudakları titriyor.

"Kyro," diye fısıldıyor dağınık bir

şekilde. Tek bir kelime.

Benim adım.

Onun solgun, dehşete düşmüş yüzüne bakarken kendime söylediğim tüm aptalca yalanlar yok oluyor. İmkânsız olduğunu düşündüğüm her şey kayboluyor ve tek bildiğim o ve beni yere yığan rahatlama oluyor. Cassandra benim, aşkım... ve onu neredeyse kaybediyordum.

"Hey, Rose," diye fısıldıyorum, onu kollarımın arasına alıyorum, bu hareket onun sızlanmasına neden oluyor. "Şşşt, ," diye söz veriyorum. "Seni yakaladım. Sıkı tutun,

bebeğim."

"Şeytan," diye hırıltılı bir ses çıkarıyor, hâlâ kendisi dışında herkes için endişeleniyor. "Gitti. Endişelenme, onu yakalayacağız. Şu anda, sen sadece önemli. Sadece dayan, tamam mı?" Onu usulca öpmeden ve gözyaşlarının tadına bakmadan önce mırıldandım. "Beni bir daha asla böyle korkutma Rose."

"Özür dilerim." Öksürüyor ve acı içinde haykırıyor, ben de onu sarsmamaya çalışarak dikkatlice ayağa kalkıyorum.

Kollarımda kırık bir halde döndüğümde iblis ortalıkta görünmüyordu.

Onu iyileşmesi için güvenli bir yere götürmem gerekiyordu, bu yüzden onu arka güvertede, güneşin ağaçların arasından kırıldığı en iyi konumda yavaşça yatırdım. Boynumu kırarak eğildim ve başını öptüm. "Bu canını yakabilir Rose, ama üstesinden gelebileceğini biliyorum. Uslu dur ve kımıldama, ben de seni istediğin kadar orgazm edeyim," diye söz veriyorum.

Ellerimi onun üzerine koyarak güneş ışığını sırtımda hissediyorum. Yardım etmek istiyor ama katalizör olarak bana ihtiyacı var, bu yüzden onu içimden geçirip ona yönlendiriyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde vücuduna itiyorum. Çıglık atıyor, gözleri faltaşı gibi açılıyor ve göğsü, onu delip geçerken kamburlaşıyor. Konsantre olmak için gözlerimi kapattığımda, kemiklerin yeniden kırıldığını ve onarıldığını, kesiklerin ve çürüklerin iyileştiğini ve kapandığını duyuyorum. İç kanama duruyor. Güneş ışığının değdiği her yer eskisinden daha iyi iyileşiyor ve işim bittiğinde dudaklarımda bir gülümsemeyle arkama yaslanıyorum. Enerji içime doluyor, onu kullandığım için güneşten bir teşekkür. Karşılığında gücümün küçük bir kısmını almasına izin veriyorum.

Orada yatarken pantolonunu indiriyor, gözleri açılıp bana kilitlenmeden önce azalmasına izin veriyor. "Siktir, bunun için bana hayatımın geri kalanında orgazm borçlusun," diye geveliyor.

"Tabii, tabii, küçük cadı." Eğilip alnımı onunkine bastırıyorum ve diğer yanağını avuçluyorum. "Seni orada kaybettiğimi sanmıştım. Kim benim bokumu arar ki?"

"Ya da seni bir katil ve cinsel tacizci olmaktan alıkoymak mı?" diye takılıyor, dudakları dudaklarıma değiyor.

Kıkırdayarak yanağını sevgiyle okşuyorum. "Sadece senin için, küçük cadı." Daha da yaklaşıyorum. "Sadece senin için."

"Artık içeri girebilir miyiz? Bir iblis tarafından tekrar dövölmeye hiç niyetim yok," diye sırtarak şaka yapıyor. Onu kaldırmadan önce öpüyorum.

"Yürüyebilirim."

"Sus," diye azarlıyorum, kalçasına vurarak. Yürüyebildiğini biliyorum ama şu anda ona kollarımda ihtiyacım var. Hayatta ve iyi olduğunu bilmek için onun sıcaklığını ve kalbinin atışını hissetmeye ihtiyacım var, böylece onu neredeyse kaybetmenin verdiği dehşeti geri pöskürtebilirim.

İçeri girdiğimde onu kanepeye oturtup kucağıma çekiyorum. Salem miyavlıyor ve onun üzerine kıvrılıyor. Mutlu bir şekilde iç çekiyor, onu okşuyor ve bir anlığına rahatlıyor, bu da benim hareketli cadım için bir değişiklik. Ellerimi onun üzerinde tutuyorum, saçlarını okşuyorum ve kollarına dokunuyorum, onu burada yanımda hissetmek için her şeyi yapıyorum.

Sonunda oturmasına izin verecek kadar sakinleştim. Yere kayıyor ve çantasını arıyor, ben de onun için çantasını alıyorum. İçindekileri kontrol etti. Neyse ki hiçbir şey kırılmamış.

"Büyü zamanı," diye mırıldanıyor ve elbisesindeki kanı fark edince yüzünü buruşturuyor.

"Rose, biraz zaman tanı-" diye başlıyorum ama bana ters ters bakıyor.

"Daha fazla öldürsün diye mi? Hayır, ben iyiyim." Sonra yumuşuyor ve eğilip beni öpüyor. "Senin sayende."

Öpücüğü derinleştiriyorum, ama o kararlılıkla büyüye bakmaya dönmeden önce gülerek geri çekiliyor. Saçlarını geri topluyor, dudaklarını aşağı doğru çekerek uçlarını topluyor. "Kahretsin, tüm bunlar bittiğinde saçımı yeniden boyamam gerekecek."

Ağzım açık kaldı. "Dur bir saniye, bu senin doğal rengin değil mi?"

Gözlerini kırışştırıyor, bana inanamayarak bakıyor. "Kyro... doğal saç rengimin mavi olduğunu mu sanıyordun? Kurabiye Canavarı mavisi gibi mi?"

O böyle söyleyince kulağa aptalca geliyor ama ben cadımı mavi saçtan başka bir şeyle hayal edemiyorum. "Şey, evet," diye yarım yamalak cevap veriyorum.

"tatlısın."

"Sus, büyü zamanı," diye emrediyorum, Salem'e dönerek. "Bu cadının yanağı, değil mi?"

"Kyro?" diye soruyor tatlı tatlı.

"Öyle mi?" Salem'e başımı sallayarak cevap veriyorum, o da aynı fikirdeymiş gibi miyavlıyor. "Bana bir çay yapar mısın lütfen?" diye soruyor.

"Elbette," diye tereddüt etmeden kabul ediyorum ve bunu yapmak için ayağa kalkıyorum, ancak kıkırdadığında göz kırpyorum. Kahretsin, 'am kırbacı' teriminin anlamı bu mu?

Ona bir fincan çay yaptıktan sonra onu büyüyle baş başa bırakıyorum. Onun kanını ellerimden ve kollarımdan temizlemek için duş alıyorum. Dışarı çıktığımda bana sorduğu güllere bakıyorum. Burada bulduğum neredeyse taşmak üzereler, bu yüzden bir tane daha yaratıyorum ve bukete ekliyorum, sonunda ne anlama geldiklerini kabul edebiliyorum.

Küçük cadımı sevdiğim her gün için bir tane.

Ve bu beni çok korkutuyor. Bugün, bu dünyayı yok edebilirdim. Onu kurtarmak için herkesi öldürür, her şeyi yapardım. Her şeyi. O benim için bu kadar önemli. Hiç kimse benim üzerimde böyle bir güce sahip olmamıştı. Lilith öldüğünde bile üzgündüm, kederliydim ama hayatta kaldım. Ya Cassandra ölürse?

Onunla birlikte ölebilirim.

O güllere bakarken, kalbini kıracağımı, onu hayal kırıklığına uğratacağımı ve beni asla onu sevdiğim gibi sevmeyeceğini fark ediyorum. Nasıl sevebilir ki? Başımı eğip derin bir iç çekiyorum. Ne yaparsam yapayım, onun için asla yeterince iyi olamayacağım. Bu kalbimi acıtıyor, çünkü keşke olabilseydim. Keşke sonsuza kadar kalıp onu güldürebilsem, acı çektiğinde onu iyileştirebilsem, korktuğunda ona sarılabilsem ve en karanlık zamanlarında onu sevebilsem.

Ama o sadece daha iyisini hak etmiyor, daha iyisine *ihtiyacı var*.

"Siktir!" Bağırdığını duyuyorum ve düşüncelerimi şimdilik orada bırakarak odadan çıkıyorum. Odaya girdiğimde iç çekerek arkasına yaslandı.

"Neredeyse hazır, ama bir sorun var," diye hırlıyor.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Son parçaları ekledikten sonra en az on iki saat beklemesi gerekiyor..." Hüzünlü gözleri üzerime dikildi. "O iblis on iki saat boyunca öldürmek için serbestçe dolaştı."

Önünde çömelerek çenesini yukarı kaldırıyorum. "Elinden geleni yaptın. On iki saat çok uzun bir süre değil Rose. En kısa zamanda hazır olacağız iblisin izini sürüp onu öldüreceğiz. O zamana kadar dinlenmen gerek, vücudun iyileşmekten ve saldırıdan bitkin düşecek."

"Yapacağım, sadece bunu bitirmeme izin ver lütfen" diye yalvarıyor ve banyoya geri dönmeden önce onu öpüyorum.

Kalbimi elinde tutan ve bunun farkında bile olmayan kadınla geçirdiğim her anın değerini bileceğim. Çünkü bundan on iki saat sonra, iblis

ölmüş olacağım... ve ben de kalbimi ve ruhumu onunla birlikte geride bırakarak gideceğim.

Belki bir gün onun için yeterince iyi olurum, ama o zamana kadar gideceğim. Gideceğim ki artık ona zarar veremeyeyim.

Ama küçük cadıma onu ne kadar sevdiğimi göstermek ve bu anıları kafama kazımak için on iki saatim var, böylece o evlendikten, yuva kurduktan ve hatta öldükten sonra da uzun, acılı, ölümsüz hayatımın geri kalanında hayatta kalabilirim.

"Kyro," diye sesleniyor ve başımı kaldırıyorum.

"Geliyorum Rose," diye cevap veriyorum hemen. Ne olursa olsun, ona karşı koyamıyorum.

Boxerımı giymeye gidiyorum ve kokudan iğreniyorum. Çamaşır yıkamam gerekiyor. Etrafa bakıp bulabildiğim tek şeyi, onun külotunu giyiyorum ve sırtarak dışarı çıkıyorum. Başı kasenin üzerine eğilmiş, konsantre olmuş. Endişesini ve hissettiği baskıyı neredeyse tadabiliyorum. Boğazımı temizlediğimde, başını yavaşça kaldırmadan önce gözleri bir yukarı bir aşağı kayıyor. Bana bakarken ağzı bir karışık açık kalıyor.

"Onlar benim külotlarım mı?" diye soruyor.

"Evet, aslında oldukça özgürleştirici, etimi böyle ipekle kaplıyorlar. Kadınların bu şeyleri sevmesine şaşmamalı." Geriniyorum, birkaç hamle yapıyorum. "Ama kıcımdaki o ip görüldüğü kadar rahatsız edici." Arkamı dönüp eğiliyorum ve ipi koparıyorum. "Sürekli kıcımda bununla nasıl dolaşıyorsun?"

"Kyro," diye soluk soluğa bağılıyor ve ben bir göz kırpmasıyla geri dönüyorum, ellerime sahte bir şekilde sokuluyorum. "Kafam çok karışık, neden bu kadar tahrik oldum?" diye fısıldıyor.

"Çünkü tüm bu gücü istiyorsun," diye takılıyorum dudaklarında geniş bir sırıtiş belirirken. Gözlerindeki tüm o endişenin kayboluşunu izliyorum. Kaşları yukarı kalkarken bile onun için bunu yapabildiğim gerçeği içimi büyük bir mutlulukla dolduruyor.

"Sizde kalabilir," diye yanıtlıyor.

"Gerçekten mi? Çünkü yerde daha iyi görüneceklerini düşünüyorum, küçük cadı," diye mırıldanıyorum, ipeksi ip parçalarıyla oynarken ona göz kırpmıyorum. "Doktorculuk oynamak ister ? Ya da yaramaz liseli kıza ne dersin? Olmaz mı? Belki iyi cadı, kötü cadı."

"Tanrım, dur," diyor gülerek ve arkasına yaslanıyor. "Büyüyü bitirmem gerek-"

"Rose," diye mırıldanıyorum, eğilerek. "Dünya bir an için bekleyebilir," diye hatırlatıyorum ona, onunla geçirdiğim bu zamanı uzatmaya çalışarak. Yanağını okşarken, ela gözlerinin kapanışını ve pembe dudaklarının bir iç çekişle ayrılışını izliyorum

Başparmağımı üzerlerinde gezdirmeden önce. "Yatağa gel Rose, bana gel. Bir dakikalığına her şeyi unutam." "

"Bir dakika mı? Hepsi bu mu?" diye fısıldıyor, açlık ve eğlenceyle dolu gözlerini açarak.

"Ortalama," diye mırıldandım. "İyi, daha çok beş gibi."

"Beş mi? Böyle bir teklife nasıl hayır diyebilirim ki? Tamam, ateşli şey, külotunu çıkar." Kıkırdıyor, hızla büyüünün içine bir şey atıyor. "İşte oldu, gerçi 'külotunu çıkar' diyeceğim hiç aklıma gelmezdi." Gülüyor, dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Hayatının en güzel beş dakikasına hazır ol." Alaycı bir öpücükle dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce sırtıyırım. Eli başımın arkasına geliyor ve beni daha yakına çekiyor. Dudaklarını yalayıp ısırduğımdayla inliyor, dilimi içeri sokup onunkilere dolayabilmem için dudaklarını benim için ayırıyor.

Belki de bu yüzden başka kimseyi öpmedim - çünkü içten içe biliyordum ki, eşim dışarıdaydı ve sadece o benim tarafımdan öpülmeliydi.

Sonsuza kadar.

Onu halının üzerine itiyorum, bedenimi bir battaniye gibi onunkinin üzerine örtüyorum, dudaklarımız hâlâ birbirine bağlı, bir an bile ayrılamıyoruz. Eğer bu öpücüğü kesersem ve onun düşünüp uzaklaşmasına izin verirsem, bunun dudaklarını son kez tatmam olacağından korkuyorum.

Vücudunu hisset.

Siktir, hayır, bu yanlış kelime. Onu seviyorum.

Bittiğinde sahip olacağım tek şey bu anılar olacak, bu yüzden şimdi en iyi şekilde yararlanmak istiyorum. Onun tadını, kokusunu ve kıvrımlarının hissinin beynime kazımak istiyorum. Onun zevk çılgınlıklarını ve nefesinin her kesilişini ezberlemek istiyorum.

Hepsini istiyorum.

Adımı inliyor, ben de yutkunuyorum, ancak başını çevirip nefes nefese kaldığında rahatlıyorum. Boynunu yalayarak göğsüne doğru inerken gözlerimi kızarmış yüzünde tutuyorum, nefes alış verişinin hızlı yükselişini ve düşüşünü hissediyorum. Başını geri çevirdiğinde, ela gözleri şehvetle alev alev yanıyor, dudaklarımı kalbinin hemen üzerine bastırıyorum... bir sözle... bir özürle.

Nefesini içine çekiyor ve gözlerinde bir soru var, ama sormuyor ve ben de teklif etmiyorum. Onun yerine dikkatini dağıtıyorum. Elbisesini belini sarana kadar aşağı itiyorum, tatlı göğüslerini bakışlarıma maruz bırakıyorum. Onlarla ziyafet çekiyorum,

Göğsünün yükselip alçalmasından, burada olduğunun kanıtından başka bir yere bakamıyor. O yaşıyor. Ama gittiğimde özlediğim şey bu olmayacak.

Onun gülüşü ve kahkahası olacak. Benimle dalga geçerken gözlerinin ışıldaması ve kahkahasının uzadıkça daha da yükselmesi. Hayatını özür dilemeden yaşaması. O kadar sevgi ve neşe dolu ki beni hala şaşırtıyor.

Gözlerimi yukarı çevirdiğimde dudaklarında nazik bir gülümseme görüyorum, tamamen savunmasız ve yargısız. Anı yaşamaktan mutlu, kim ne verirse kabul ediyor. Bir keresinde aşk için çaresiz olduğunu ve bunun onu zayıflattığını söylemişti ama bence yanılıyor. Sevgi için çaresiz olduğunu düşünmüyorum, bence sevgiye açık, kim olursa olsun ya da nerede olursa olsun herkesin sevgisini kabul etmeye istekli. Cassandra, izin verirlerse herkesi iyileştirebilir, çünkü ona verdiğiniz sevgi? Size iki katını geri verir. O sadık, nazik, komik, güzel.

Mükemmel.

Başından ne geçmiş olursa olsun, hayatı boyunca nasıl muamele görmüş olursa olsun, insanların içindeki iyiliği görmeye devam ediyor. Hâlâ dışarıda sevgi ve kahkaha olduğuna inanmak istiyor. Bu yüzden benden daha fazlasını hak ediyor. Ona ayı ve yıldızları verebilecek, daha önce gelen herkesin mutlak başarısızlığını telafi edebilecek birini hak ediyor.

"Kyro," diye fısıldıyor, iyi olup olmadığımı sorgularken beni devam etmem için teşvik ediyor.

"Sadece bunu yapmak istediğim tüm yolları düşünüyorum. Kukun yüzümde... sikimde. İkisini de mi?" Homurdanıyorum, dilimi karnından iç çamaşırına doğru sürüklüyorum. "Ya da kışına? Çok fazla seçenek var Rose, ziyafet gibisin."

"Peki, sen karar verebilir misin?" diye soruyor sırtımdan önce. "Ya da ben senin yerine karar verebilir miyim?"

Açık ağzımı amında gezdirip ıslaklığını hissetmeden önce külotunun kenarını yalarken kalçasına şaplak atıyorum. Sabırsızca inliyor, kalçalarını ağzıma doğru eğiyor, ben geri çekilirken kıkırdamama neden oluyor. Parmaklarımı külotunun kenarlarına geçirip yavaşça çekiyorum, bir ayağından sonra diğerinden, sonra da külotunu fırlatıp kalçalarının arasına uzanıyorum.

Onun ıslak, pembe, güzel amına bakıyorum. Kendime engel olamayarak öne doğru eğilip klitorisini usulca öpüyorum ve nefesini kesiyorum.

Saçlarımı tutuyor, dilimi şefkatle amcığından aşağı kaydırıp tekrar yukarı kaldırırken başımı ona doğru tutuyor. Klitorisine fiske vurup emmeden önce tatlı kreminin tadına bakıyorum. Kalçaları kalkıyor, ben iki tane daha eklerken yüzüme çarpıyor.

Parmaklarını. Onları yavaşça içeri itiyorum ve itmeye başlamadan önce onu geriyorum. İnliyor, ben amina ziyafet çekerken adım bir dua gibi dudaklarından kaçıyor.

Klitorisine tekrar saldırmadan önce kremi daha fazla tatmak için dilimi parmaklarımla birlikte içine daldırıyorum. Sadece birkaç dakika sonra bir çığlık atarak yüzüme ve parmaklarıma boşaldı. İnleyerek, parmaklarımı çarpınan kanalından çekiyorum ve arkama yaslanıp giydiğim külotu aşağı itmeden önce onu yalayarak temizliyorum. Islak parmaklarımla sikimi onun kremiyle kaplıyorum. Dirseklerinin üzerinde oturuyor, göğsü kızarmış, kalçaları ardına kadar açık.

"Kendinle mi oynayacaksın, benimle mi?" diye meydan okuyor nefes nefese.

"Sen, kesinlikle seni beceriyorum," diye homurdanıyorum dizlerimin üzerine çöküp ağzımı kalçasından, karnından ve göğsünden yukarıya, dudaklarının üzerine gelene kadar sürüklüyorum. "Yine benim için çığlık atacak mısın Rose?"

"Yap beni," diye meydan okuyor, kelimeler dudaklarıma çarpıyor ve düşerken homurdanmama neden oluyor. Ayrılmış kalçalarının arasına uzanıyorum, dudaklarımız aç bir öpücükle buluşurken sert sikimi hissetmesine izin veriyorum. Bunun uzun sürmesini istiyorum, çünkü içine girdiğimde çok çabuk biteceğini biliyorum. Beni bu kadar zayıflatıyor. Ama o buna izin vermiyor. Bacakları belime dolanıyor ve elleri sırtımdan kıcıma doğru inip sıkıyor, dillerimiz birbirine dolanırken beni teşvik ediyor.

Aramıza uzanarak sikimi kavriyorum ve amından aşağı doğru kaydırıyorum, yukarı aşağı kaydırırken klitorisine çarpıyorum, damlayan kremiyle ıslatıyorum. "Kyro," diye bağıyor ağzını geri çekerken. Ceza olarak dişlerini dudağıma geçiriyor, çekip çıkarıyor ve bir patlamayla bırakıyor.

İnleyerek sikimin başını onun kanalına bastırıyorum. "Çok muhtaçsın Rose."

"Emin olabilirsin, şimdi beni iyi becer," diyerek tırnaklarını kıcıma geçiriyor.

Öne doğru sarsılıyorum, sikimi tek bir yumuşak hamlede içine gömüyorum.

İkimiz de ve ben çekip tekrar sokarken amcığı sert uzunluğumun etrafında sıkılaşıyor. Baş yere düşer, inerken gözleri kapanır. Onun Kalçalarını kaldırıp itişlerimi karşılarırken bacakları geriliyor.

Çenesini ve boynunu öperken, kendime engel olamayarak adını bir yalvarış gibi fısıldıyorum. Onu sürekli öpmem, yumuşak tenini altımda hissetmem, sikimi sağlamaya çalışan dar amcığını hissetmem ve dudaklarındaki iniltileri duymam gerekiyor... Bu beni çıldırtıyor.

Boynunu ısırarak, onu bırakıp dizlerimin üzerine çökmeden önce çarpan nabzının tadına bakıyorum. Tekrar içine girerken kıcını havaya kaldırıyorum. Dişler

Kasılmış, amının sikimi almasını, etrafını girmesini izliyorum. Kremiyle sırlıslam olmuş bir şekilde girip çıktığını gözlemliyorum. Ağzı sessiz bir çığlıkla açık ve elleri göğüslerini kavrayıp sıkıyor. Bu manzara beni mahvediyor.

Şimdiden, kendimi tutmaya çalıştıkça serbest bırakılmamın omurgamın dibinde yükseldiğini ve çekiştirdiğini hissediyorum. Bunun sonsuza dek sürmesi için. Böylece bu an bir sonraki ve bir sonrakine dönüşecek ve ben asla ayrılmak zorunda kalmayacağım.

"Tanrım," diye inliyor, ben hızımı eşit tutmaya çalıştıkça umutsuzca kalçalarını hareket ettiriyor, kıvrınmasına neden olan sinirlere vuruyor. Ama onun dar amcığı beni ona tekrar tekrar, daha hızlı ve daha hızlı çarpmamı sağlıyor. Taşaklarım yukarı çekilirken nefesim ağırlaşıyor, kendimi tutarken omurgamda basınç oluşuyor.

Klitorisini çimdikliyorum ve çığlık atıyor, salıverilmesi onu vururken kalçaları dönüyor. Dışarı çekip uzunluğumu geri zorladığımda sıkı amcığı beni sıkıştırıyor, kendi salınım içimde dalgalanırken kendimi kabzaya gömüyorum. Ben bağırırken onu döllerimle doldururken sikim sarsılıyor. Nefes nefese, hafifçe geri çekiliyorum ve amı etrafımda çırpınırken bir kez daha itiyorum. Ellerimi kalçalarının yanlarından indiriyorum ve bizi yere yatırıyorum, hızla atan kalbini dinlerken başımı göğsüne koyuyorum. Memnuniyetle gülümserken kolları beni sarıyor, gözleri hala kapalı.

"Sanırım bir iblis avlama vakti geldi." İç çekiyor, daha da yaklaşıyor.

"Beş dakika daha. Seni sadece beş dakika daha tutmama izin ver," diye yalvarıyorum. Belki yeterince sıkı tutunursam parmaklarımın arasından kayıp gitmez.

Belki onu sonsuza kadar tutabilirim.

21

CASSANDRA

I Kyro'ya bakmaktan kendimi alamıyorum. Birkaç saat önce aramızda olanlar tarif edilemezdi. Her dokunuşunda bana olan sevgisini, söyleyemediği her şeyi hissettim. Benim havam olurken ve bana yeniden hayat verirken bunu gözlerinde gördüm. Hayat ve güven. Bu hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Şu anda önümde duran şeyi inkar edemem.

O benim, ben de onun.

Başından beri işaretlerin içindeydi - okuma, büyü, bizi bir araya getiren çekim. Bu asla birbirimizin bedenlerine direnmekle ilgili değildi.

diğerinin kalbini. İkimiz de geçmişten kırılmıştık, içimizde kalanları korumaya çalışıyorduk, ancak bunu yapmaya çalışırken, onu kol mesafesinde tutmaya çalışırken, inkar içinde yaşarken, bir şekilde içime kaydı. Beni her güldürdüğünde, ağladığımda bana sarıldığında, beni koruduğunda, beni savunduğunda, sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi hayatımın derinliklerine kaydı. Tek yaptığı, ben farkına bile varmadan adını kalbime kazımak oldu.

Ama şimdi hissedebiliyorum, bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan ipliği. O da hissetmeli, yoksa bana nasıl böyle dokunabilirdi? Beni böyle öpebilir? Bunun daha fazlası olmasını hiç istemedim, ama şimdi sahip olduğuma göre, denesem bile geri dönemem. O benim istediğim her şey... bir ortak.

Birkaç saat boyunca yerde uyuduk, sadece birbirimizin kollarında uzandık, dokunduk ve öptük ve güneş doğduğunda ve iksir hazır olduğunda, giyinmeme yardım etti, beni o kadar şefkatle öptü ki beni mahvetti. Şimdi yapacağımız şey tehlikeli. İşe yaramayabilir, bizi öldürebilir. Ne de olsa şimdi Cadılar Bayramı Arifesi, ölülerin yeryüzünde dolaştığı ve perdenin en ince olduğu gece. Bu bizi dezavantajlı bir durumda bırakıyor ve bir daha güneşin doğuşunu göremeyebileceğimin farkındayım.

Kelime kusmuğu boğazımdan aşağı süzülüyormuş gibi hissetmeme rağmen hiçbir şey söylememeyi başarıyorum. Kasabada iblisi arıyoruz ama onu hissedemiyoruz, yine de havada bir beklenti var, saatler geçtikçe neredeyse tadabildiğim bir karanlık. Çiftlik evinde ya da son kurban yerinde de değil, bu da öldürmek için yeni bir yer bulduğu ya da şu anda öldürdüğü anlamına geliyor.

Ormanda yürümeye ve aramaya karar veriyoruz. Kyro efsanevi tanrı güçlerini kullanarak onu hissetmeye çalışıyor, yüzü konsantrasyon içinde kilitlenmiş. Onu bulmaya o kadar odaklanmış ki, bana kökler üzerinde yardım etmeye devam ettiğinin farkında bile olduğunu sanmıyorum. En az iki kez düşmemi engelledi ve her seferinde sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi elimi sıkıyor.

Önünden geçerken eğilip beni öptüğünde, kendimi kaybediyorum. Onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmeliyim. Onun ateşi gibi içimde patlamadan önce bu duyguları dışarı çıkarmalıyım. Bu yüzden durdum ve neredeyse sırtıma çarpıyordu.

"Kyro." Dönüyorum ve gözlerini kırıştırarak bana bakıyor.

"İyi misin Rose?" diye soruyor otomatik olarak, etrafta beni rahatsız eden her ne varsa arıyor, şüphesiz onu yakmaya hazır.

"Evet, bak, onu bulmadan ve muhtemelen ölmeden önce bir şey söylemem gerekiyor." Ben sırtıyorum, o kaşlarını çatıyor, ben derin bir nefes alırken gözleri ciddileşiyor. "Senden hoşlanıyorum Kyro. Hem de çok," diye itiraf ediyorum. Bunu söylemek ürkütücü ama bir kez söyleyince, sanki bir sırrı saklıyormuşum ve sonunda ondan kurtulmuşum gibi çöküyorum.

Bir an öylece bana bakıyor, sonra dudaklarında zoraki bir gülümseme beliriyor ve gözlerini kaçırıyor. "Tabii ki biliyorsun Rose, ben harikayım," diye dalga geçiyor ama sesi gergin ve sanki az önce söylediklerimden kaçmaya çalışıyormuş gibi etrafımda dolaşıyor.

Arkasından aval aval bakıyorum. Tüm söyleyeceği bu mu? Ben ölürken ya da amımın derinliklerindeyken şiirsel ve boktan şeyler söylüyor, ama şimdi soğuk mu davranıyor? Böyle bir şey olamaz.

"Bunu neden yapıyorsun?" .

"Neyi yapıyorsun?" diye tersliyor.

"Beni itiyorsun, bunu yapmaya devam ediyorsun. Beni uzaklaştırıp sonra geri çekiyorsun. Aklını başına topla," diye hırlıyorum, bu oyundan bıkmıştım. Bana döndüğünde, ters ters bakıyorum. "Biz birlikteyiz. Aş artık bunu."

"Bu seks, küçük cadı, kendini *beğenmişlik* yapma," diye şaka yapıyor, bana o kötü çocuk edasıyla sırtlıyor, ama artık bunu kabul etmiyorum. Beni birkaç saat önce sevdiği gibi sevemez ve sonra onun için bir hiçmişim gibi davranamaz.

O lanet olası bir yalancı ve ben bundan bıktım. Kendi duygularımdan ya da yanlış bir şey söylemekten korkmaktan yoruldum.

"Saçmalık, Kyro. Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun. Kabul et bunu." Kollarımı kavuşturuyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Sadece iblisi bulalım," diye mırıldanıyor ve uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben onun önüne geçiyorum ve gözlerinde bir şey parlıyor.

Korku.

"Ölebiliriz. Bunun senin söylediklerinden daha fazlası olduğunu bilmem gerek," diye fısıldıyorum. "Bilmek zorundayım çünkü bu beni deli ediyor. Bu sana doğru gelmiyor mu? Sanki her şey bu ana yol açmış gibi? Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi? Seni asla içeri almak istemedim ve senin de bunu istediğini sanmıyorum ama oldu işte," diye başlıyorum ama dudaklarını mühürlüyor. "Bana deli olmadığımı söyle, senin de aynı şeyleri hissettiğini söyle. Büyüm her zamankinden daha güçlü, biz seviştikten sonra oldu. Bir şey... bir şey yerine oturdu, beni sana bağladı. Bunu hissedebiliyorum, ya sen?"

Yüzünü ovalayarak başka tarafa bakıyor, ben de yaklaşıyorum. "Kyro?" Ses tonumu çaresizlik kaplıyor.

"Hayır," diye tersledi, bana bakarak. "Hissedemiyorum. Seni becerdim Rose, hepsi bu. Başka her şeyi hayal ediyorsun çünkü bir bağ kurmak, sevilme için yanıp tutuşuyorsun. Ama ben o adam değilim. Seni uyarmıştım. Dinlemedin."

Sendeleyerek geri çekiliyorum, kalbim çarpıyor ve ciğerlerim daralıyor. "Bunu kastetmiyorsun. Bu her neyse, artık çok daha fazlası. Bizden daha fazlası. Bunu göremeyecek kadar inkar ediyor olamazsın."

"Tek bildiğim yatakta iyi olduğun, başka bir şey değil," diye karşılık verir. "Yalancı!" Neredeyse bağıracaktım. "Sen lanet bir yalancısın."

Gözlerimiz kilitli kalıyor, kalbim çatlarken benimki sulanıyor. Orada, ateşli derinliklerde görüyorum; dehşeti, reddedilmeyi. O arkasını dönerken yutkunuyorum. "Korku içinde kaçabilirsin, korkabilirsin... ama ben . Birlikte olmak için yaratıldığımızı biliyorum."

"Rose," diye acı acı alay ediyor, sırtı kamburlaşıyor. "Böyle bir şey yok, benim gibi bir adam için değil... bir tanrı için. Sen sadece uzun bir çizgideki başka bir kadınsın. Hepsine yaptığım gibi seni de kolayca unutacağım. Kalbini kıracağım konusunda seni uyarmıştım."

Yaptı, biliyorum yaptı... Belki de aptalca düşündüm-
Hayır.

Bunu hissediyorum, biliyorum ve o benden uzaklaşmaya çalışırken bile gözlerindeki acıyı ve özlemi görüyorum. "Buna inanmıyorsun, gerçekten inanmıyorsun. Bir kez daha saklanıyorsun, olabileceklerden kaçırıyorsun çünkü korkuyorsun." Sonra kızgınlıkla gülüyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Gözyaşlarımın düştüğünü görmesine izin veriyorum, beni incittiği gibi onu da incitmelerine izin veriyorum. Bu manzara karşısında irkiliyor, yumruklarını sıkıyor. "Korkuyorsun Kyro," diye çıkışıyorum, "ama ben korkmuyorum. Sana aşık olmanın ne demek olduğunu biliyordum. Getireceği acıyı biliyordum ve yine de yaptım çünkü buna değdiğini biliyorum." Geri çekiliyorum. "Keşke sen de bilseydin, çünkü bir gün yalnız kaldığında ve bu seni yakaladığında, bu andan pişmanlık duyacaksın. Benden uzaklaştığın için pişman olacaksın. Ve binlerce yatak ya da kadın sahip olduğumuz şeyi senin kadar kolay bozamaz."

Yutkunuyor, o ateşli gözler benimkileri arıyor. Kendiminkilerden daha iyi tanıdığım gözleri. "Üzgünüm küçük cadı ama benden istediğin kişi olamam."

"Senden başka bir şey olmana asla ihtiyacım olmadı," diye karşılık veriyorum ve bir an için gözlerimi kaçırıyorum. "Ama sen her zaman başka bir şey olmamı istedin... olmadığım bir şey, çünkü o zaman tekrar incinmeye açık oluyorsun ve bu seni korkutuyor. Ne olmuş yani Kyro? Bu dünya korkutucu, ama seninle bir an için biraz daha az korkutucu oldu. Kaçmak mı istiyorsun? O zaman kaç. Seni durdurmayacağım,

Ama kalbimi aldığını bilerek gitmen gerekecek. Senin için kendimi küçültmeyi ya da bunu kolaylaştırmayı reddediyorum. Git, sana meydan okuyorum, Kyro. Git. Ama kalbim sende... ve ben de seninkine sahibim." Kararını beklerken yutkunarak çenemi kaldırıyorum.

Tereddüt ediyor ve kalacağına, beni seçeceğine dair umut doluyor içime, acı verse de, onu korkutsa da, ama sonra gözleri soğuyor. Cehennem sadece kül kalana kadar sönüyor. "Hoşça kal, Gül," diye mırıldanıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar, o gidiyor ve yerine bir gül geliyor.

Yerde yatan altın bir gül.

Hıçkırıklarla göğsüm yırtılıyor, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken tökezleyerek güle yaklaşıyorum ve önünde yere kapanıyorum. Yapraklarını okşuyorum ama kabarık ve engebeli. Batan güneşin altında çeviriyorum ve orada yazılı kelimeleri görüyorum. Asla söylemeye cesaret edemediği, kendisine bile itiraf etmekten korktuğu ama bir kez olsun bana söylemesine izin verdiği sözler.

Seni seviyorum gülüm.

"Lütfen geri dön," diye fısıldıyorum. "Kimse beni senin gibi görmüyor, sen gelene kadar kimse bende potansiyel olduğuna inanmıyordu. Lütfen Kyro... Sana ihtiyacım var. Bu koca dünyada sadece iki beceriksiziz ama birlikte güzel bir şey yaratabiliriz." Kalbim göğsümden kopup gül yaprakları gibi orman zeminine düşecekmiş gibi hissettiğimde kollarımı kendime sararak daha sert hıçkırıyorum. "Seni seviyorum. Neden asla yeterli olamıyorum?"

Ama beni sadece sessizlik

karşılıyor. Gitmiş.

Öylece, sırf onu sevdiğim için.

Sözünü tuttu, kalbimi kırdı.

22

KYRO

(Pişman olacaksınız.)

Beni suçladığı gibi ondan kaçarken sözleri kafamın içinde . Haklı, şimdiden pişmanım. onunla birlikte geri döndü, ruhum ikiye bölündü. Küçük cadımla tanıştığımda onun benim her şeyim olacağını kim bilebilirdi? Belki de hep biliyordum, belki de bu yüzden bu küçük kasabaya geldim, çünkü onu hissettim... ve evren bana bunu söylüyordu. Yine de bunu ikisinin de yüzüne vurdum ve şimdi sonsuza dek yalnız kalacağım.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, ister kendimden nefret etmek deyin, ister sadece onu unutmak, bu acıyı bildiğim tek yolla, başkalarının bedenlerinde durdurmak. Kendimi diğer cadının kapısında buluyorum. Lilly'nin. Ama orada durur durmaz, düşüncelerim nihayet beni vuruyor ve sendeleyerek geri çekiliyorum. Bunu yapamam.

Gülüme bunu yapamam.

Boyun eğdim, asla başka biriyle olmayacağımı biliyorum. Eşim olan cehennemini hissetmişken nasıl olabilirim? Başkalarının közüne nasıl geri dönebilirim?

Yine de beni hissetmiş olmalı, çünkü kapı açılıyor ve sırtıyor. "Sonunda buraya geleceğini biliyordum," diye flört ediyor. "Hep öyle olur," diye mırıldanıyor ve beni içeri davet etmek için geri adım atıyor. Eğer içeri girersem Rose'u sonsuza dek kaybedeceğimi biliyorum. Beni asla geri almayacak, asla affetmeyecek.

Ben uzaklaşıyorum ve Lilly şaşkınlıkla başını eğiyor. "Utangaç mı?" diye fısıldıyor, elbisesinin üst kısmındaki danteli çözüp ayaklarının dibine, yere düşmesine izin vererek onu tamamen çıplak bırakırken. "Peki ya şimdi?"

Gözlerimi onun kıyafetinde gezdiriyorum ama bu bana hiçbir şey ifade etmiyor. O güzel, elbette güzel, ama güzel bir gün batımını ya da tabloyu takdir edebileceğim şekilde. İçimdeki ateşi alevlendirmiyor, beni bir volkan gibi patlatmıyor. Sadece... hiçbir şey. Boş. Gözleriyle tekrar buluşuyorum. "Giysilerini giy," diye neredeyse bağırıacaktım.

Gözlerini kırptırıyor ve sahte, boğucu gülümsemesi dudaklarından düşüyor. Kıyafetlerini giymiyor ama başını sallıyor. "Güzel, doğru seçim."

"Ne?" Gözlerimi yüzünden ayırmadan soruyorum. Yanlış bir fikre kapılmasın diye başka bir yere bakmayı reddediyorum. Çıplak görmek istediğim tek kişi Cassandra'm.

Ben lanet bir aptalım.

Asla gitmemeliydim. Korkunun beni durdurmasına izin vermemeliydim ve şimdi o dışarıda yapayalnız... İblis. Kahretsin, onu neden terk ettim? Ya onu korumak için orada olmadığımı göre şimdi onun için geliyorsa?

Ya onu yakalarsa?

Hayır, ona sahip olamaz. Kimse alamaz, o benim.

Benim eşim.

Benim gülüm.

Benim lanet cadım.

"Öyle görünmeyebilir ama Cassandra'yı seviyorum ve o bir zamanlar benim ailemdi... Yolda kayboldum. Artık onun hayatında olmayabilirim ya da

Hak ettiği bir arkadaşı ama sana nasıl baktığını gördüm. Daha önce bir erkeğe hiç böyle bakmamıştı. Onu gerçekten sevip sevmediğini bilmek zorundaydım."

"Peki ya yapmazsam?" Kalbim hızla çarparken ve zihnim bu aptal konuşmayı bırakmam için bana bağıırken bile soruyorum. Eşimi bulup güvenliğini sağlamak ve sonra da beni geri alması için ona yalvarmak için.

"O zaman seni öldürürdüm." Gülüyor, omuz silkiyor. "Hayır, ortadan kaybolmanı sağladım. O kız yeterince hayal kırıklığına uğradı ve incindi."

Acı acı homurdanıyorum. "Evet, sen de buna ekledin."

", artık yapmayı reddediyorum. Ona geri dön. Sen seçimini yaptın. Boğuştuğun şeytanların artık bir önemi yok. Kalbinde görüyorum, sen safsın ve sen onunsun. Sonunda ona sonuna kadar izin verdin." Kapıyı kapattı ve ben tökezleyerek geri döndüm.

Haklı, aramızdaki bağın gücü neredeyse iki katına çıktı.

Çok güçlü, çok emin, kırılmaz. Beni sonsuzluğuma, gülüme bağıyor.

Bizi öyle bir bağıladı ki asla yalnız kalmayacağız, asla ayrılmayacağız. O artık benim ailem. İstediyimi ya da hak ettiğimi düşünmediğim her şey.

Tam o sırada, acı ve korku içimi parçalıyor ve bir çılgılla dizlerimin üzerine çöküyorum. Vücudum öyle bir dehşetle sarsılıyor ki, nefes alamıyorum ve bir zonklamaya dönüştüğünde, bunun benim olmadığını anlıyorum...

Cassandra!

Ayağa fırladım, telaşla döndüm. Bir terslik var. Kalbimden, ruhumdan onunkine doğru hissettiğim bağlantıyı takip ederek kasabaya doğru koşuyorum. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koşarak beni ona götürmesine izin verdim. Aklımda bir hedef olmadan ulaşım sağlayamadığım için hayal kırıklığına uğruyorum, bu yüzden koşmaya devam ediyorum...

Lütfen, bizi her kim izliyorsa, bu meleği bana her kim verdiyse, oraya zamanında varmama izin versin. Onu kurtarabilmeme izin ver... Bu sefer çok geç kalmayayım. Yeterince güçlü olmama izin ver. Lütfen, sevdiğim birini daha kaybetmeme izin verme.

Yine mi?

Birden bağlantı koptu ve beni kıcıma gönderdi. Güçlerimi kullanarak içimi arıyorum... ama sanki engellenmiş gibi yok oluyor. Hala çok hafif hissedebiliyorum ve kalbimde onun ölmediğini biliyorum.

Ama bir şey ya da biri onu benden saklıyor. Bu da iblisin ya da daha kötü bir şeyin onu ele geçirdiği anlamına geliyor.

Dayan Rose, geliyorum. Seni bulacağım ve bulduğumda, bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim, sadece lütfen... dayan.

OceanofPDF.com

23

CASSANDRA

M Vücudum gevşek. Başımdan aşağı ıslak bir şeyin damladığını hissederken, geri kalan her yerim garip bir şekilde uyuşmuş durumda.

Hareket ediyorum, göz kırparken boş boş düşünüyorum.

gözlerimi açtım. Başım yana yatmış, kollarım başımın üstünde, yerde sürükleniyor. Ağaçlar yan yatmış ve ışık azalıyor. Ne oldu? Ne olduğunu anlayamadan karanlık beni tekrar ele geçiriyor.

Gözlerimi kırıştırtıp açtığımda zamanın geçtiğini anlıyorum çünkü karanlık. Başım daha da yana yatıyor. Alt bedenimi bile hissedemiyorum ama bir yerlerde onu kaldıracak gücü buluyorum. Bacaklarım havaya kalkıyor ve

İblisin etli, pençeli pençeleri. Beni karanlık ormana doğru çekerken usulca kükrüyor.

Muhtemelen ölene

kadar. Zekice.

Yine bayıldım.

Tekrar uyandığımda yüzüstü yere düşmüştüm. İblisin etrafımda hareket ettiğini, ağır ağır nefes aldığını duyabiliyorum ve kükürt kokusu kadar güçlü ki neredeyse boğulacaktım. Hareket edemiyorum, pençeler bacağıma saplanmadan hemen önce yanan gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissediyorum. Acı içime işlerken boğazımdan bir çığlık kopuyor. Acı dalgaları vücudumda dalga dalga yayılıyor ve sonra başımın arkasında yumuşak, neredeyse sevgi dolu bir dokunuş hissediyorum ve her şey sisleniyor.

Kararmadan önce.

Başım ağrıyor.

Hem de çok.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama kıpırdamayı reddediyorlar. Yüzüme dokunmaya çalışıyorum ama bir şey beni durduruyor. Başımın üstünde bağlı olduklarını fark etmek için acıyı bastırmam bir anımı alıyor. Ayaklarımı tekmeliyorum ama onlar da bağlı. Aslında sıkıca. Her şey aklıma geldikçe acının ısırtığı nefesimi kesiyor ve dehşet damarlarıma doluyor, öyle ki gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor.

İblis tarafından saldırıya uğradığımda ormanda tek başıma ağlıyordum. Birdenbire ortaya çıktı ve beni yakaladı ve ben daha sihrimi bile savuramadan yere fırlatıldım... lanet olsun. Kafamı bir kayaya çarptığım yere.

Kahretsin.

Boynumu çevirerek inliyorum. "Oh, harika, bu hiç iyi değil. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Şimdiye kadar sadece bir kalp olabilirdim." Gülüyorum, etrafımda kana benzeyen bir şeyle çizilmiş pentagramı görünce panikliyorum. Doğrulamak için başımı yeterince kaldırdım. Evet, kesinlikle kan. Mumlar, atan diğer kalpler. Ne güzel, bu geceki kurban için her şeyi süslemişler.

Bir büyüünün ortasındayım, beni kurban edip kalbimi ve gücümü cesetleri yeniden canlandırmak için kullanma büyüünün. Ama yine de, çıplak ya da ölü olabilirim ya da iblis-oh, bekle. İşte orada. Ağaçların arasından bir ucube gibi sürünüyor.

"Hey, bunun bir karışıklık olduğunu ve beni bırakabileceğini düşünmüyorsun değil mi?" Sesleniyorum, ama o sadece homurdanıyor ve açıklığın kenarında sinsice dolaşıyor. "Harika," diye mırıldanıyorum, ellerime ve iplere bakmak için başımı arkaya çeviriyorum - hayır, bu ip değil.

Aman Tanrım.

Öğürüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kusma dürtüsüyle nefes almaya çalışıyorum. Bunu düşünme, sadece sosis, evet, hepsi bu. İnsan içi sosisleri. Aman Tanrım. Gözlerimi tekrar açmaya zorlamadan önce saframı yutuyorum. "Tamam, sorun yok. Yani bir iblis devriyesiyle kurban çemberinde bağırsaklarımla bağlıyım. Tamam, düşün Cassandra. Kendini bundan kurtar. İpleri seviyorsun, daha önce de bağlanmıştın... ama kesinlikle farklı koşullarda... Tanrım, durmam gerek." Çılgınca gülüyorum.

Resmen kaybediyorum.

Dolunayın üzerimde parladığını hissedebiliyorum ve neredeyse yeryüzünde yürüyen hayaletleri görebiliyorum. Peki ya ben? Lanet olası bir tuzağın içindeyim. Öleceğim.

Hayır, Cassie, adam ol.

Beni kurtaracak bir adama ihtiyacım yok. Çanta! Çantama ihtiyacım var. Hırlayan iblisi görmezden gelerek başımı çeviriyorum ve içinde bulunduğumuz açıklığa bakıyorum. Yaklaşık 20 adım ötede. İblis ya da gelen her neyse onun tarafından öldürülmeden çemberden çıkıp çantama ulaşabilirsem, iblisi öldürebilir ve bu boktan gösteriye bir son verebilirim.

Kusurlu olduğu kesin ama paniğimi azaltmaya yardımcı oluyor.

Gözlerimi kapatarak, korku ve paniğimin ötesini görebilene kadar nefesime odaklanıyorum. Daha sakin olduğumda gözlerimi tekrar açıyorum ve ellerimden birini yerden kaldırabildiğim kadar kaldırıyorum. İpler açıkça bir şeyle tutturulmuş, belki de onları koparmak için kullanabileceğim bir şeyle. Çember ise tamamen farklı bir şey. Rünler çizilmiş ve büyüünün çevrelediğini hissedebiliyorum, efendisinin karanlık işini yapmak için içime girmeye çalışıyor. Umutsuz hissediyorum, düşüncelerime bulaşmaya ve onları kasvetli hale getirmeye çalışıyor. Ben denemeyi bırakana kadar irademi kırmaya çalışıyor.

Bugün olmaz, Şeytan... ya da sanırım, iblis.

Onun yerine boş boş konuşuyorum. Belki sesimden bıkar ve gitmeme izin verir. "Söylemeliyim ki bu oldukça sapıkça. Genelde bir erkeğin beni izin vermeden önce planlarını bilirim. becermek ya da öldürmek gibi, arada büyük bir fark var, anlıyor musun?

Çünkü internetteki erkeklerden asla emin olamazsınız. Gizlice seri katil olabilirler ya da daha kötüsü ayaklardan hoşlanıyor olabilirler. Kendi ayaklarımı bile sevmiyorum," diye gevezelik ederken ellerimi görmek için başımı kaldırıyorum. Haklıydım, paslanmış bir çivi. Çekiştirmeye ve kesmeye başlıyorum. Çivi de ip gibi ellerimi kesiyor ve acıdan tıslıyorum. Ellerim sürekli donuk bir acı içinde, bu yüzden onu tekrar gevezeliğime yönlendiriyorum. Gözlerim beni izlerken başını eğmiş olan iblise kayıyor. "Yani, evet, sapıkça. En azından güvenli bir kelime bulabilir miyim? Elmalara ne dersin?" Kükrüyor ve ben başımı sallıyorum. "Tabii, tabii, en sevdiğin meyve değil, anladım... Peki ya maymun sürtük?"

Bileklerimin etrafındaki düğümlerin gevşediğini hissetmeden önce çivi ellerimi tekrar kestiğinde inliyorum. İşte bu, özgür kalacağım, bu iblisi öldüreceğim ve onu lanet olası sürtüğüm yapacağım ve tüm bu şüpheci anne-

Bu da ne böyle?

Ayın kendisi bir anlığına kararır gibi oluyor, ağaçlar sallanmayı kesiyor, hayvanların hepsi sessizleşiyor ve iblis, ancak bir domuzun becerilmesi ile ishal dolu bir anüsün karışımı olarak tanımlayabileceğim bir ses çıkarıyor.

Hiç iyi değil. Tüylerim diken oluyor ve başımı çevirirsem kötü bir şey göreceğimi biliyorum. Hayır, yapmıyorum. Ellerimi hızlandırıyorum, karanlığı hissediyorum. Gerçek kötülük giderek yaklaşıyor, ta ki kan, ölüm ve umutsuzluğu tadana kadar. Kalbim onunla birlikte donuyor, ciğerlerim doluyor ve boğuluyor ve ruhum bu kadar saf kötü bir şeye bu kadar yakın olduğum için sersemliyor.

Küçük, soğuk, sümüksü bir elin koluma girip bileklerimi sardığını hissettiğimde donup kalıyorum, kıpırdamıyorum bile -sanki bu onu durduracakmış gibi-. Başımın hemen yanından alçak, gırtlaktan gelen bir kıkırdama duyulurken sıkarak kesme hareketimi durduruyor. Göz ucuyla uzun siyah saçlar ve soluk bir ten görüyorum ama o yaklaşırken bile ben aya bakmaya devam ediyorum. Dili kulağıma doğru kayıyor ve çığlık atıp geri çekilmeme neden oluyor. Ama eli boğazımı sarıyor ve sıkıyor, ben onu görececek hale gelmeden beni durduruyor.

Hayır.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Bakmamak beni daha az gerçek yapmayacak, cadı," diye fısıldıyor kadınsı ses. Karanlık, gırtlaktan gelen ve şehvetli olan bu ses acı, kan ve ölüm çığlıkları atıyor. Günah ve açgözlülük. Kıskançlık ve nefret. İçimde teslim olma, ne isterse yapma isteği uyandırıyor. "Gözlerini aç, cadı, ve bunca yolu ne için geldiğimi görmeme izin ver."

Emrine karşı koyamazmış gibi, gözlerim açılıyor ve obsidyen gözlerine kilitleniyor. Tamamen siyahlar, hiçbir ışığın parlamadığı gece yarısının mutlak karanlığı gibi. İrislerini ve gözlerinin tüm beyazlarını gölgede bırakıyor. O çok güzel. Gerçekten güzel. Uzun, koyu renkli, neredeyse kıvrırcık saçları bir omzunun üzerine dökülmüş, mükemmel bir güzellik bile diyebilirim. Yüksek, kemerli elmacık kemikleri, yanaklarına neredeyse dolgun bir görünüm veren yuvarlak bir çenesi, büyük, kalın, kırmızı dudakları ve neredeyse parıltı veren soluk bir cildi var. Bir Yunan tanrıçası hayal ettiğimde aklıma gelen şey bu... siyah gözleri ve içinden yayılan kötülük dışında. Yanımda garip bir pozisyonda çömelmiş duruyor, bir bedenin girmemesi gereken bir pozisyon.

"Ah, cadı, işte buradasın." Eli boynumda ve keskin bir acı hissetmeden önce uzun tırnaklarını hissediyorum. O sırada elini çekti ve solgun elini havaya kaldırarak yakut rengi kan damlacıklarıyla parlayan uzun, siyah, sivri tırnaklarını gösterdi. Benim kanım. Ben ağzım açık, bu gerçekten korkunç yarattığı dehşet içinde izlerken, o tırnaklarındaki kanı yalıyor. Hırslanarak yüzüme doğru eğilmeden önce gözlerini kısa bir süreliğine kapatıyor, o siyah gözler görüşümü tüketiyor.

"Gücün nerede?" diye tıslıyor. "Seni kilometrelerce ötede hissettim. Buraya senin için geldim... ama bir şeyler eksik," diye çıkışıyor ve sonra arkasına yaslanıp saçlarını omzunun üzerinden atarken gözlerini kırıştırıyor. "Boş ver, senin gücün yeter."

"Demek bu kadar, ha?" Söylendim. Korkuyor olabilirim ama öleceksem nedenini bilmek isterim. "Bunca yolu benim için geldin. Sana söylemeliyim kardeşim, hayal kırıklığına uğrayacaksın. Peki neden burası, neden şimdi? Tüm bu ölümlerle ne yapıyorsun?"

"Güç, cadı, bu güç. İhtiyacım olan güç," diye mırıldanıyor bana bakarak. Parmaklarını saçımın bir tutamında neredeyse sevgiyle dolaştırıyor. "Ve sende var. Hem de çok fazla. Beni çağırdı... ama şimdi bir kısmı kayıp. Gerildiğini hissediyorum... Boş ver, bunu telafi etmek için bu kasabadaki tüm cadıları öldüreceğim. Senden başlayarak."

Kolumdan daha uzun bir bıçak çıkarıyor, parıltısı ayı yakalıyor. "Bekle!" Onu bana indirmeden önce sesleniyorum. "Nasıl olsa öleceksem, neden bana söylemiyorsun... ne için güç? Ona ne için ihtiyacın var? O iblisi nasıl tuzağa düşürdün?" Bakışlarımı yaratığa yöneltiyorum, yaklaşıyor ama ne pahasına olursa olsun kadından kaçmak istiyor gibi görünüyor. Onu suçlamıyorum, ben öyle yapardım. Ama iblisin korkuyor olması benim korkudan ölmem gerektiği anlamına geliyor.

"Oh, cadı, beni kandırmaya çalışıyorsun. Oyalanmak hayatını kurtarmayacak. Bunu şimdi kabul etsen daha iyi olur. Ama bazı gerçekleri bilmek mezara huzur içinde gitmeni sağlayacaksa, öyle olsun." Garip bir şekilde, neredeyse eski okul aksanıyla konuşuyor. Ses tonu karanlık ve ölümcül, ama olayları ifade ediş biçimi beni şaşırtıyor. Sanki bu yüzyılda kimseyle iletişim kurmuyormuş gibi.

"Evet, barış, bu benim. Nalları dikmeden önce huzur bulmalıyım," diye topallayarak bitiriyorum, ayaklarımı yere sabitleyen her neyse onun üzerinde tahterevallı gibi sallanırken bile. Bu gece burada ölmeyeceğim.

"İblis kolaydı. Onu senin gibi bir büyüyle tuzağa düşürdüm, sonra da onu sonsuza dek hizmetime bağladım... Yani, bu bedenin sahibi olan büyücü, bir ordu kurup beni serbest bırakmak için mezarıma girmeden önce yaptı diyebilirim." Sonra saçlarımı çekip kafa derimden koparıyor, acı içinde çığlık atmama neden oluyor ve bıçağın ucunu göğsümde, göğüslerimin arasında gezdirirken sakinleşiyor. "Hayatının sesini hissedebiliyorum, kanın beni çağırıyor, ruhun yozlaşmaya hazır."

"Kimsin sen?" Fısıldıyorum.

"Daha çok *neyim* ben, cadı." Başını eğiyor, dudaklarında bir sırıtiş beliriyor. Aç, karanlık. "Ben karanlığım. Ben kötüyüm. Her şeyin anasıyım. Bu dünyaya bağlı yıkım. Başından beri onu tamamen tüketmeye yazgılıyım. Ben savaşlarda yürüyen, onları başlatanım. Kan dökmekten ve ölümden, salgınlardan ve anlamsız cinayetlerden zevk alanım. Tanrılarınıza sahip olduğunuz gibi, bana da sahipsiniz. Hepinizin içindeki korktuğunuz canavar. O sinir bozucu düşmüş tanrılar sizi yaratmış olabilir, ama ben tüm canavarların anasıyım. İnsanların ve doğaüstü varlıkların. Tüm günahkârlar bana gelir ve karanlıkta evlerini bulurlar."

Hâlâ göğsümün üzerinde duran bıçakla kendimi kesmemek için sığ nefes alıyorum. "Sen... sen kötüsün."

"En saf haliyle. Benim pek çok ismim var, genç olan. Çağlar boyunca pek çok isim, pek çok beden, ta ki yüzlerce yıl önce mezara girene kadar. Ölemeyen bir bedene hapsedildim ve orada unutulmaya terk edildim. Ta ki onun çağrısını hissedene kadar... onun acısını... onun kurtuluş çığlıklarını. Ama yalvardığı tanrılar değildi, bendim. O zamandan beri, küçük bir parçam onun içindeydi, kirletiyor ve yozlaştırıyordu. Özgür kalmam an meselesiydi. Hayır, hiçbir şey beni durduramayacak. Bu dünya tekrar benim olacak. Yoluma çıkan her şeyi yok edeceğim."

İlk defa ne diyeceğimi bilemiyorum. İşte buradayım, kötülükle yüz yüzeyim, saf kötülükle. Onu nasıl yenebilirdim ki? Tüm bu varlık

dünyada yanlış olan ne? Ben sadece bir cadıyım... Yalnızım.

Sonra duyuyorum, ağaçların arasından bir şeyin çarpma sesini. Adım haykırılıyor... Kyro. Panik içinde kadına bakıyorum, iblise... büyücüye. Onu öldürecek, bunu biliyorum. Onu kaybedemem. Kurtulmak, onu kurtarmak için ellerimi çekiştiriyorum ama kadının gözleri tekrar bana kayıyor ve hareketlerimi sabitliyorum.

"İşte burada... Aradığım diğer yarısı. Tuhaf, başka bir insanda gibi görünüyor... Eşler, muhtemelen?" Başını kaldırdı ve bana bakmadan önce havayı kokladı. "Tanrım."

"Ona zarar vermeyeceksin," diye hırladım. "Kyro, kaç!"

İsmi duyunca irkiliyor ve hırlıyor, sanki içsel bir savaştaymış gibi kasılıyor. Bir an için gözlerindeki siyahlık yerini çarpıcı, parlak bir maviye bırakıyor. O masmavi derinliklerde acı görüyorum, çok fazla acı ve özlem. Gözleri önce ormana, sonra tekrar bana kayıyor. "Fazla zamanım yok... Ona iyi bak, tamam mı?" diye yalvarıyor, sesi kısık, daha önceki kaygan tınısına kıyasla hırıltılı. "Onlara söyle-" Acı acı gülüyor ama bir solukta bitiyor ve maviye dönmeden önce gözlerinde siyahlık titreşiyor. "Onları sevdiğimi ve aramayı bırakmalarını söyle. kadar uzağa ve hızlı kaçsınlar. Neyin yaklaştığı hakkında hiçbir fikirleri yok." Konuşurken sesi ipeksi bir tona dönüşüyor, siyahlık neredeyse gözlerinin üzerinde sürünerek masmavi rengi gölgede bırakıyor ve geriye kalan tek şey o boş karanlık oluyor. "Kaç, kaç, kaç, küçük tanrım, beni durduramayacaksın," diye şarkı söylüyor ve ayağa kalkıp şeytanına bakıyor.

"Onu bitir, kalbini topla. İstedğim gibi biri değil ama güçlü, çok güçlü. Tanrı'nın kalbiyle birlikte bir bütün oluşturuyorlar. İkisini de istiyorum. Onları bana getir, özgürlüğünü kazanacaksın," diye hırlıyor ve sonra bana bakıyor. "Çok kötü, seninle oynamak eğlenceliydi, cadı. Bu şekilde seni sonsuza dek elimde tutabilirim." Uzaklaşıyor, bir yılan gibi hareket ediyor, tümüyle sinirli ve şehvetli. "O haklı, biliyorsun, aramayı bırakmalısın... ama umarım bırakmazsın. Kovalamacayı çok seviyorum ve hepinizi yakaladığımda ne olacak?" Dudaklarını yalıyor. "Kalplerinizi sökeceğim, onlarla besleneceğim ve güçlerinizle her şeyi yok edeceğim."

Eğiliyor ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapatıyor. İçime kötülüğünü üflerken göğsüm gökyüzüne doğru yükseliyor, vücudumdaki her hücreyi ve çatlağı böyle bir kötülükle dolduruyor. Kök salıyor ama o pembe dudaklarda çok insani bir şeyin tadını alıyorum.

Umut.

Ondan değil... Sahip olduğu kişiden. Umarım onu kurtarabiliriz, bunun için lmemizi istemese bile.

Bir kakhaha atarak uzaklaşıyor ama ben kr oluyorum. Her şey karanlık ve onun gidişini hissederken bile dudaklarımdan düzensiz çığlıkların çıktığını hissediyorum. O gittiğinde, sanki hava geri dönüyor ve dünya nefes alıyor... ama benim için değil. Bunu yapamam. İçimdeki bu kötülükle olmaz. Bana bulaşıyor, beni değiştiriyor, beni onun yapıyor... ve şimdi nedenini biliyorum.

Onları lekeliyor. Cesetlerindeki karanlık damarlar onun bysdr, güçlerini, iradelerini, ruhlarını çalar... onları kendisinin yapar. Sonra kalplerini alıyor ve mezarlardan boş bir kabı onunla doldurup reenkarne ediyor. Söylediği gibi bir ordu. Ölümden dirilmiş.

Ama tüm bu bilgiler benim için çok geç. Burada eskiden olduğum kadının boş, kötülük dolu bir kabuğu olarak leceğim. Tüm kararlılığıma ve üzerimdeki varlıklara olan inancıma rağmen, bir hayvan gibi leceğim. Kapana kısılmış. Yaralı.

Sonra onu duyuyorum, Kyro yaklaşıyor ve sonra iblisin kükremesi. "Rose!"

Kyro ığlık atıyor ve ben onun burada olduğunu biliyorum. "Geliyorum, bekle."

Bir hırlama, bir acı çığlığı ve kr edici gözlerimin önünde yanıp sönen bir ışık var. Homurtular, kesikler, fırlatmalar ve ayak sesleri duyuyorum. Ona yardım etmeliyim, bu yüzden ellerimi ve ayaklarımı daha hızlı yukarı ve aşağı sürüklüyorum, her iki bağ da kopana kadar... beni serbest bırakıyor. Ama karanlık çok güçlü.

"Dayan bebeğim!" diye bağırıyor, sesi acı ve öfkeyle gergin. Ben göremiyorum. Kr oldum. Acı bedenimi tekrar tekrar sarıyor.

İşkence.

İblisle savaştığını duyuyorum ama yardım edemiyorum. İçimdeki karanlığı zapt etmeye çalışmakla meşgulüm. Duman onun iradesi dışında her şeyi gizliyor.

ldrmek için.

Yok etmek.

Yemek

için.

Onu beslemek için.

Sanki güneşin kendisi yeryüzünü ateşe vermiş gibi parlak bir ışık ve yüce bir acı kükremesi... sonra hiçbir şey yok. *Kyro!* ığlık atmak istiyorum ama yapamıyorum, kendi bedenime hapsolmüş durumdayım. Ayak sesleri bana doğru geliyor. İblis mi insan mı?

"Buradayım Rose, buradayım. O ld. Yanında bir bıçak buldum ve onu öldürdü... Nasıl olduğunu bilmiyorum. Tanrım, Rose," diye umutsuzca mırıldanıyor, her kelimedede biraz daha yaklaşıyor. Beni kurtarma niyetini hissediyorum, çemberi kırmak ve

ve bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum. İkimizi de öldürür, belki de bu kasabadaki herkesi. Benim için artık çok geç. İçimi dolduran büyü, karanlık beni tüketmeye hazır. Bana sahip olamadığı için beni öldürüyor.

Kayboldum.

"Yapma. Bana bir şey yaptı. Kendimi tutamıyorum!" Elimi körü körüne ona doğru uzatarak çığlık atıyorum. "Beni serbest bırakma!" Kendimi bekleyen karanlığa kaptırdığımda çığlığım bir ulumayla son buluyor. "Öldür beni! Öldür beni!" Umutsuz bir çığlıkla yalvarıyorum. "Kaçmadan önce, ben seni öldürmeden önce!" Karanlık her geçen saniye daha da güçleniyor.

Onu öldürmem için fısıldayan karanlık.

Ruhunu yememi.

Onu onun iradesine kurban et. Onun büyüklüğüne.

"Bana zarar vermeyeceksin Rose, asla veremezsin. Sana inanıyorum," diyor güçlü bir şekilde ve etrafındaki çemberi kırdığını hissettiğimde çığlık atıyorum... beni serbest bırakıyor.

Tek gereken bir saniyelik umutsuzluk. Karanlık her şeyi ele geçirir.

Zaman garip bir şekilde geçiyor, sanki içimde büyüyen uçurumda kendimi kaybetmişim gibi. Karanlık uçurum ruhumu yutuyor. Kyro'yu hissediyorum, sevgisini hissediyorum ve sonra onu yere yıkarken, hala iblis kanıyla damlayan bıçağı tutup havaya kaldırırken yaşadığı şoku hissediyorum.

"Rose?" diye mırıldanıyor. "Rose, neler oluyor? Konuş benimle. Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvarır. "Tanrım, kanaman var, iyi misin? Ne yapacağım bebeğim?" diye bağırıyor, ben ona çığlık atarken bile.

İnsan olmayan bir açlık
uluması. Yine de benden
korkmuyor.

Birdenbire tekrar görebiliyorum. Bıçağı kalbine saplamaya ve onu almaya hazır bir şekilde onun üzerinde duruyorum. Ama o bana karşı koymuyor ya da beni durdurmuyor. Ateş saçan gözleri kabulleniş ve acıyla, aşk ve pişmanlıklarla doluyor, dudakları yukarı doğru kalkarken bile. "Al onu Rose, o her zaman senin oldu. Eğer sonumuz böyle olacaksa, bunu birlikte yapalım." Kollarını bana doluyor ve ucu göğsüne girene kadar beni aşağı çekiyor. Şu anda bile itiraz etmiyor ya da beni durdurmaya çalışmıyor ama içimde bir savaş sürüyor.

İyilik kötülüğe karşı.

Tüm zamanların en eski kavgası.

Ona olan aşkı, Kyro'm çığlık atıyor ve bunu yapmamıza izin vermek istemeyen iradesiyle savaşıyor. Onun canını almamıza.

Seni incitti, seni terk etti. Seni sevmiyor, seni istemiyor. Seni kullanıyor ve işi bittiğinde seni öldürecek ve var olduğunu unutacak, diye fısıldıyor karanlık ama ben başımı sallıyorum.

Korkmuştu, karanlık korkudan beslenir. Bu onu kaçırttı, beni hedef haline getirdi ve şimdi nerede olduğumuza bir bakın. Dudaklarımın üzerinde yumuşak bir gölge hissederken gözlerimi kapatıyorum. "Şşş, küçük cadı, ağlama. Ben buradayım, ben buradayım. Yalnız değilsin. Seni orada hissediyorum, bebeğim. Savaşmana ihtiyacım var, tamam mı? Eğer savaşabilirsen, bana geri dön." Sıcak eller yanaklarımı okşuyor. "Rose, bana geri dön," diyor. Sıcaklığın gittikçe güçlendiğini, neredeyse içimdeki karanlığı yaktığını hissediyorum. Acıyor, ıstırap veriyor ama özgür olacağım anlamına geliyorsa hepsine katlanacağım. Yavaşça, işe yaradığını hissediyorum ve sonra dudakları dudaklarımın üzerinde, bana gücünü veriyor, ateşini içime üflüyor.

"Bana geri dön, Cassandra'm," diye yalvarır.

Çekildiğini hissedebiliyorum. Aramızdaki bağ bu dünyada yürüyen tüm karanlıklardan daha güçlü. Yavaş yavaş Kyro beni kurtarıyor. "Kyro," diye fısıldıyorum ve o beni duyuyor.

"İşte böyle Rose, buradayım, hisset beni. Sesimi dinle. Sıcaklığımı hisset. Eve gel, küçük cadı, bana gel," diye ısrar ediyor, daha azını kabul etmiyor. Artık yüzeye çok yakınlım, karanlık onu kovalarken aşk ve kaderden oluşan parlak ışığa bağırıyor... çok yakın.

Şak!

Gürültü başımı yukarı kaldırıyor ve karanlık bir kez daha beni ele geçirirken tüm o sıcaklık bir vınlamayla ona geri dönüyor. Görüşüm boyunca geri sürünerek beni karanlığa gömüyor.

"Vay canına, gerçekten mi, siz ikiniz böyle sapıkça seks mi yapıyorsunuz?" diyor kadınsı, kadifemsi bir ses.

Bir hırıltıyla Kyro'dan sıçrayıp onlara doğru körlemesine koşarken, açıklıkta duran sekiz bedenden güç fişkırdığını hissediyorum. Çığlık atıp saldırmak için sıçradığımda güç etrafımı sarıyor ve beni geriye doğru uçuruyor.

"Bu da ne Kyro? Kız arkadaşın, dostum," diye haykırıyor erkeksi bir ses tonu. "Bu bir çeşit rol yapma oyunu mu?"

"Ona zarar vermeyin!" Kyro çığlık atıyor. "Bir sorun var, içinde bir şey var. Yardım edin bana!"

"Yardım edebilirim," diyor daha küçük ve emin bir ses. Sendeleyerek geri çekiliyorum ve ona doğru dönüyorum. Tek görebildiğim ışık parlamaları. Bazılarında grinin tonları var, bazılarında

diğerlerinden daha siyah, ama bu... bu saf parlaklık. Saf ışık.

Saf iyilik.

Ve karanlık bunu istiyor, onu yemek istiyor.

"Alejandra," diye tıslıyor biri. Yanındaki ışık çoğunlukla... çoğunlukla karanlık ve bazı parlaklık lekeleri.

"Şşt, kurdum, burada olma sebebimin bu olduğunu hissedebiliyorum. Ona yardım etmek için. Eğer yapmazsak..."

"O zaman hepimiz ölürüz," diye başka bir ses geliyor, tatlı ve boğucu, bir an için beni baştan çıkarıyor.

"Haklılar. Artık görebiliyorum. Onu kaybedersek Kyro'yu da kaybederiz ve ikisini de kaybedersek... tek gördüğüm karanlık. Onu kurtarmamız gerek. Alejandra, kurtar onu," diyor kendinden emin kadın sesi, ilk konuşan. Yaklaşan parlak ruha dönmeden önce onları görüş alanımda tutmaya çalışarak daireler çiziyorum.

Şimdi neredeyse çömelmiş, bıçağı tutarken, karanlığın ona doğru sızdığını hissediyorum. Gittikçe toprağa bulaşıyor.

Ama ışık, Alejandra, sadece yaklaşır. "Korkma. Seni orada hissedebiliyorum. Ruhun bunun için çok saf, onunla savaşabilirsin. Yardım edebilirim ama savaşman gerek. Karanlığı durdur ve onu geri çek. Çok uzun zamandır çok fazla şey için mücadele ettin cadı ve bunu tekrar yapmanın zamanı geldi yoksa her şey kaybolur. Eşini kaybettin," diye uyarıyor ve başım Kyro'ya dönüyor, karanlık tekrar ele geçirmeye çalışmadan önce beni kurtarmak için bana ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

"O haklı cadı, karanlığın siren sesiyle savaşmalısın," diye cesaretlendiriyor yeni bir ses.

"Yapabilirsin, şimdi hissediyorum" diye ekliyor tamamen yabancı bir ses.

"Mira ve Dabria haklı, bu lanet olası karanlıkla savaşın. Hepimiz izliyoruz, aptal gibi görünmek istemezsin, değil mi?" diye meydan okuyor ilk alaycı ses.

Maymun sürtüğ! İçimden bağıyorum ama işe yaramıyor. Lanet olsun, denemeye değdi.

Parlaklık yaklaşıyor ve neredeyse bana dokunuyor. "Beni hisset, bizi hisset, biz buradayız. Aramızdaki çekimi, bağlantıyı hissetmiyor musun?" fısıldıyor. "Onu orada görebiliyorum, parlıyor, bizi zaman ve mekan boyunca birbirine bağlıyor."

Karanlık hafifçe geri çekiliyor ve nefesim kesiliyor. "Görüyorum," diye tıslıyorum. Haklı, hepimizi birbirimize bağlayan bir bağ var, kader ya da aile olabilir, ama dünyaya açılan, donuk ve bulunmayı bekleyen daha fazlası var.

Tam olarak dört tane ve bir tanesi yıpranmış ve kopmaya çok yakın. Yine de etrafımızdakiler parlak. Diğer kadınların yakınlaştığını, beni çevrelediğini ve bu enfeksiyonu yenmem için bana güçlerini sunduğunu hissediyorum. Ne de olsa bu bir enfeksiyon. Ölüm büyücüsünden gelen mutlak kötülük değil, sadece onun bir parçası, geride kalan bir yara. Ama onlara sevgi ve şefkat gösterdiğinizde yaralar iyileşebilir.

"Buradayız," diye mırıldanıyor diğer seslerden biri ve sonra erkekler onlara katılıyor, her kadının arkasında duruyorlar, sihirleri dokundukça birleşiyor. Biri hariç hepsi... Kyro.

"Eşinin sana ihtiyacı var," diye fısıldıyor Alejandra, ben çömeldiğim yerde donmuş halde beklerken. Gelmeyeceğini bildiğim için kalbim tekliyor.

O hep gider. Sana söz vermişti, değil mi? Her zaman yaparlar, ne söylerlerse söylesinler her zaman kalbini kırarlar.

Hayır! Yanılıyorsun! Çılgılık atıyorum ama o devam ediyor, karanlık ben çılgılık atana kadar içimde dalgalanıyor. Beni Alejandra'ya saldırmaya zorlamaya çalışırken yüzümü yere bastırıyorum.

Hayır, yapmayacağım. Ona zarar vermeyeceğim.

Kafamın içinde kaybolmuş bir şekilde tekrar ediyorum, ta ki bir el omzuma dokunana ve sanki bir çember yerine oturana kadar. Işık ve bağlar içimden akıyor. Onların ortak büyüğü, bizim ortak büyümüz ve anında onları tanıyorum.

Onlar hakkında her şeyi biliyorum. Buna sırlarla giremezler. Artık her şeyi görüyorum. Mishal ve Dabria. Ciar ve Isabelle. Mira ve Calder. Alejandra ve

Slate... Kyro ve ben. Onlar da bizi görüyor. Alejandra'nın geçmişimi ve bugünümü gördükçe üzüntüden soluğunu tuttuğunu ve Kyro'nun acısını ve reddedilişini hisseden erkeklerin kükreyişini duyuyorum. Bu birleşik büyü içimden akıyor, vücudumdaki her santim karanlığı yakıyor, kemiklerimden ve kanımdan söküp alıyor, içimden kavuruyor. A

Saf ıstırap çılgılığı boğazımı terk ediyor ve Kyro'nun tereddüt ettiğini hissediyorum.

"Çemberi bozmayın!" Alejandra bağırıyor ama onun beni kontrol etmek istediğini hissediyorum ama bunu yaparsa kaybolacağımı ve hepsini öldüreceğimi biliyorum.

Ağzımı kapatıp acı içinde kıvranıyorum, çılgılıklarım boğazımda düğümleniyor ki onu incitmeyeyim ve endişelendirmeyeyim. İçime bir sıcaklık yayılıyor, onun , bizim . Karanlık daha derine inmek için elinden geleni yapıyor ama o yanık, o sıcaklık buna izin vermiyor ve kendimi dizlerimin üzerine çökmüş hissediyorum, çılgılıklarım sonunda patlak verdiğinde başım geriye düşüyor. Gözlerim parlayarak açılıyor, görüşüm geri geliyor, çünkü dışarı akan şey bir ses değil... kötülük.

Kıvranan, çılgılık atan bir karanlık bulutu ağızımdan havaya uçuyor ve kıvranan bir sis içinde üzerimizde geziniyor. Bizimkini geçemiyor.

bağ. Birlikte daha güçlüyüz, ayrı düşeriz.

Ne de olsa ışık ve sevgi her zaman karanlığı yener.

Bir fiske daha vurarak gökyüzüne doğru uçuyor ve konağını tekrar bulduğunda uzaklara doğru fırladığını hissediyorum. Büyücü. Dudaklarında kıvrılan küçük bir gülümsemeyle bize doğru baktığını hissediyorum.

Oyun devam ediyor, tanrılar. Yakında görüşeceğiz.

Öne doğru düşerken, kesik kesik nefesler alırken bir an için gözlerimi kapatıyorum. Kalbim az önce yaşadığı travmadan dolayı hızla çarpıyor, bedenim yorgunluktan sarkıyor ve boğazım fırlatılan karanlıktan dolayı ağrıyor.

"Daha kolay bir güvenli kelime seçmeliydim," diye mırıldanıyorum. Yumuşak bir ses başımı kaldırıp karşımdaki kadının, Alejandra'nın bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. Gümüş saçları etrafına dökülüyor, gümüş gözleri kalın kirpiklerle çerçevelenmiş ve sivri kulakları sergileniyor.

Fae.

Elini omzuma koyuyor ve sakinleştirici büyü içime akıyor, karanlığın verdiği hasarın yanı sıra ellerimdeki ve ayaklarımdaki yaraları iyileştiriyor, sonra gülümseyerek çekiliyor. Yabani siyah saçlı ve sakallı bir adam arkasında duruyor, eli omzunda. Slate.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum arkama yaslanıp etrafa bakarken. "Beni kurtardığınız için hepinize teşekkür ederim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu insanlarla daha yeni tanıştım ama onlar hakkında her şeyi biliyorum ve sanki onları yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Rica ederim," diye yanıtlıyor Mira, kızıl saçları Calder'in avuçlarının arasında, onun arkasına çömelmiş. Ona başımı sallıyorum ve el ele tutuşup bana gülümseyen Dabria ve Mishal'a bakıyorum. Mishal'ın gözleri bir an için turuncu bir renge bürünüyor ve gözlerimi kırıştırıp Ciar'ın ve onun yanındaki Isabelle'in sırttan bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Seni öldürmek zorunda kalmayacağımı görmek güzel. Bu, yeniden bir araya gelmemize gölge düşürebilirdi," diyerek sırtımama neden oldu.

"Olurdu. Beni öldürmediğin için teşekkürler." Gülüyorum.

"Beni zorlamadığın için teşekkürler." Ciddi bir şekilde başını sallıyor.

"İyi misin?" Kyro yanıma çömelip soruyor. Dönüp gözlerine bakıyorum, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Yutkunup elini aramıza bırakmadan önce eli yanağıma kavrayacakmış gibi kalkıyor.

"İyi, bir fincan çay iyi gider. Neredeyse kurban edilmek ve ele geçirilmek çok susatıcı bir iş," diye şaka yapıyorum, ona da ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Yine de konuşmamız gerek," diyor Slate bize.

Kyro ayağa kalkıyor ve bana yardım etmek için elini uzatıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bakışlarındaki rahatlama ve umudu görüyorum, ama bunu kabul etmem için aramızda çok fazla şey kaldı. Bir dokunuşla tekrar onun olacağım, bunu biliyorum, bu yüzden kendi başıma ayağa kalkıyorum ve yüzünün düştüğünü gördüğümde arkamı dönüyorum.

"Evim uzak değil, orada konuşabiliriz." Etrafımdaki açıklığa bakıyorum. "En azından iblis öldü ve ölümler duracak."

"Peki ya büyücü?" Kyro soruyor. Ona bakıyorum, yüzü zihnimde beliriyor. Biz çemberin içindeyken onu görmemiş olmalılar.

"Size evde söyleyeceğim. İçimden bir ses hepinizin oturuyor olması gerektiğini söylüyor," diyorum uğursuzca.

"Peki o zaman." Isabelle alkışlar. "Hadi şu gösteriyi başlatalım."

Başımı sallıyorum ve onları ağaçlara doğru götürmeye başlıyorum. Yürürken omzumun üzerinden çemberi görüyorum ve aklıma bir şey geliyor - beni öldürmedi. Kaçmadan önce kolayca öldürebilirdi.

Bilerek mi yaptı yoksa kötülüğün altındaki kadın onu durdurdu mu? Hâlâ savaşıyor mu? Neden beni uzak durmam için uyardı?

Kesin olan bir şey var ki, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Dünya dengede dururken olmaz.

24

KYRO

S O yaşıyor, o iyi... ama benden nefret ediyor.

Rose, Mira ve Isabelle ile yan yana yürürken, Dabria Mishal'ı üzerimize sürüyor ve büyücünün gerçekten gittiğini kontrol ediyor. Slate ve Alejandra arkamızda, Ciar ve Calder ise yanımda yürüyor. Bakışlarını, şaşkınlıklarını ve eşime yaptığım şeye duydukları öfkeyi hissediyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum.

Elimi tutmadı.

Küçük cadımı gerçekten kaybettim. En kötü şeyin onun bana olan aşkının bittiğini görmek olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. En kötüsü bunu benim yaptığımı bilmek. Bizi ayırdım.

"Bunu eşine nasıl yaparsın?" Calder hırlıyor. "Bunca yıl acı ve yalnızlık çektik ve sonunda pek çok kişinin sahip olduğu şeyle kutsandık. Hazinenizi buldunuz... ve gittiniz mi?"

"Evet, kötü hamle, kardeşim," diyor Ciar. "Ayrıca, tam bir cehennem kedisine benziyor, muhtemelen senin sinir bozucu kışına katlanabilecek tek kadın." Omzuma vuruyor.

Yutkunuyorum ve bakışlarımı gülüme sabitlemeden önce onlara bakıyorum. "Biliyorum, aptalın tekiydim, tamam mı? Korkmuştum ve aptaldım. Onu asla incitmek istemedim ama ayrılarak incittim. Bir eşim olacağını hiç düşünmemiştim..."

"Ama şimdi biliyorsun, onu istiyor musun? Onu istiyor musun?" Calder bastırıyor.

"Her zaman, elbette," diye cevap veriyorum otomatik olarak. "Hayatımın geri kalanını onsuz geçirmeyi hayal bile edemiyorum. Sanki hep beklediğim şey buymuş gibi."

"Benim için de aynıydı, ilk görüşte aşktı. En azından benim için. Öte yandan onun ikna edilmesi biraz zaman aldı ve beni küreklerle bayıltmayı bıraktıktan sonra..." Ciar hülyalı bir şekilde gülüyor.

Ve benim deli olduğumu söylüyorlar.

"Ben de bazı hatalar yaptım, baştan çıkarıcıyı incittim," diye paylaşıyor Calder ve ben onun hüznü Mira'ya baktığını görmek için dönüyorum. Bakışlarına karanlık giriyor ve sanki o da biliyormuş gibi, Mira dönüp ona gülümsüyor ve bir anda her şey onu terk ediyor ve dudaklarında bir sırıtış belirliyor. Huysuz küçük kardeşimin gülümseyeceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayız. "Bana her şeyin bir nedeni olduğunu ve bazen aşkı yaşamadan önce acıyı tatman gerektiğini öğretti."

Ciar, "Vay canına, şair ," diye mırıldanıyor ve beni dürtüyor. "Nelere katlanmak zorunda kaldığımı görüyor musun? Bella olmasaydı, bu huysuz herifler beni çıldırtırdı. Sadece sevişirken mutlu oluyorlar-"

Slate arkamızdan "Dil," diye bağırarak bizi güldürüyor. Alejandra'dan bizimkini yankılayan yumuşak bir kahkaha duyuyorum.

Cassandra kıkırdıyor ve bu kalbimi parçalıyor. Orada olmalıydım, onun elini tutmalı, kahkahalarını duymalı ve o gülümsemeyi görmeliydim. Bunun yerine her şeyi o kadar berbat ettim ki onu geri kazanabileceğimi hiç sanmıyorum. Bu kadar dikkatsizce bozduğum bir şeyi nasıl düzeltebilirim? Korkudan onun kalbini bir hiçmiş gibi fırlatıp attım.

Lanet olası korku.

Başından beri bu kadını seviyordum. Kaçmak için kendi içgüdülerimle savaşıyordum çünkü incinmekten çok korkuyordum. Bunun yerine onu incittim ve bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Şimdi kardeşlerim nihayet buradayken bile, o yanımda olmadan hiçbir şey yolunda gitmiyor. Kalbim kırıldı ve bunu sadece küçük cadım düzeltebilir. Onları yanımda hissediyorum ama onun bana aşık olduğu bir dakika için onlarsız bin yıl daha geçirebilirim.

Bu dünyanın her yerini dolaştım, bir şeyler aradım. Onun için. Farkında bile değildim ama her zaman ihtiyacım olan şey en başından beri buradaymış. Dünya bana bir şans sundu, geçmişimizden daha iyi olma şansı, mutluluk için bir şans daha ve ben bunu çöpe attım. Onun nefretini hak ediyorum ama bu katlanmamı kolaylaştırmıyor. Yürürken ona bakıyorum, tek yapmak istediğim onu kollarıma almak.

Dönüş yolu boyunca sessiz kaldım, onun affını kazanmanın yollarını düşünmeye çalıştım. Bu sırada kardeşlerim konuşup şakalaşıyorlar ama ben katılamıyorum çünkü artık onsuz hayatımda kahkaha yok. Onun saçmalıkları, alayları, hatta beni rastgele hayvanlara dönüştürmesi ya da sikler hakkında bağırması olmadan.

Kulübeye vardığımızda Salem bekliyor, endişeyle volta atıyor, o da onu kucağına alıp öpüyor. Anında kediye kışkılandım. Bana bir bakış fırlatıyor, sanki emmemi söyler gibi. Kardeşlerim etrafa bakıyor ve neyse ki hiçbiri onu yargılamıyor yoksa onları tokatlamak zorunda kalacaktım. Sanki düşüncelerimi duyabiliyorlarmış gibi, Mira gülüyor.

"Ben bir mağarada yaşadım, burası lanet bir saray."

"Çok şirin." Isabelle etrafına bakıyor. "Ama silahlarınızı nereye saklıyorsunuz?"

"Bende hiç yok. Olmalı mı?" Cassandra kafası karışmış bir halde sorar. "Sana biraz getireceğim," diye söz veriyor Isabelle daha da içeri girerken. "Merak etme, ona alışsın." Alejandra sırtıyor.

Ben otomatik olarak gülüme çay yapmaya giderken onlar odanın çeşitli yerlerinde oturup duruyorlar. Çayı ona uzattığımda başını sallıyor ama gözlerini kaçırıyor. O çayı yudumlarken ve iç çekerken yanında durup diğerlerinin kıs kıs gülmelerini ve "Amcık" diye öksürmelerini duymazdan geliyorum.

Ona dokunmadan nasıl yanında olabilirim? Sanki benim ayımmış gibi ona doğru çekiliyorum. Çünkü ay olmadan güneş asla doğamaz. Bir bütünün iki yarısı ve o benim.

Slate öne doğru eğilerek, "Bize her şeyi anlat," diyor. Gözleri kurt rengine ve ellerinde pençeler görüyorum. Aslında daha iri, daha sert görünüyor. Vahşi kardeşime ne oldu? Arayı kapatmamız gereken çok uzun yıllar var ama önce ne olduğunu ve neden birdenbire burada olduklarını konuşmalıyız. Tüm bunlar ne anlama geliyor?

Cassandra iç geçiriyor ve sandalyeye kıvrılıyor. "İblis bir ay kadar önce geldi ve cadıları öldürmeye başladı. Cesetleri kalpsiz ve siyah damarlarla kaplı bir şekilde ortaya çıktı. Katili aramaya başladım ve Kyro'yla o zaman tanıştım... Her neyse, iblisi tuzağa düşürdük ama o kaçtı. Ben ormandayken ben-biz-" Öksürüyor ve uzaklaştığı kısmı atlıyor. "Beni buldu ve bayılttı. Bir kurban çemberinin içinde uyandım, kalbimin hazırıdım. Ölüm büyücüsünün onlara kötülük bulaştırdığını ve ordusunu beslemek için onların güçlerini ve kalplerini topladığını öğrendim."

"Ne amaçla?" Ciar soruyor.

"Lanet olası büyücüler, hepsinin gittiğini sanıyordum," diye tersliyor Slate.

"Dünyanın sonunu getirmek için," diye açıklıyor Cassandra. "Dünyayı yok etmek istiyor... O bir büyücüden daha fazlası. Bedeni öyle ama içindeki şey... Kahretsin, bunu iyi açıklayamıyorum. Onun içindeki şey kötülüğün ta kendisi. Karanlığın bir varlığı. Bir kişiden daha fazlası. Zamanın başlangıcından beri bizimle birlikte, aydınlık ve karanlık hep aynı savaşı veriyor ve şimdi uyandı ve o kadını ele geçirdi. İblis onun kirli hizmetkârıydı ama başka bir şey daha var." Sonra bana baktı. "Sahip olduğu kadını tanıyorum. O da seni tanıyordu."

"Beni tanıyor muydun?" Kaşlarını çatarak tekrarlıyorum.

"tanıyordum..." Sözüünü kesiyor ve nefesini içine çekiyor. "Lilith'ti." Bu sözlerle birlikte odada bir patlama oldu. Kalbim küt küt atarken herkes aynı anda konuşmaya başlıyor.

"Emin misin Rose?" Talep ediyorum ve herkes dinlemek için sessizleşiyor.

"Onlara onları sevdiğimi ve aramayı bırakmalarını söyle. Koşabildikleri kadar uzağa ve hızlı koşsunlar. Neyin geldiğini bilmiyorlar.' Sana söylememi istediği şey buydu. Ele geçirilmişti ama bir saniyeliğine kurtulmayı başardı. O olduğunu biliyorum."

"Ama nasıl? Lilith'in öldüğünü gördük," diye fısıldıyor Slate.

"Bilmiyorum. Öğrenmeliyiz ve onu durdurmalıyız. Eğer bunu yap, tüm dünya yanacak ve bizden başlayarak herkes ölecek," diye mırıldanıyor Cassandra. "Bu bizden daha büyük bir şey, en başından beri hareket halindeydi. Her zaman birbirimizi bulmamız gerekiyordu."

Isabelle kararlılıkla, "Birlikte durduracağız," diyor ve gözlerini kırpmıyor. "Birlikte, bunu şimdi görebiliyorum. Tüm güçlerimize birlikte ihtiyacımız var, aksi takdirde yeterince güçlü olamayız. Yedi orijinal tanrı dünyanın doğaüstü güçlerinden faydalanacak. Kötülüğü durdurmak için eşleri aracılığıyla yönlendirildiler."

"Aynen öyle." Cassandra başını sallar.

"Siktir," diye homurdanır Calder ve adım atmaya başlar.

"Eğer devam edersek, diğerlerini bulursak, onun istediği şeyi yapmış oluruz. Bir araya gelir ve güçlerimizi tek bir yerde birleştiririz. Irklarımızı başlatan ve onları sona erdirebilecek güçler. Eğer kalplerimizi, gücümüzü ve kuvvetimizi ele geçirirse... dünyayı yok eder. Bir seçeneğimiz var; kadar uzağa kaçmak ve başımıza geleceklerden kurtulmayı ummak ya da kalıp savaşmak. Ama bu Lilith... ya da ondan geriye ne kaldıysa. Yapmak zorundayız, değil mi?" Slate, sadece bizim yapabileceğimiz bir seçim için seçeneklerimizi dile getiriyor.

Savaşmak mı, kaçmak mı?

"Bir kere kaçtım, bir daha asla," diyor Mishal.

"Ben de," diye ekliyor Ciar. "Canlarına okuyabiliriz."

Calder, "Katılıyorum, bunu durdurmalıyız," diye onaylıyor ve o zaman hepsi bana bakıyor.

"Rose nereye giderse ben de oraya giderim," diye cevap veriyorum.

Bakışları onun üzerinde toplanıyor ve o da bana ters ters bakıyor. "Savaşmak zorundayız. Kaçmak hiçbir şeyi çözmeyecek, sadece son geldiğinde kendimizi sorumlu hissetmemize neden olacak. Sevdiklerinizle birlikte daha fazla zaman geçirmeyi mi tercih edersiniz, ama bunun için binlerce kişinin öleceğini bilmek mi?" Her birimizin gözlerine bakıyor. "Yoksa bugünü birlikte geçirmeyi ama dünyayı kurtardığınızı bilmeyi mi tercih edersiniz?"

"Sanırım her şey çözüldü," diye fısıldadım. "Geleceğe karar verildi." Bununla birlikte, güç hepimizin içinden geçiyor.

Bir plan oluşturuyoruz ama Cassandra biraz hava alması gerektiğini söyleyerek dışarı çıktı. Başını arkaya eğmiş, gözlerini aydan ayırmadan güvertede duruyor. Ben de peşinden gidip kapıyı kapatıyorum. İrkildi ama bana bakmadı.

"Rose-" diye başlıyorum ve o iç çekiyor. "Yorgunum Kyro," diye araya giriyor.

"Lütfen, sadece beni dinle. Bunu hak etmediğimi biliyorum, kızmakta sonuna kadar haklısın ama lütfen." Yaklaşıyorum ve o da dönüp korkuluklara yaslanıyor. "Lütfen beni dinle."

"Peki, iki dakikan var," diye tersliyor, ben önünde dururken kollarını kavuşturuyor. Dokunuşumu kabul etmeyeceğini bildiğim için aramızda boşluk bırakıyorum.

"Ben bir aptaldım-"

"Göt deliği, otuzbirci, sikik külçe, dev vajina?" diye soruyor ve ben de küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Hepsi ve daha fazlası. Korkuyordum, seni incitmekten, bana olan aşkını kaybetmeni izlemekten çok korkuyordum. Sensiz nasıl yaşayabileceğimi düşünmedim bile. Sensiz yaşayamam Rose, sen benim her şeyimsin. Beni bir yarasaya dönüştürmenle bana katil demen arasında bir yerde, senin büyüne kapıldım."

Alay ediyor ve başka tarafa bakıyor, ben de uzanıp yanağına dokunarak bakışlarını tekrar bana çeviriyorum ama geri çekiliyor, gözleri acı ve öfkeyle parlıyor. "Sen gittin."

"Yaptım," diye fısıldadım. "Ve hayatımın sonuna kadar pişman olacağım, ama senden affını kazanmama izin vermeni istiyorum. Bana bir şans daha vermeni."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldanıyor dürüstçe ve kalbim onu kaybetme düşüncesiyle kırık göğsümün içinde çarparak çatlıyor. "Bu kasabadan istediğin gibi ayrılmak için bir şansın var."

"Sensiz asla," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

Hüzünle gülümsüyor. "Ailen burada Kyro. İstedğin her şey bu. Yeniden bağlanmak, yeniden denemek-"

"Ve umurumda da değil," diye homurdanıyorum, hırlayıp yanaklarını indirmeden önce yanaklarını avuçlamak için uzanıyorum. "Onlar benim geçmişim Rose. Onları seviyorum ve özlüyorum ama onlarsız da yaşayabilirim. Bir kere yaşadım bile. Ama seni kaybetmek? Buna dayanamam. Sen benim ailemsin, her şeyimsin, geleceğimsin... Lütfen Rose. Çok üzgünüm, bana bir şans ver lütfen ve söz veriyorum seni bir daha asla incitmeyeceğim."

Gözyaşları yanaklarından yavaşça süzülmeden önce gözlerimin içine bakıyor. Her damla beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecek bir darbe gibi, beni şimdiye kadar yaşadığım tüm savaşlardan daha fazla parçalara ayırıyor. "Kalbimi kırdın," diye fısıldıyor.

"Biliyorum." İçimi çektim, alnımı onunkine bastırdım ve gözyaşlarını sildim. "Bunu düzeltmeme izin ver, bir şans ver ve hayatımın geri kalanını

tekrar bir araya getirin."

Bir anlığına kafasının karıştığını, bunu düşündüğünü görüyorum, nefeslerimiz birbirine karışıyor, sonra kendini benden koparıp beni soğuk ve yalnız bırakıyor. "Yapamam." Acı acı gülüyor ve merdivenlerden hışımla iniyor, benden kaçmak için çimlerin üzerinden ormana doğru adım atıyor.

Ama böyle bir şey .

"Benden nefret etsen de, beni istemesen hayatımın sonuna kadar senin yanında kalacağım. Bir daha asla ayrılmayacağım. Seni seviyorum küçük cadıcığım, uzun zamandır seviyorum. Milyonlarca örümceğe dokunacağım, sevgini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım," diye sesleniyorum arkasından, çimenlerin üzerinde onu takip ederken kimin duyduğunu umursamadan. Ağaçlara ulaştığında dönüyor ve bana ters ters bakıyor.

"Seni bir örümceğe dönüştürüp ezmeye ne dersin?" diye tersliyor ve ben de sırtıtıyorum.

"Yap, ne sikim istiyorsan," diye teklif ediyorum, kollarımı iki yana açarak. "Öldür beni, vur beni, ez beni, umurumda değil. Yap ama seni sevdiğimi ve hep seveceğimi bil. Hep sevdim... Uzun süre farkına bile varmadım ama o banyodaki her gül sana daha da aşık olduğum her gün için."

Tökezleyerek geri çekiliyor. "Lütfen, dur artık." "Yapamam," diye cevap veriyorum, bir adım daha yaklaşarak.

"Kyro," diye yalvarıyor. "Bir kere gittin, yine gidersin."

"Asla. Beni affet Rose, beni affedeceğini söyle. Benim olacağını söyle... Ben senin olacağım. Seni seviyorum, benim küçük cadım."

25

CASSANDRA

M Yüreğim acıyor ama o burada, önümde, af . Acı ve umut yüzüne kazınmış.

Dizler. "Hiç yalvarmadım, yalvarmak zorunda kalmadım ama yalvaracağım. Her şeyi yaparım." Dudaklarımı yalayarak tanrıya bakıyorum. Her şeyi riske atmaya hazır,

ailesini kaybedecek ve benimle olmak için dünyayı sona erdirecek. Hayatım boyunca insanlar beni hayal kırıklığına uğrattı, onu affedersem beni yine hayal kırıklığına uğrattır mı?

Ama benim için geldi. Ve beni sevdiğini söyledi.

"Tekrar söyle," diyorum. Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış, ben de devam ediyorum. "Beni sevdiğini söyle."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Seni seviyorum Rose." Ayağa kalkıyor ve yaklaşıyor. "Hem de çok. Uykumda beni boğmaya çalıştığından emin olduğum çılgın kedini seviyorum. Gergin olduğunda saçmalamamı seviyorum." Her kelimedede bir adım daha yaklaşıp beni bir ağaca yaslıyor. "Gülümsemi, özgürce ve umursamadan gülmeni seviyorum. Beni mutlu etmeni, saçmalıklarımı yüzüme vurmanı seviyorum. Bu kadar cesur olman beni korkutuyor. En çok da Rose? Tanrı'yı görmemeni seviyorum. Beni görüyorsun Kyro, içimdeki adamı. Seninle sonsuza dek alevler içinde yanacağım."

Sözlerini bitirdiğinde, ateş saçan gözleriyle buluşmak için başımı arkaya eğdiğimde bana doğru bastırıyor. "Bir daha asla gitmeyeceğine söz verir misin?"

"Asla," diye yemin eder kararlılıkla. "Ölüm bile beni senden ayıramaz."

"Ew, ceset istemiyorum." Sırıttıyorum ve titreyen bir nefes alıyor, alnı benimkine dayanıyor. "Seni affediyorum," diye fısıldıyorum ve bir damla gözyaşı serbest kalırken gözleri kapanıyor ve bu doğru. Affediyorum. Bunu neden yaptığını biliyorum, onu sevdiğim için bunu anlıyorum, ama o geri döndü. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim ve şimdi bana kalbini veriyor, onu kırabilecek olmama rağmen. Kyro nihayet geçmişten kaçmayı bıraktı ve gelecekle yüzleşmeye hazır... benimle.

"Öyle mi?" diye umutla soruyor.

"Seviyorum ve ben de seni seviyorum, seni koca aptal." Gülüyorum.

İnliyor ve beni bir daha asla incitmeyeceğine dair yeminini mühürlemek için dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Kollarımı omuzlarına dolayarak öpüşmeyi derinleştirirken ağzının içinde inliyorum. Beni havaya kaldırırken dudaklarımı yalıyor ve ben de bacaklarımı beline dolayarak, dili benimkine dolanırken beni ağaca daha da bastırmasına izin veriyorum. Her dokunuşunda çaresizlik ve aşk var.

İkimiz de yarının vaat edilmediğinin , artık değil ve şu anda sahip olduklarımızdan, yani birbirimizden en iyi şekilde yararlanmamız gerekiyor. Kardeşleri ve eşleri geri dönmemizi ve dünyayı kurtarmak için yola çıkmamızı bekliyor. Ama şu anda kendime, , Kyro'ya biraz zaman ayıracağım, belki de bu son anımız olur diye.

Adımı ağzımın içinde inliyor, kalçalarımı okşamadan önce elbisemi daha yukarı sürüklüyor. "Becer beni," diyorum öpüşmeyi keserken.

"Cassandra, biz-"

"Siktir. Beni," diye emrediyorum. "Şimdi, ateş tanrısı."

Sırıttıyor, eğilip beni öpüyor. "Evet, küçük cadı, senin orgazmların benim için zevktir."

"Güzel, yaptıklarını telafi etmek için birçoğunu bekliyorum, hadi git." Kıcını tekmeliyorum, o da gülüyor.

"Tam bir velet," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Evet ve sonsuza dek benimle kalacaksın," diye karşılık veriyorum, çenemi yukarı itip boğazımı öpüp yaladıktan sonra bir tanesini çarpan kalbimin üzerine yerleştiriyor.

"Çok haklısın. Şimdi sana beni neden affettiğini göstermeme izin ver," diye fısıldıyor tenime karşı, amım zonklarken tüylerim diken diken oluyor, bize o kadar çok zevk vereceğini biliyorum ki, tekrar bayılabilirim bile.

Dizlerinin üzerine amımı yalamadan önce klitorisime iffetli bir öpücük kondururken beni altın dallarla ağaca sabitliyor. Tekrar yukarı çıkıyor ve tekrar öpüyor, sonra tekrar, benimle alay ediyor ve tam itiraz etmek üzereyken, soğuk ve sert bir şey uyluğumdan yukarı kayıyor. O gülerken gözlerim açılıyor ve başka bir dal görmek için aşağı bakıyorum. Kyro klitorisimi yalayıp öperken kalın, altın bir dal ıslak amıma bastırıyor. Bir uyarı olmadan, içime doğru itmeye başlıyor.

"Kyro!" diye haykırıyorum ama sonra mutluluktan gözlerim kapanıyor. Dal küçük başlıyor ama içimde kalınlaşıyor ve kadar girdiğinde bükülüyor. Yavaşça ısınıp, sadece küçük bir emme olarak tanımlayabileceğim şey içimdeki sınırlara kilitlenene kadar dönerken hissettiğim şey çok garip. Bacaklarım titriyor ve aynı anda Kyro dudaklarını klitorisimin etrafına sarıp emerken dudaklarımdan bir çığlık çıkıyor.

Bir saniye içinde o kadar sert boşalıyorum ki gerçekten bayılıyorum. Bu baskı devam ederken dallara doğru sarkıyorum, zevk dalgaları hiç bitmeyen bir orgazma dönüşüyor. Hareket edemiyorum, çığlık atamıyorum. Sonunda, sonunda, yavaşça serbest kalana ve Kyro klitorisime bir öpücük daha bırakana kadar sonsuz salıvermeye yakalandım. "Bu sadece başlangıç için Rose, ama hayatta olduğunu bilmek için o amcığın sikimin etrafına sarıldığını hissetmem gerekiyor." Ayağa kalkıyor ve beni öpüyor, serbest bırakılmamın tadına bakmama izin veriyor. "Benim olduğunu bilmek için."

Beni sertçe öpüyor, ağzıyla bana hükmediyor ve tam olarak kime ait olduğumu gösteriyor. Enerjimi topluyorum ve kollarımı omuzlarına, bacaklarımı beline doluyorum, onu öperken ona tutunuyorum ve onun da bana ait olduğunu ilan ediyorum.

"Sonsuza dek seninim Rose," diye fısıldıyor dudaklarıma, sikiinin girişime baskı yaptığını hissederken. "Ve sen de benimsin. Söyle."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum içime girmeye başladığında. Daha yarısına kadar girmişken geri çekiliyor.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin. Hepsi duysun," diye alay ediyor ve sonra içime çarpıyor, kalın siki dar kanalıma girmeye zorluyor.

"Seni seviyorum!" Çığlık atıyorum, o da kıkırdıyor.

"Ben de seni seviyorum Rose," diye tekrarlarlarken ellerini ağaca bastırıyor ve hareket etmeye başlıyor. Beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, ikimiz de her an yakalanabileceğimizin farkındayız. İnleyerek ellerini kalçalarımın indiriyor ve beni kaldırıp indirmeye başlıyor. Zevk içimde kıvrılırken sertçe nefes alıyorum. Ağaç sırtıma sertçe vuruyor, meme uçlarımla sertleşiyor ve sütyenime sürtünüyor ve klitorisim zonkluyor.

Ve sonra siki erimeye başlar.

O kadar sıcak ki, kendimi onun alevlerinde kaybediyorum, bedenlerimiz bir oluyor, zihinlerimiz bir daha asla ayrılmayacağımızı bilene kadar birleşiyor. Zevk içime işliyor, onun mu benim mi, bilmiyorum ama inanılmaz bir şey ve sonunda geri döndüğümde birbirimize yaslanmış, nefes nefese, bitkin ve tatmin olmuş bir haldeyiz.

"Lanet olsun, bu inanılmazdı," diye geveliyor. "Sen ve senin büyüleyici amcığın."

"Sihirli horoz," diye karşılık veriyorum.

Boynuma dokunuyor, büyüsunü hissediyorum ve bir an sonra aşağı baktığımda, boğazımın çukuruna yerleştirilmiş altın bir kolye görüyorum. Kısmen yarım bir güneşle çevrelenmiş altın bir gül tekrar yukarı bakıp gözleriyle buluştuğumda daha da yaklaşıyor. "Seni sonsuza dek seviyorum gülüm, beni kendimden kurtardığın için teşekkür ederim."

Arkama yaslanırken onu öpüyorum ve hızla sertleşen sikiinin verdiği hisle inliyorum. Keşke bütün gece burada kalabilseydik ama sorumluluklarımız var. Yapmamız gereken şeyler var.

"Peki şimdi ne olacak?" Fısıldıyorum, bedenlerimiz hâlâ birleşik.

"Şimdi Khalid'den başlayarak diğer kardeşlerimi bulacağız, sonra da tabii ki dünyayı kurtaracağız." Sırıttıyor.

"Elbette, sıradan bir gün daha."

Gözleri parlıyor. "Dünyayı senden başka kurtarmayı hayal edebileceğim kimse yok Rose."

"Sana dönüyorum," diye mırıldanıyorum iç çekerek ve onu usulca öpüyorum. "Hadi geri dönelim ve toplanalım. Görünüşe göre avlamamız gereken canavarlar var."

"Canavarlar değil Rose, tanrılar," diye düzeltiyor. "Daha çok düşmüş tanrılar." Gülüyorum.

Gözlerim ışıklandırılmış kulübeye gidiyor. Kahkahaları ve sesleri buradan duyabiliyorum. Meclisimden atılmış olabilirim ama onlara ihtiyacım yok... Burada kendime ait bir meclisim var.

Bir aile.

Kyro'ya dönüp bakıyorum ve gülümsüyorum. Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

EPİLOGUE

KHALID

"T Bana söyle," diye hırlıyorum, yüzüne doğru eğilerek, gömleğini avucumun içinde sıkıyorum. "Bilmiyorum!" diye bağılıyor, bodur kırmızı yüzü panik içinde. Onun

Alkolden kıpkırmızı olmuş kan çanağına dönmüş gözleri boş sokakta yardım arıyor. Onu sürüklediğim kulübün arkamızdaki müziğini hâlâ duyabiliyorum.

"Biliyorsun, nerede olduğunu biliyorsun, o yüzden söyle bana," diye talep ediyorum.

"Neden? Neden bilmek istiyorsun?" diye bir kedi gibi ağlıyor.

"Hâlâ bilmiyor musun? Ben Yüz Değiştiren'im, Avcı'yım... ve Sinclair dört masum insanı öldürdü," diye fısıldıyorum ve burada öleceğini bildiği için çırpınmayı bırakırken takma isimlerim karşısında gözleri açılıyor. "Bu ırklarımız için, insanlarımız için kötü. Ben bilirim, yıllardır onun gibi canavarları avlıyorum."

O zamandan beri... yani, o zamandan *beri*. Konsey giderek zayıflıyor ve malikanelerinde oturup güç ve para biriktirdikçe saygınlıklarını yitiriyorlar. Halkımızın bu dünyaya verdiği zararı izlemekten yoruldum ve bir daha asla yapmayacağıma söz verdiğim tek şeyi yapmaya başladım: öldürmek. Ruhum zaten kapkara, beni kurtaracak bir şey yok, o halde vicdanımda birkaç ölüm daha olsa ne olur?

Onlar ölür ve masumlar hayatta kalır ve hiç kimse bir tanrının onların arasında yürüdüğünü, uyum sağlamak için yüzünü değiştirdiğini, avlarına karıştığını ve bu dünyayı kötülükten kurtardığını bilmez. Benim gibi kötülüklerden.

"Beni aradığınızı duydum," diyor ara sokaktan gelen belirgin bir İskoç aksanı. Başımı çevirdiğimde videodaki adamı görüyorum, dört insana işkence ve tecavüz ettikten sonra içlerini boşaltan adamı. Sonra da cesetlerini çürümeye bırakmış.

"Sinclair. Bize katılman ne güzel," diye mırıldandım ve hiç duraksamadan uşağının boynunu kırıp onu fare yemi gibi betona düşürdüm. "Gidelim mi?"

"Sormak zorundayım, siz konseyden misiniz? Beni öldürmesi için gönderdikleri kişi?" Başını yana eğiyor, koyu renk saçları kızıl gözlerinden birinin üzerine düşüyor. Arkasında ikisi de vampir olan iki adam daha var. Buradan kokularını alabiliyorum ve neredeyse damarlarında dolaşan çalıntı kanı görebiliyorum. Vampirlere karşı değilim, lanet olsun, kardeşim de bir vampir, ama onun çocukları... kahretsin, zayıfladılar.

Ahlaksızlar.

Alttan

beslenenler.

Ama pek çok canavar da öyle. Karanlıkta saklanarak çok uzun zaman geçirdiler ve artık kimse kuralları uygulamıyor. Bu da alt sınıflar arasında bir güç boşluğu yaratıyor ve Sinclair gibi katiller ve kullanıcılar bu boşluğu doldurmaktan ve kendilerini kral ilan etmekten çok mutlular.

Bu gece, bu kral düşecek.

"Hayır," diye cevap veriyorum, yaklaşarak.

"Yazık, avcılarının bir şey olduğunu duymuştum." Sırıttıyor. "İyi, demek dünyayı kurtarmak isteyen bir kanunsuzsun." Gözlerini deviriyor. "Fark etmez, yine de burada öleceksin. Ne de olsa burası benim şehrim."

"Yanılıyorsun." Sırıttıyorum, şu anda takındığım çalıntı suratım da sırıtışımla birlikte geriliyor. "Burası benim şehrim, benim lanet dünyam ve siz parazitler bundan besleniyorsunuz. Artık değilsiniz. Bu gece öleceksiniz ve kanınız mahvettiğiniz sokaklarda akacak."

Konuşmam bitti, hareket ediyorum. Daha yavaş, daha zayıf olmamı bekliyorlardı çünkü gerçekte ne olduğumu bilmiyorlardı. Kimse bilmiyor. Benden sadece Avcı olarak bahsediyorlar, karanlıkta hareket eden, bir daha asla görölmeyen kişi. Yüzü her zaman farklı, maskeli, diye düşünüyorlar - keşke gerçeği bilselerdi.

Birinin beni öldüreceği güne kadar bunu yapacağım. Bu dünyayı içine doğduğumdan daha iyi bir yer haline getireceğim. Kendim ya da uzun süredir kayıp olan ailem için değil. Ama onun için. Eşim için. Yıllar önce gördüğüm... terk edip gittiğim.

Onu benden kurtarmak için.

şimdi, onun adına kan döküyorum. Öldürdüğüm her bir canavar, onun zorunda kalacağı bir şey eksiltiyor. Ona zarar verebilecek bir kişi daha eksiliyor. Bir gün, geçmişim için kefaretimi ödeyeceğim ama onu asla ödeyemeyeceğim.

Onlar daha geldiğimi görmeden ben arkalarındaydım. Yanındaki iki adamın kalplerini aynı anda söküyorum ve yakılmak yere fırlatıyorum. Sonra Sinclair hırlarken ona dönüyorum, bana saldırmaya çalışırken dişleri parlıyor. Kalbini delip geçen kılıcıma doğru koştu. Onu daha yakına sürükleyerek, nefesi kesilip haykırırken bıçağımı kalbine saplıyorum.

Ağzım kulağına yakın.

"Cehennemde görüşürüz," diye mırıldanıyorum bıçağımı çekip onun düşüşünü izlerken. Dudaklarımda tiksinti dolu bir alay, çantamdaki malları alıyorum ve gerçekten öldüklerinden emin olmanın tek yolu olarak onları ateşe vermeden önce benzine batırıyorum.

Yüzümün kaydığını hissederken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Çok uzun zamandır bunun içindeyim. Başka birine ihtiyacım var, herhangi biri olur. Nasıl göründüğüm umurumda değil, kimse benim gerçek yüzümü görmeyecek ve kimseye çekici gelmeye ihtiyacım yok

-Yıllar önce eşimin bir parlak mavi ve bir siyah gözleriyle ilk kez göz göze geldiğimde bu ihtiyaçlar kaçtı.

Ateş yanarken çantamı kaldırıyorum ve ısıık çalarak ara sokaktan çıkıyorum. Önümden geçen en yakın adamı yakalayıp içeri sürüklüyorum. Elim i çıplak tenine değdirmem yeterli. Onu yeterince kurutuyorum, asla öldürmüyorum ve sonra onu uyutup yere bırakıyorum. Baş ağrısıyla uyanacak ama hiçbir şey hatırlamayacak. Ben mi? Homurdanarak geri çekilirim. Yıllar geçtikçe kolaylaşsa da her seferinde aynı şey oluyor.

Göz açıp kapayınca ya kadar başka biri oluyorum, onun teni benimkinin üzerinde geziniyor. Saçlarım değişiyor, uzuyor ve onunkine dönüşüyor. Yüzüm genişliyor, soluyor ve birebir kopyası haline geliyor.

Sadece uzun bir çizgide başka bir güzel yüz.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

K.A Knight, tüm hikâyeleri ve karakterleri kafasından atmaya çalışan bağımsız bir yazar. Okumayı seviyor ve eline her kitabı yutuyor, ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak geçirdiği sakın bir İngiliz kasabasında çifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve haber bültenim için buradan kaydolun <http://eepurl.com/drLLOj>

OceanofPDF.com

AYRICA K.A KNIGHT TARAFINDAN

ŞAMPIYON SERİLERİ

- Çorak
- Topraklar Zirve
- Şehirler
- Uluslar
-
- Unutulmuşlar
- Kayıplar
- *The Damned (Çok yakında!)*

DAWNBREAKER SERİSİ

- Ayama'ya Yolculuk
- Ayama'yı Düşlemek

KAYIP CADİ MECLİSİ SERİSİ

- Aurora'nın Cadılar
- Meclisi Aurora'nın İhaneti

ONUN CANAVARLAR SERİSİ

- Öfke
- Nefret

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ

- Oldukça Acı
- Oldukça Kanlı
- Oldukça
- Fırtınalı
- Oldukça Vahşi

- Oldukça Ateşli
- *Pretty Faces (Çok yakında!) Pretty*
- *Spelled (Çok yakında!)*

STANDALONLAR

- Scarlett Limerence
- Nadia'nın Kurtuluşu
- The Standby
- Engerekler İni
- *Dalgıç Kalbi (Çok Yakında!)*
- Babasının Meleş

ORTAK YAZARLI PROJELER

- Sirk Kurtar Beni
- Ring Şefini Ehlileştirmek
- Dark Temptations Volume One (One Night Only ve Circus Saves Christmas'ı içerir)
- Vahşi Röportaj
- Kahraman
- Kompleksi Gemi
- Enkazı Ruhları
- Korku Mağazası Carmen'i
- Yakalamak Shiloh'u
- Çalmak Harlow'u
- Barındırmak

OceanofPDF.com

